

MudgalapurAna Khanda 9 Yogacharitam

——
मुद्गलपुराणं भा९ः ९ योगचरितम्

——
Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 9 Yogacharitam

File name : mudgalapurANam9.itx

Category : purana, ganesh

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganeshachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्रलपुराणं भाऽः ९ योगचरितम्

॥ मुद्रलपुराणं भाऽः ९ ॥

॥ अथ श्रीमुद्रलपुराणे नवमः भाऽः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. ९ अ. १ पान १)

९.१ स्वसंवेद्यस्वरूपवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

श्रीगणेशशारदागुरुभ्यो नमः ।

शौनक उवाच ।

धूम्रवर्णावतारस्य श्रुत्वा चरितमुत्तमम् ।

नानाप्यानसमायुक्तं न तृभोऽलं मलामते ॥ १ ॥

अधुना वद दक्षस्य संवादं मुद्रलस्य च ।

पुनः किं पृष्टवान् दक्षो मुद्रलाय मदर्षये ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

श्रुत्वा मालात्स्यमुष्यं स धूम्रवर्णात्मकं परम् ।

लृष्टरोमा प्रजानाथः पुनः पप्रच्छ तं मुनिम् ॥ ३ ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽलं सर्वभावैश्च त्वत्तः श्रुत्वा मलाद्भुतम् ।

चरितं धूम्रवर्णस्य सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४ ॥

अधुना वद विप्रेश योगं पूर्णपदप्रदम् ।

अष्टौ विनायकाः प्रोक्तास्तेषां योगे स्वरूपकम् ॥ ५ ॥

स्वानन्दः कीदृशो योगोऽयोगस्तथैव कीदृशः ।

सुशान्तिदः पूर्णयोगस्तेषां रूपं सुविस्तरात् ॥ ६ ॥

सूत उवाच ।

अेवं पृष्टो मलायोगी दक्षेण उर्षसंयुतः ।

तं जगाद शृणुष्व त्वं द्विजैः शौनक सौभ्यदम् ॥ ७ ॥

मुद्रल उवाच ।

स्वानन्दात् स्वेच्छया दक्ष ब्रह्माणि निःसृतानि तु ।

असत् सत् समनेतीति यत्वारि मायया प्रभोः ॥ ८ ॥

अेकैकाश्रितभावेन सृष्टं तैः सौभ्यरूपकम् ।

ततो बोधस्ततः सोऽलं ततो बिन्दुर्मलामते ॥ ९ ॥

ततश्चतुर्विधं विश्वं स्थूलं सूक्ष्मं समात्मकम् ।

नाद अेतानि ब्रह्माणि भीलितानि परस्परम् ॥ १० ॥

निजसत्ताविडीनानि जातानि दैवयोगतः ।

स्वस्वव्यापारजं भोगं लेभिरे न कदायन ॥ ११ ॥

ततस्तैश्च तपस्तप्तं धोरं चित्तैकभागतः ।

यस्मै कस्मै नमश्चोक्त्वा मूलभूताय सर्वपैः ॥ १२ ॥

दिव्यवर्षसलस्रेण प्रसन्नो गणपोऽभवत् ।

दृदिस्थं दर्शयामास मन्त्रमेकाक्षरं स्वकम् ॥ १३ ॥

तं दृष्ट्वा उर्षयुक्तानि जेपुर्मन्त्रं ततः परम् ।

गते वर्षशते पूर्णे दर्शयामास स्वं वपुः ॥ १४ ॥

नरकुञ्जररूपं तु दृष्ट्वा विस्मितमानसैः ।

सद्यस्तत्कृपया ज्ञानं प्राप्तं तद्रूपबोधकम् ॥ १५ ॥

ज्ञात्वा स्वानन्दनाथं तं ब्रह्माणि उर्षतः परम् ।

तमेव दृदये ध्यात्वा जेपुर्मन्त्रं सुसिद्ध्ये ॥ १६ ॥

वर्षेणैकेन विघ्नेशः सुप्रसन्नो बभूव ल ।

आयथौ वरदानार्थं पुरस्तेषां प्रतापवान् ॥ १७ ॥

तं दृष्ट्वा तानि ब्रह्माणि तुष्टुवुः पूज्य विघ्नपम् ।

बद्ध्वा करपुटे दक्ष स्वस्वसामर्थ्यसिद्ध्ये ॥ १८ ॥

ब्रह्माण्ययुः ।

नमस्ते परेशाय विघ्नाधिपाय परेषां सदा सौभ्यदात्रे छिताय ।

स्वसंवेधरुपाय यानन्ददाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ १९ ॥

अनाथाय नाथाय सर्वात्मनां ते सदा मोडडीनाय नेतिधराय ।

शिवायाथ त्रैविध्यभावप्रदात्रे निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २० ॥

समायाथ मायास्वरुपाय द्रन्द्रप्रकाशाय सर्वात्मकायैव विष्णो ।

मडानन्दरुपाय सर्वातिगाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २१ ॥

सदा सत्यरुपाय सर्वात्मने ते विकारैर्विडीनाय सूर्याय भूम्ने ।

अनन्ताय भेदादिभिर्विर्जिताय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २२ ॥

अपारस्वरुपाय नानामयाय विडारेषु सक्ताय पूर्णात्मकाय ।

मडाशक्तये शक्तिरुपाय मोडिन् निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २३ ॥

(Page पं. ९ अ. १ पान २)

निरोधस्वरुपां समास्थाय बुद्धिं निजानन्दभ्रान्तिप्रदां सिद्धिरुपां ।

प्रविश्यैव तुर्येषु बिम्भात्मकाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २४ ॥

ततः साङ्ग्यरुपं विनिर्माय तुर्यैस्तदाकाररुपाय वै बोधकाय ।

सदा स्वात्मनिष्ठाय सङ्कल्पान्त्रे निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २५ ॥

ततो बोधरुपं विनिर्माय बोधस्वरुपाय मायाभयाकारधाम्ने ।

सदा भेलकायाथ नानाप्रयारिनिजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २६ ॥

ततो देडिरुपाय निर्माय तं वै सदैकप्रबोधाय भ्रान्तेर्धराय ।

स्वतो भ्रान्तिडीनाय सोऽडम्प्रदाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २७ ॥

ततो बिन्दुमात्राय निर्माय बिन्दुं यतुर्धा यतुष्पादरुपेण भेलिन् ।

अनन्तस्वरुपाय देडप्रयार निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २८ ॥

ततो नादरुपं विनिर्माय नादस्वरुपाय तत्स्थाय चैतन्यदाय ।

अजायाथ त्रैविध्यदेडस्थिताय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ २९ ॥

समास्थाय बाड्यान्तरे संस्थिताय विनिर्माय सौषुम्नरुपं परात्मन् ।

तदाकाररुपेण यानन्ददाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ ३० ॥

सदा स्वप्नरुपाय सर्वान्तरस्थाय सूक्ष्माय सत्त्वात्मने भेलकाय ।

विनिर्माय सूक्ष्मं त्रिधा संस्थिताय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ ३१ ॥

नमस्ते प्रभो स्थूलरुपाय तत्र विनिर्माय जगत्तदाकाररुप ।

सदा ळ्यत्रभूताय बाड्यात्मकाय निजानन्दयोगाय दुष्टे नमस्ते ॥ ३२ ॥

गणान्स्ते गणेशात्मरूपेण सृष्टान्स्तवांशांश्च तान् रक्ष भ्रमेश दासान् ।
सदा पादपत्रे रतांस्ते कुरुष्व निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३३ ॥

गणकारतुण्डाय लम्बोदराय चतुर्बाहुवे शूर्पकणाय तुभ्यम् ।
त्रिनेत्राय पाशाङ्कुशाधैर्युताय निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३४ ॥

नराकाररुपाय कण्ठादधस्तात्तथा ङ्येकदन्ताय रक्ताम्बराय ।
मडाऽऽभुष्वजायाऽऽभुवाडाय नित्यं निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३५ ॥

अनन्तप्रसूतिश्च ते वामभागे मडासिद्धिरुपा तथा दक्षिणाङ्गे ।
धृते पूर्णमाये परे देवदेव निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३६ ॥

स्वसंवेधनाग्नि पुरे संस्थिताय प्रमोदादिभिः सेव्यमानाय तुभ्यम् ।
तथेक्षोः समुद्रे सुवीलाकराय निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३७ ॥

समाधिस्वरूपं गणेशं स्तुवीमः कथं भ्रमणानां भ्रमभूतं मडात्मन् ।
तथापि स्वभुङ्क्था प्रमाणीः स्तुतोऽसि निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३८ ॥

वयं धन्यरुपा गणधीश ते वै स्तवेनाऽथ पूजादिना दीनबन्धो ।
नमस्ते नमस्ते प्रसीदाऽऽशु भूमन् निजानन्दयोगाय द्रुष्टे नमस्ते ॥ ३९ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं स्तुत्वा गणधीशं प्रणोमुस्तं प्रजापते ।
भ्रमणानि तान्यथोवाच उर्षितः स गजाननः ॥ ४० ॥

श्रीगणेश उवाच ।

वरान् भूत उद्विस्थान् वै भ्रमणानि तुष्टिमागतः ।
दास्याभ्यनेन स्तोत्रेण तपसा दुर्लभानपि ॥ ४१ ॥

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं मम सन्तोषकारकम् ।
भविष्यति न सन्देहः सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४२ ॥

(Page पं. ८ अ. २ पान ३)

यः पठेत् पाठयेद्भाऽपि श्रावयेन्मानवोत्तमः ।

स भुक्त्वा ङ्यभिलान् भोगानन्ते स्वानन्दगो भवेत् ॥ ४३ ॥

विजयप्रदमेतद्धि पुत्रपौत्रप्रदं भवेत् ।

धनधान्यपशूनां तु दायकं प्रभविष्यति ॥ ४४ ॥

अङ्गलीनजनानां तु स्वङ्गदं रोगनाशनम् ।
 अलक्ष्मीसङ्कटस्थैव दडनं पाठकारिणाम् ॥ ४५ ॥
 विद्या ज्ञानादिकं सर्वं लभतेऽनेन निश्चितम् ।
 भुक्तिं मुक्तिं ब्रह्मभूयं पठनात् श्रवणात् किल ॥ ४६ ॥
 षट्कर्मसाधने सिद्धं परकृत्यविनाशनम् ।
 राजबन्धुदरं यैव भविष्यति सुखेविनाम् ॥ ४७ ॥
 ऐकविंशतिवारं यैकविंशति दिनानि यः ।
 पठते स लभेत् सर्वमीप्सितं नात्र संशयः ॥ ४८ ॥
 अेवं गणपतेर्वाक्यं श्रुत्वा ब्रह्माणि विद्वपम् ।
 प्राणम्य उर्ध्वयुक्तानि जगुस्तं य प्रजापते ॥ ४९ ॥
 ब्रह्माण्ययुः ।
 वरदोऽसि गणाधीश तदा ते भक्तिमुत्तमाम् ।
 देहि यथा मडामोडो नश्यत्यत्र न संशयः ॥ ५० ॥
 निजव्यापारजं देहि बोधं कथय सर्वप ।
 कार्यं तस्य करिष्यामस्त्वदाज्ञावशगानि भोः ॥ ५१ ॥
 सदाऽस्मन्निकटे नाथ तिष्ठ स्वभक्तकारिणात् ।
 निर्विघ्नं कुरु सर्वत्र गजानन नमोऽस्तु ते ॥ ५२ ॥
 त्वत्समानि कुरुष्व त्वमस्मान् पादाश्रितानि ते ।
 भजतां सर्वदातृणि त्वत्प्रसादात्प्रमोऽस्तु ते ॥ ५३ ॥
 यद्यद्विच्छामहे नाथ तत्तत्तु सङ्गलं भवेत् ।
 सत्यसङ्कल्पजं सौभ्यं देहि नो गणनायक ॥ ५४ ॥
 अेवं तेषां वयः श्रुत्वा भक्तिभावेन तोषितः ।
 तथेति तान्यथोक्त्वासावन्तर्धानं यकार उ ॥ ५५ ॥
 अष्टौ विनायकाः प्रोक्तास्तद्रूपेण गजाननः ।
 तेषां सामीप्यगो भूत्वाऽतिष्ठत् सर्वार्थसिद्धये ॥ ५६ ॥
 अेतत् सर्वं समाख्यातं स्वसंवेद्यस्य येष्टितम् ।
 श्रवणात् पठनात्प्राणां सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ५७ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोदले मडपुराणे

नवमे भाऽे योग्यरिते स्वसंवेद्यस्वरूपवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ९.१

९.२ अयोग्यरितकथनं नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अधुना शृणु दक्ष त्वं निवृत्तिरूपधारिणः ।

यरितं गणनाथस्य ब्रह्मभूतपदप्रदम् ॥ १ ॥

स्वानन्दः सकलाधारो नानाब्रह्मसु संस्थितः ।

जगत्सु योगभावेन संयोगेन तदात्मकः ॥ २ ॥

स नानामायया युक्तो नानाभावपरायणः ।

भावाभावादिहीनत्वाच्छोभते नित्यमञ्जसा ॥ ३ ॥

अनन्तकल्पकाले तु गते सन्तोषमादधे ।

निवृत्तिमिच्छति प्राज्ञो मायाहीनत्वकारणात् ॥ ४ ॥

जगद्भिर्ब्रह्मभिः सार्धं गणेशमभजत्ततः ।

संयोगभावनाशार्थं सर्वतो भक्तिसंयुतः ॥ ५ ॥

ऐकाक्षरविधानेन पूजयामास तं विभुम् ।

मन्त्रं जज्ञाप सर्वेशो ध्यात्वा लृष्टि गजाननम् ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

स्वसंवेद्यात्मकः प्रोक्तो मन्त्र ऐकाक्षरो मडान् ।

अयोग्यगणनाथस्य प्रीतिदः स कथं वद ॥ ७ ॥

मुद्रल उवाच ।

शब्दशब्दार्थसंयुक्तो मन्त्रो गणपतेः स्मृतः ।

स्वसंवेद्यात्मकः प्राज्ञैः सर्वशास्त्रेषु सम्मतः ॥ ८ ॥

नामैकदेशमात्रत्वात् स अवायोगवाचकः ।

न तत्र शब्दशब्दार्थौ तयोर्योगादिकं कदा ॥ ९ ॥

गते वर्षशते तत्र प्रसन्नो गणनाथकः ।

आययौ तं वरान् दातुं निजभक्तसुभप्रदः ॥ १० ॥

दृष्ट्वा गजाननं दक्ष प्रहृष्टः सर्वसंयुतः ।

स्वानन्दः प्राणनामाथ पुपूजे भक्तिसंयुतः ॥ ११ ॥

दक्ष उवाच ।

सगुणो देव अतस्य निर्गुणं मस्तकं परम् ।

तयोरभेदभावेऽयं गजाननो निजात्मकः ॥ १२ ॥

अयोगे सगुणं नैव निर्गुणं नैव वर्तते ।

तयोः संयोगरूपं यन्नैव योगीन्द्रसत्तम ॥ १३ ॥

कथं गजाननश्चायमयोगे वायकोऽभवत् ।

छिन्धि मे संशयं पूर्णं वयसा योगभाविना ॥ १४ ॥

मुद्रल उवाच ।

सिद्धिर्देहमयी माया बभूवे तस्य भो विधे ।

नानाभ्रमं परित्यज्य लीना जाता शरीरके ॥ १५ ॥

नानाज्ञानप्रभावं तु त्यक्त्वा बुद्धिः शिरोऽभवत् ।

भ्रान्तिधारकभावं सा तल्लीना सम्भूव उ ॥ १६ ॥

तयोर्योगे स्वसंवेद्यं ब्रह्म संयोगधारकम् ।

गजाननाङ्कृतिस्थं तद् बभूवे लीनभावतः ॥ १७ ॥

सिद्धिबुद्धिविहीनोऽयमयोगे वायकोऽभवत् ।

गणेशो गजवक्त्रादियिह्युक्तो न संशयः ॥ १८ ॥

शब्दशब्दार्थसंयोगैस्त्रिभिर्हीनो गजाननः ।

अयोगे शोभते दक्ष मायाभ्यां वर्जितः सदा ॥ १९ ॥

अथो शृणु यस्मिन् त्वं प्रकृतं शान्तिदायकम् ।

स्वसंवेद्यः प्रतुष्टाव गणेशं उर्ध्वसंयुतः ॥ २० ॥

ससर्वस्वानन्द उवाच ।

अजं पुराणं परमव्ययं तं निवृत्तिमात्रं ह्यसमाधिसंस्थम् ।

अयोगरूपं गणनाथमाद्यं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २१ ॥

न जारजं स्वेदजमार्जजं न न योद्भिदं स्थावरजङ्गमं न ।

अनादिमध्यान्तममोघरूपं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २२ ॥

न भूस्वरूपं न जलं प्रकाशं न वायुरूपं न भ्रमेव दुष्टिदम् ।

न राजसं सत्त्वतमोयुतं न नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २३ ॥

न जागृतं स्वप्नगतं न देवं सौषुप्तं नैव तुरीयसंस्थम् ।
न बिन्दुमात्रं न य सोऽडमेव नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २४ ॥

न बोधगं नैव विबोधयुतं न मोहयुक्तं न य मोहलीनम् ।
न निर्गुणं नो सगुणं तथा तं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २५ ॥

न कर्मयुतं न य ज्ञानयुतं समं न याधीनतमं सदा न ।
न स्वात्मगं सर्वविकारहीनं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २६ ॥

असत्स्वयुतं न य सत्स्वयुतं समानयुतं न य नेतिगं तम् ।
निजात्मयुतं विविधेषु नैव नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २७ ॥

(Page पं. ९ अ. २ पान ५)

अनन्तयुतं न तथैकयुतं समं न तुर्यं न य पञ्चमं तम् ।
सदा गणेशाकृतिरूपधारं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २८ ॥

न यागतं नैव गतं गणेशमयोगयुतं प्रवदन्ति वेदाः ।
सदा निवृत्तिमयमासमन्तान्नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ २९ ॥

वयोभिरारात् कथितुं कदायिद्योगभावान् मनसो न शक्यम् ।
कदा तमप्राप्य वदामि देवं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३० ॥

न सिद्धियुक्तं न य बुद्धियुक्तं न मायिकं ब्रह्ममयं परेशम् ।
अनन्तपारं गजवक्त्रधारं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३१ ॥

त्रिनेत्रधारं गजवक्त्रयुक्तं यतुर्बुजं यैकरदं मखान्तम् ।
मखोदरं वाहनलीनगं तं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३२ ॥

न योगनिष्ठं न विहारयुक्तं निजात्मनाम्नि नगरे न संस्थम् ।
निजे समुद्रे न विहारकारं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३३ ॥

न भक्तभक्तिप्रियमेव देवं तथापि योगेन निवृत्तिदं तम् ।
अपारमायामयपाशुधरं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३४ ॥

अहं विकारेण विमोहितोऽतो ब्रह्मन् गणेशाधिपते मखात्मन् ।
जगत्सु नानाविधब्रह्मसु प्रभो नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३५ ॥

समाधिपुपोऽहमचिन्त्यभावः सर्वात्मकः सर्वविवर्जितोऽहम् ।
ब्रह्मामि मां रक्ष निवृत्तिदातर्नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३६ ॥

सुसिद्धिबुद्धिप्रदं मोहयुक्तो विभज्य नानाविधमात्मरूपम् ।

यतुः पदार्थेषु चरामि भ्रान्त्या नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३७ ॥

सुभेलयुक्तोऽहमथो सुभेनेतरेण योगेन तदात्मना वै ।

न शान्तिं सौम्यमणु ख्यविन्दं नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३८ ॥

अनन्तभावेन विमोडितां मां रक्षस्व ते पादप्रियं गणेश ।

निवृत्तिकां देहि परार्थभूतां नमामि निर्मायिकमप्रमेयम् ॥ ३९ ॥

नमो गणेशाय निवृत्तिधारिणे नमः परेशाय सुभाब्धिवासिने ।

नमश्च डेरम्भ मडोदराय ते नमो नमो ब्रह्मपते सुशान्तये ॥ ४० ॥

अयोगरूपं गणनायकं तं प्रवेशडीनात् कथमेव द्रुण्डे ।

ध्यापरं स्तौभ्यधुना य तारय नमो नमो विद्वपते नमस्ते ॥ ४१ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं स्तुत्वा गणेशानं स्वानन्दः प्रणनाम तम् ।

भक्त्या डर्षेण संयुक्तास्तमुवाच गजाननः ॥ ४२ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

वरं वृणु मडाभाग सर्वं दास्यामि येऽस्मितम् ।

मायामायिकभेदैस्त्वं दुःषितोऽसि न संशयः ॥ ४३ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वशान्तिप्रदं भवेत् ।

न मायासम्भवं दुःषं प्रलभेत् पाठतो नरः ॥ ४४ ॥

यं यमिच्छति तं तं वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।

असाध्यं साधयेन् मर्त्यः श्रवणेन निजप्रदम् ॥ ४५ ॥

अेवं श्रुत्वा गणेशस्य वचनं स्वस्वरूपकम् ।

जगाद तं प्रणाम्यादौ कृत्वा करपुटे विधे ॥ ४६ ॥

ससर्वस्वानन्द उवाच ।

यदि तुष्टोऽसि विद्वेश तदा देहि निवृत्तिजम् ।

सुभं नान्यं वरं भ्रान्तिं मायामेतां निवारय ॥ ४७ ॥

तथेति तमुवाचैव गणेशोऽतर्दधे ततः ।

(Page भं. ९ अ. ३ पान ६)

स्वानन्दः पित्तभावेन स्वस्थाने संस्थितोऽभवत् ॥ ४८ ॥

सस्मारायोगनाथं तं ततश्चित्रं बभूव ७ ।

विश्वानि ब्रह्ममुष्यानि स्वानन्दे लयमाययुः ॥ ४८ ॥

ततः स्वयं निजानन्दो नष्टस्तत्र बभूव ७ ।

मायाहीनप्रभावेणयोगस्थः शुशुभे मुदा ॥ ५० ॥

संयोगमायया हीनो न ददर्श स डिग्चन ।

स्वात्मानं वाऽपरं मुष्यं अयोगं गणनायकम् ॥ ५१ ॥

सर्वबन्धविनिर्मुक्तं बभूव स्वस्वउपकम् ।

अेतत् सर्वं समाख्यातमयोगस्य यस्त्रिकम् ॥ ५२ ॥

अयोगे दक्ष नैवास्ति त्वमलं ब्रह्म शाश्वतम् ।

न गणेशः स्वसंवेद्यं तेन निर्वृत्तिमाप्नुयात् ॥ ५३ ॥

यः पठेच्छृणुयाद्वा यो ह्ययोगस्य यस्त्रिकम् ।

स भुङ्क्त्वा सकलान् भोगानन्ते निर्वृत्तिमाप्नुयात् ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

नवमे भा३ये योग्यरिते अयोग्यरितकथनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ८.२

८.३ गणेशस्वउपवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अधुना शृणु दक्ष त्वं पूर्वाशान्तिप्रदायकम् ।

यस्त्रितं गणनाथस्य नानायोगेश्वरस्य यत् ॥ १ ॥

अयोगो मायया हीनः सदा बन्धविवर्जितः ।

निमग्नश्च ब्रह्मसुप्ते तिष्ठ नित्यं विशेषतः ॥ २ ॥

स्वानन्दार्थ्यं परं ब्रह्म नष्टं गणेशयोगतः ।

पुनः सृष्टं गणेशेन पूर्वायोगस्वउपिणा ॥ ३ ॥

अेवं पुनः प्रनष्टं तत् कालेन बहुना विधे ।

पुनः सृष्टं पुनर्नष्टं कल्पा अेवं गता बहु ॥ ४ ॥

नित्यं त्वयोगसंस्थः स गणेशो ब्रह्मनायकः ।

वियारमकरोष्यित्ते दृष्ट्वा स्वानन्दं ब्रह्म ॥ ५ ॥

अल्लो मायाप्रभावेण ब्रह्म स्वानन्दधारकम् ।

नानाभावयुतं भूत्वा पुनर्भवति नश्यति ॥ ६ ॥

मायाविडीनभावेनाऽऽलं सदा मोडवर्जितः ।

अभाऽऽयोगसंयुक्तोऽतिष्ठे ब्रह्मपरायणः ॥ ७ ॥

अविनाशिपदं दत्तं मध्यं केन मडात्मना ।

न ब्रह्म नाशसंयुक्तमविनाशि न विद्यते ॥ ८ ॥

दक्ष उवाच ।

अविनाशि समाख्यातं द्दुडिऽपुं पुरा त्वया ।

स्वत उत्थानकेनैव सृष्टं तदेव निश्चितम् ॥ ९ ॥

स्वसंवेधात् परं ब्रह्मायोगऽपुं प्रकीर्तितम् ।

तदेव केन योगीश विनाशि कथ्यते त्वया ॥ १० ॥

मुद्रल उवाच ।

नाशाऽऽनाशादिभेदाश्च स्वानन्दात् सम्भवन्ति य ।

भेदाऽऽभेदादिडीनं तत् स्वसंवेधं प्रकीर्तितम् ॥ ११ ॥

शिष्यस्य बोधदानार्थं योगिनस्तं वदन्ति य ।

कथितुं नैव शक्यत्वात् किञ्चिद्भेदं प्रजापते ॥ १२ ॥

अयोगमविनाशाख्यं कथयाम्यधुना परम् ।

(Page पं. ९ अ. ३ पान ७)

नाशऽपुं स्वसंवेधं बोधार्थं नात्र संशयः ॥ १३ ॥

अयोगश्चिन्तयाऽऽविष्टो बलूवे बन्धुलानतः ।

निवृत्तिं सुषुं तुच्छं मानयामास येतसा ॥ १४ ॥

सदा मायाविडीनत्वं ममास्त्यत्र न संशयः ।

मायायुक्तविडीनत्वं नैव ब्रह्मणि विद्यते ॥ १५ ॥

विद्यार्थं भेदसंयुक्तो योगमार्गपरोऽभवत् ।

अयोगो हृदि सञ्चिन्त्य तपस्तताप दारुणम् ॥ १६ ॥

दशवर्षैर्गण्णाध्यक्षः प्रसन्नो हृदि संस्थितः ।

दर्शयामास मन्त्रं स अेकाक्षरं स्वकीयकम् ॥ १७ ॥

दृष्ट्वा योगो जज्ञापाऽऽतिडर्षितो मन्त्रमुत्तमम् ।

ध्यात्वा मन्त्रस्वऽपस्थं गणेशं शान्तिदायकम् ॥ १८ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन रूपं गणपतेः शुभम् ।
 दृष्टं गणवक्त्रादि चिह्नयुक्तं मङ्गाप्रभुः ॥ १८ ॥
 ततोऽतिविस्मितो भूत्वा विचारमकरोत् हृदि ।
 कोऽयं गजाननो देवः स्त्रीभ्यां संशोभते हृदि ॥ २० ॥
 गणेशरूपया ज्ञानं बभूव तस्य शाश्वतम् ।
 तेन सर्वमयोगेन ज्ञातं विद्वेशयेष्टितम् ॥ २१ ॥
 ततोऽतिहर्षितो भूत्वा ध्यात्वा देवं गजाननम् ।
 मन्त्रं जजाप योगज्ञः शान्तिप्राप्त्यर्थमादरात् ॥ २२ ॥
 स्वयं स्वल्पेन कालेन पुरो ययौ गजाननः ।
 वरदो भक्तवात्सल्यान् मङ्गाभक्तस्य भो विधे ॥ २३ ॥
 दक्ष उवाच ।
 आश्चर्यं विप्र वदसि ज्ञायते न मया परम् ।
 रडस्यं तेऽद्य वाक्यस्य योगग्रथितकस्य च ॥ २४ ॥
 अष्टौ विनायकाः प्रोक्तास्ते सर्वे गणवक्त्रिणः ।
 ऐकदन्तादिचिह्नैश्च संयुक्ता गणपाः किल ॥ २५ ॥
 संयोगस्थं गणेशानं भजतेऽनन्यमानसाः ।
 तेषां हृदि गणेशानः प्रकटो जायते यदा ॥ २६ ॥
 तदा ते विस्मिता भूत्वा न जानन्ति स्वरूपकम् ।
 नित्यं गजाननाः प्राज्ञा गजाननं कथं मुने ॥ २७ ॥
 ऐकाक्षररडस्यं ते न जानन्ति कथं प्रभो ।
 ऐकाक्षरस्य भावेन संस्थिता नित्यमञ्जसा ॥ २८ ॥
 तथा संयोगरूपस्थो गणेशो गणनायकम् ।
 मन्त्रयुक्तं न जानाति मन्त्राकृतिधरः कथम् ॥ २९ ॥
 अयोगगणनाथोऽयं गजाननाकृतिं धरन् ।
 समन्त्रो मन्त्रयुक्तं तं न जानाति गणेश्वरम् ॥ ३० ॥
 कीदृशो गणनाथस्तु पूर्वयोगप्रवाचकः ।
 यं न जानन्ति विद्वेशास्तदाकृतिधरा अपि ॥ ३१ ॥
 संयोगे गणनाथोऽपि सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ।

अयोगे सिद्धिबुद्धिभ्यां लीन एव स वर्यते ॥ ३२ ॥

पूर्वयोगे गणेशानः संयोगायोगवर्जितः ।

मायाभ्यां संयुतः प्रोक्तः कथं वद रडस्यकम् ॥ ३३ ॥

मुद्रल उवाच ।

सम्यक् पृष्टं त्वया दक्ष रडस्यं परमाद्भुतम् ।

योगिनां सुषटं पूर्णं शान्तिदं भावितात्मनाम् ॥ ३४ ॥

ऐकाग्रचित्तभावेन शृणु तस्य यरित्रकम् ।

अन्यथा भ्रान्तिसंयुक्तो भविष्यसि निरन्तरम् ॥ ३५ ॥

यथा विश्वमिदं नित्यं ब्रह्माकारं प्रवर्तते ।

तथापि ब्रह्मरूपं तन्न जानाति हृदि स्थितम् ॥ ३६ ॥

नामरूपविहीनत्वान् मन्त्रस्तस्य न विद्यते ।

तपसा युक्तभावेन प्रणवं पश्यति प्रभुम् ॥ ३७ ॥

सर्वाकारं मडाभीजं प्रणवाकृतिरूपिणाम् ।

दृष्ट्वा विस्मयभावेन विचारमकरोत् हृदि ॥ ३८ ॥

(Page पं. ९ अ. ३ पान ८)

तपसा योगभावेन यतुष्पादं जगन्मयम् ।

जानाति कृपया तस्य मन्त्रराजं जगद्यथा ॥ ३९ ॥

ततो योगप्रभावेण प्रणवार्थस्वरूपिणाम् ।

देवं सर्वात्मभावस्थं पश्यति विश्वमञ्जसा ॥ ४० ॥

दृष्ट्वाऽतिविस्मितं भूत्वा विचारयति येतसि ।

तपसा योगभावेन तं जानाति मडाप्रभुम् ॥ ४१ ॥

ततो योगप्रभावेण शान्तिस्थं गणनायकम् ।

पश्यति वक्तुर्गुडाभ्यं ब्रह्म स्वानन्दगं परम् ॥ ४२ ॥

प्रणवो देडरूपश्चेत् प्रणवार्थो गजाकृतिः ।

शिरस्तयोश्च संयोगे गणेशो योगरूपधृक् ॥ ४३ ॥

योगाकारं मडद्रूपं दृष्ट्वा विस्मितमानसम् ।

विश्वं भक्तिसमायुक्तं भजनार्थं मनो दधे ॥ ४४ ॥

अेतादृशं सुशान्तिस्थं ब्रह्म देडधरं कथम् ।

भवति तस्य सेवा वै कुर्वे नित्यं मडात्मनः ॥ ४५ ॥

दृष्टि स्थितं तस्य भावं ज्ञात्वा रुपधरः प्रभुः ।

गजाननो बभूवापि पुनर्दृष्ट्वाऽतिविस्मितम् ॥ ४६ ॥

तं पश्यति प्रजानाथ कोऽयं भिन्नस्वरुपधृक् ।

तस्तस्तं तस्य जानाति कृपया योगसेवया ॥ ४७ ॥

गणेशानं मूर्तिधरं भजतेऽनन्यभावातः ।

मन्त्रादिना रडस्येन जानीहि विश्वमादरात् ॥ ४८ ॥

तथा गणेश्वराः प्रोक्ता अष्टौ योगप्रवाचकाः ।

तेषां दृष्टि स्थितं ब्रह्म स्वसंवेद्यं न संशयः ॥ ४९ ॥

महैश्वर्यप्रसंयुक्ता न जानन्ति कदाचन ।

वयं ब्रह्मस्वरुपाश्च प्रत्येकं मानयन्ति ते ॥ ५० ॥

न मत्तः परमं किञ्चिज्ज्ञात्वा मोडसमन्विताः ।

विश्वात्मनि य विश्वस्मिन् क्रीडायुक्ता बभूवुरे ॥ ५१ ॥

कृत्वा नानाविधं भेलं नानाकल्पपरायणाः ।

अेवं बडौ गते काले शान्तिमिच्छन्ति शाश्वतीम् ॥ ५२ ॥

ततः क्रीडां विडायैव स्वमडिभ्यभवन् स्थिताः ।

तथापि ते पुनर्विश्वप्रवशाः ससृजुः स्वयम् ॥ ५३ ॥

ततस्ते भेदसंयुक्ता विचारं कुर्वते परम् ।

डेन स्म प्रेरिता विश्वं सृजामो विविधं वयम् ॥ ५४ ॥

अतः स्वाधीनता नो न विद्यतेऽपि कदाचन ।

वयं न ब्रह्मरुपाश्च मायामोडयुताः सदा ॥ ५५ ॥

अेवं मनसि सन्धार्य तपश्चेरुः समाधिदम् ।

तपसा योगसंयुक्ता बभूवुर्नात्र संशयः ॥ ५६ ॥

कुमेण गणपाः सर्वे पूर्णयोगस्वरुपिणि ।

लयं ययुः सुशान्तिस्थाः शान्तरुपे प्रजापते ॥ ५७ ॥

तत्र विधिं प्रवक्ष्यामि शृणु संशयनाशकम् ।

योगोऽष्टधा समाख्यातस्तत् स्वरुपं सुयोगदम् ॥ ५८ ॥

शमो दम आसनं य प्राणायामश्चतुर्थकः ।
 प्रत्याहारो धारणा वै ध्यानं समाधिरष्टमः ॥ ५९ ॥
 स्वधर्मयुक्तभावेन मनो नियम्य यत्नतः ।
 यतते ब्रह्मप्राप्त्यर्थं स शमः परिकीर्तितः ॥ ६० ॥
 स्वधर्मस्थितिमास्थाय नियमाद्विस्वभावतः ।
 दमेद्दुःखं सुशान्त्यर्थं दमस्तेन प्रकथ्यते ॥ ६१ ॥
 स्वस्तिकादीनि भो दक्ष आसनानि विशेषतः ।
 साधयित्वा समातिष्ठेद्योगार्थमासनं स्मृतम् ॥ ६२ ॥
 प्राणायामं ततोऽव्यस्य लघ्वादिः कमेण य ।
 योगार्थं साधयेद्भाग्यं स प्राणायाम उच्यते ॥ ६३ ॥
 नानाविषयभोगार्थं गच्छन्तीन्द्रियकारिणो तु ।
 तेऽव्यस्तानि समागृह्य योगयुक्तानि कारयेत् ॥ ६४ ॥
 (Page पं. ९ अ. ३ पान ९)
 स मनांसि सुशान्त्यर्थं हृत्वा हृत्वा पुनः पुनः ।
 छिन्द्याणि नरः कुर्यात् प्रत्याहारः स वै स्मृतः ॥ ६५ ॥
 मडावाक्यादिभिः प्रोक्तं ब्रह्म शब्दार्थभावतः ।
 सन्धार्यं स श्रमेद्दक्ष धारणा सा प्रकीर्तिता ॥ ६६ ॥
 हृदि ब्रह्मावबोधश्च जायते श्रेयसाभावतः ।
 स्वस्थ तेन समाख्यातं ध्यानं ब्रह्म सुखप्रदम् ॥ ६७ ॥
 ततो ब्रह्मणि सोऽप्येवं लीनः सञ्जायते परे ।
 न ब्रह्म न स्वयं तत्र समाधिः परिकीर्तितः ॥ ६८ ॥
 छिन्दं योगाष्टकं प्रोक्तं योगप्राप्त्यर्थमादरात् ।
 सेविनां ब्रह्मदं पूर्णं भविष्यति न संशयः ॥ ६९ ॥
 तत्र मायायुता जुवा भिन्नदेहधरा मताः ।
 तेषामष्टकमेवं तद्गर्तते साधनात्मकम् ॥ ७० ॥
 ब्रह्माकाराणि प्रोक्तानि तत्त्वानि विविधानि तु ।
 विश्वरूपाणि सर्वाणि ब्रह्माण्यन्नमुष्णानि च ॥ ७१ ॥
 तेषां योगः समाख्यातस्त्रिविधो नाऽत्र संशयः ।

दृडादिभावशून्यत्वात् तच्छृणुष्व सुभप्रदम् ॥ ७२ ॥

धारणाध्यानके दक्ष समाधिः परिशीर्तितः ।

त्रिभिर्योगं समाराध्य शान्तिगानि भवन्ति तु ॥ ७३ ॥

स्वस्वब्रह्मणि ये सन्ति भोगा ब्रह्मसुप्तात्मकाः ।

तांस्त्यक्त्वा धारयेद्ब्रह्म तपस्तदेव कथ्यते ॥ ७४ ॥

पूर्वाशान्त्यर्थमत्यन्तं ब्रह्माणि सम्भवन्ति येत् ।

त्यक्त्वा भोगांस्तपस्तेषां ज्ञातव्यं विबुधैः परम् ॥ ७५ ॥

मनोवाणीविडीनं न मनोवाणीमयं न य ।

ब्रह्म वेदेषु विख्यातं तदेव गणनायकः ॥ ७६ ॥

न तत्र सगुणं दक्ष निर्गुणं नैव वर्तते ।

गणेशे पश्य वेदेषु योगरूपस्ततः स्मृतः ॥ ७७ ॥

ब्रह्माणि भेद्युक्तानि पराधीनतया यदा ।

तपश्चेरुस्तदा तानि विचार्य ब्रह्मप्राप्तये ॥ ७८ ॥

अतितपोभलेनैव वृद्धिं स्फूर्तिः प्रजायते ।

योगस्य मन्त्रराजं तं जानीहि ब्रह्मणां विधे ॥ ७९ ॥

ततो ऽर्षयुतान्येवानुभवं सस्मरुस्तदा ।

जपस्तदेव तेषां वै ब्रह्मणां भवति प्रभो ॥ ८० ॥

वृद्धिं संस्थं ततो योगं दृष्टुस्तानि सर्वदा ।

तदेव गणाराजस्य रूपं तत्र प्रकीर्तितम् ॥ ८१ ॥

ततस्तल्लीनभावेन तिष्ठन्ति ब्रह्मकानि वै ।

गणेशस्य कृपा ज्ञेया तत्र सा कथ्यते बुधैः ॥ ८२ ॥

योग्येतादृशं ब्रह्म यद्वि दृढयुतं भवेत् ।

तदा तं प्रब्रजिष्यामो नित्यमिच्छन्ति तानि तु ॥ ८३ ॥

ब्रह्मदेवधरः सोऽपि अबूव भक्तिमोहितः ।

आययौ वरदानार्थं तेषामत्रे गजाननः ॥ ८४ ॥

ब्रह्माकाराणि चिह्नानि कथितानि पुरा मया ।

गणेशस्य स्वरूपे तु तान्यपश्यंश्च तादृशम् ॥ ८५ ॥

ततस्तानि प्रणोमुस्तं पुपूजुस्तं च नित्यशः ।
 अन्ते योगमयान्येव बभूवुर्नात्र संशयः ॥ ८६ ॥
 अेतत्सर्वं समाख्यातं ब्रह्मणां यरितं मया ।
 तपोयोगादिकायारमन्यच्छृणु प्रजापते ॥ ८७ ॥
 वक्तुर्गो गणेशानो यद्वि भेदसमन्वितः ।
 पराधीनतया दक्ष शान्तियोगपरोऽभवत् ॥ ८८ ॥
 तदा तपोयुतः सोऽपि त्रेधा योगार्थमादरात् ।
 श्राम्येत्तेन वृद्धिस्थं तं लोकयेदकदन्तकम् ॥ ८९ ॥
 देहेषु ब्रह्मभावेन वक्तुर्गुणः स्थितोऽभवत् ।
 तस्माद्देही स्थितः श्रेष्ठो भिन्नाकारः प्रकीर्तितः ॥ ९० ॥
 अतोऽयं वक्तुर्गुणस्तं गजाननं परात्परम् ।
 अेकदन्तं न जानाति तत्र भेदं वदाम्यहम् ॥ ९१ ॥
 त्रिगुणाकारदेहश्च तुरीयं मस्तकं मतम् ।
 वक्तुर्गुणस्तथोर्योगे भिन्दुब्रह्मप्रवाचकः ॥ ९२ ॥
 यतुर्विधेषु देहेषु मोलयुक्तं च यत् स्मृतम् ।
 सदा भेदविहीनं तज्जुवसंज्ञं प्रकथ्यते ॥ ९३ ॥
 मोलहीनं सदा साक्षिरुपं परात्मधारकम् ।
 अेकदन्तस्तथोर्योगे सोऽहम्मात्रात्मकः स्मृतः ॥ ९४ ॥
 जुवो देहस्वरूपस्थः परमात्मा शिरः स्मृतम् ।
 गजाकारं न सन्देह अेकदन्तस्य नित्यदा ॥ ९५ ॥
 जुवात्मा परमात्मानौ दृष्ट्वा भेदविवर्जितौ ।
 विस्मितः स भवेत्तत्र वक्तुर्गुणो गजाननः ॥ ९६ ॥
 नानाभेदसमायुक्तो वक्तुर्गुणो मयोदितम् ।
 भेदहीनमेकदन्तं दृष्ट्वा पप्रच्छ तं पुनः ॥ ९७ ॥
 वृद्धिस्थं सोऽहमादौ यद्ब्रह्माकारं प्रकथ्यते ।
 भिन्दोस्तदेकदन्ताभ्यं न देहादियुतं कदा ॥ ९८ ॥
 सेवार्थं वक्तुर्गुणेन प्रार्थितं वृद्धि सङ्गतम् ।
 ब्रह्म तदेव भो दक्ष अेकदन्तो बभूव ह ॥ ९९ ॥

यथा जगद्विदं सर्वं ब्रह्माकारं प्रकीर्तितम् ।
 तथा ज्ञेयं वङ्कतुण्डोऽपि ल्येकदन्तस्वतृपधृक् ॥ १०० ॥
 सगुणं नरसंज्ञस्थं निर्गुणं गजवायकम् ।
 तयोर्योगे परं ब्रह्म गजाननः प्रकथ्यते ॥ १०१ ॥
 सेवार्थं प्रार्थितं सर्वैस्तदेव देववानभूत् ।
 गणेशो ब्रह्मरूपोऽप्यो नानाब्रह्मसु संस्थितः ॥ १०२ ॥
 अतो गणेश्वरं दक्ष न जानाति गणेश्वरः ।
 नानामोडसमायुक्तो भ्रान्तिभावात् सुशान्तिदम् ॥ १०३ ॥
 स्वत उत्थान भावे तु देहो भिन्दुमयः स्मृतः ।
 सोऽहं शिरो गजाकारं तयोर्योगे मलोदरः ॥ १०४ ॥
 अत्रेवं नानाविभेदैश्च नानाब्रह्मपरायणः ।
 गणेश्वरः स्थितस्तेषु गजाननादियिद्धितः ॥ १०५ ॥
 संयोगे गणनाथस्य स्वत उत्थानकं वपुः ।
 उत्थानं परतस्तस्य मस्तकं नात्र संशयः ॥ १०६ ॥
 अयोगे बुद्धिहीनं तु मस्तकं सिद्धिवर्जितम् ।
 वपुस्तयोर्न संयोगे गणेशः परिकीर्तितः ॥ १०७ ॥
 पूर्णयोगे शरीरं तु मतं संयोगवाचकम् ।
 अयोगवाचकं तस्य मस्तकं तु गजाकृति ॥ १०८ ॥
 अविनाशार्थसंयुक्तो गजशब्दः प्रकीर्तितः ।
 अयोगात्र परं ब्रह्माविनाशाभ्यं प्रकथ्यते ॥ १०९ ॥
 संयोगायोगभावाभ्यां भ्रान्तिः सर्वत्र पठ्यते ।
 निरोधयित्ताग्र दक्ष सा सिद्धिः परिकीर्तिता ॥ ११० ॥
 संयोगायोगभावावस्था बुद्धिभ्रान्तिधरा मता ।
 तयोः स्वामी गणेश्वरः पूर्णयोगप्रवाचकः ॥ १११ ॥
 अहं गणेशरूपश्चेत् संयोगायोगकौ मम ।
 कुतो मायाप्रभावाभ्यौ तेन शान्तिं लभेन्नरः ॥ ११२ ॥
 सर्वत्राऽभेदभावेन संयोगात्मा गजाननः ।

तिष्ठत्यत्र न सन्देहो युतः संयोगमायया ॥ ११३ ॥

सर्वत्राऽभेदहीनश्च योगरूपो गजाननः ।

अयोगमायया युक्तस्तिष्ठति व्यतिरेकतः ॥ ११४ ॥

यदि सर्वात्मकं योगं वदामि गणनायकम् ।

नानाब्रह्मसुसंस्थं तमन्वयाभ्यं तदा विदुः ॥ ११५ ॥

नागतं न गतं योगं कदाचिद्येद्गजाननम् ।

नानाब्रह्मसु मुक्तं तं व्यतिरेकात्मकं जगुः ॥ ११६ ॥

(Page भं. ९ अ. ४ पान ११)

अतश्चित्तलयेनैवाऽऽलं गणेशो न संशयः ।

चित्तपञ्चकमुत्सृज्य पूर्णयोगमवाप्नुयात् ॥ ११७ ॥

तत्र समाधिजं सौभ्यं वदामि युक्तिभावतः ।

गणेशेऽलं तदाकारो भवामि यदि योगतः ॥ ११८ ॥

तदा संयोगजः प्रोक्तोऽनुभवो योगिनां लृष्टि ।

यदाऽलं गणनाथश्चेन्नागतो न गतः कदा ॥ ११९ ॥

तदा ष्ययोगशः प्रोक्तोऽनुभवः शान्तिदायकः ।

अतोऽयोगमयो योगः कथं तत्र प्रवर्तते ॥ १२० ॥

चित्तं नानाविधं दक्ष संयोगायोगधारकम् ।

योगे योगात्मकोऽलं य तदा शान्तिः प्रलभ्यते ॥ १२१ ॥

शान्तिनां शान्तिरूपा सा योगशान्तिः प्रजापते ।

तस्मात् परं विद्यते न ब्रह्म योगात् सुनिश्चितम् ॥ १२२ ॥

अतोऽयं गणनाथस्तु ब्रह्मण्यतिरुच्यते ।

संयोगाऽयोगकादीनां ब्रह्मणां पातुभावातः ॥ १२३ ॥

येतत् सर्वं समाभ्यातं रडस्थं परमाद्भुतम् ।

गजाननस्य ते दक्ष प्रकृतं शृणु साम्प्रतम् ॥ १२४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाऽऽः योग्यरित्रे गणेशस्वरूपवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ९.३

९.४ पूर्ययोग्यरितवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

तपसा भक्तिभावेनागतं दृष्ट्वा गजाननम् ।

अयोगो ङर्षितोऽत्यन्तमुत्थाय प्राणनाम तम् ॥ १ ॥

ततः पूज्य गणेशानं प्रभुं नानोपचारकैः ।

पुनः प्राणम्य विघ्नेशं तुष्टाव करसम्पुटः ॥ २ ॥

अयोग उवाच ।

शान्तिस्वर्तृपाय सुशान्तिदाय वाणीमनोडीनतमाय द्रुष्टे ।

वाणीमनोयुक्तविचारिणे वै योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ३ ॥

वाणीमनोयुक्तमयं वदामि नो विश्वर्तृपोऽसि कथं स्तवीमि ।

नित्यं गणेशाय नमो मडात्मन् योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ४ ॥

वाणीमनोडीनमयं कथं त्वां ब्रुवेऽद्य संयोगमयं कदा य ।

नो योगर्तृपं त्वथ ते नमो वै योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ५ ॥

त्वत्तः प्रसूतानि मडानुभाव ब्रह्माणि विश्वानि पराणि भूयः ।

त्वय्येव लीनानि ङ्यभिन्नभावाद्योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ६ ॥

नित्यं ङ्ययोगाय निवृत्तिदाय मायाविडीनाय गणाधिपाय ।

वाणीमनोडीनतया सुलभ्य योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ७ ॥

स्वानन्दर्तृपाय सुशान्तिदाय सिद्ध्या य ब्रुद्ध्या सल भेलकाय ।

वाणीमनोडीन निजात्मलभ्य योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ८ ॥

अव्यक्तर्तृपाय य सालजाय मोडेन डीनाय सदा शिवाय ।

त्रैविध्यनाथाय य नेति कर्त्रे योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ९ ॥

सामान्यर्तृपाय त्रयीमयाय द्वन्द्वप्रकाशाय य विष्णवे ते ।

आनन्दनाथाय सुभेलकाय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १० ॥

आत्मस्वर्तृपाय सदाऽमृतस्थयोगेन संलभ्यतमाय भानो ।

भेदैर्विडीनाय य ञ्जवनाय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ ११ ॥

नानाप्रभेदेषु य तन्मयाय सर्वस्वर्तृपाय य शक्तये ते ।

आनन्त्यभावैश्च सुमोडदाय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १२ ॥

साक्षिस्वतृपाय य साङ्ग्ययोगलभ्यस्वतृपाय सदात्मसंस्थ ।
 बोधेन डीनाय परात्पराय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १३ ॥
 बोधस्वतृपाय सङ्ख्याविडारकर्त्रे सदा पालकभावघाशिन् ।
 त्रैविध्यनाथाय मडोदराय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १४ ॥
 सोडंस्वतृपाय य चिन्मयाय मोडेन युक्ताय य डीनकाय ।
 देडिस्वतृपोऽय विडारकर्त्रे योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १५ ॥
 भिन्दुप्रयुराय यतुष्पदाय यतुर्विधेषु प्रभवाय तुभ्यम् ।
 आनन्त्यतत्त्वाय य देडभोङ्क्रे योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १६ ॥
 तुर्यात्मदेडाय लयात्मकाय कालस्वतृपाय गणेश्वराय ।
 नादात्मकायाऽथ त्रिदेडगाय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १७ ॥
 आनन्दकोशात्मकसंस्थिताय प्राज्ञाय सौषुप्तमयाय तुभ्यम् ।
 नित्येश्वरायैव तयोः प्रथारिन् योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १८ ॥
 सर्वान्तरस्थाय य सूक्ष्मकाय स्वप्नप्रयुराय य तैजसाय ।
 डिरण्यगर्भाय तयोः प्रथारिन् योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ १९ ॥
 बाह्यस्थितायान्नमयाय विश्ववैश्वानरायैव तयोः प्रथारिन् ।
 स्थूलस्वतृपाय य जगृदास्थ योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ २० ॥
 विश्वस्यद्वैविध्यमयाय तुभ्यं नानाङ्गुतृपाय य ज्वेलकाय ।
 शक्ते य धात्रे डरये शिवाय योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ २१ ॥
 अते गणेशाधिपते कलांशा विद्नेश्वरास्ते गणनायकाय ।
 न त्वं सदतैः सडितो डि तुभ्यं योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ २२ ॥
 स्तुमः कथं नाथ गणेशरूपं संयोगडीनं य ड्ययोगडीनम् ।
 तादात्म्यरूपं भव तुष्टयित्तं योगाय योगाधिपते नमस्ते ॥ २३ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 अवं स्तुत्वा गणेशानं प्रणनाम इताञ्जलिः ।
 अयोगस्तं गणधीशो जगाद धननिःस्वनः ॥ २४ ॥
 गणेश उवाच ।
 वरान् वृषु मडाभाग मनसीप्सितरूपकान् ।
 दास्थामि भक्तितुष्टोडडं स्तोत्रेणानेन योगप ॥ २५ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं योगशान्तिपदप्रदम् ।
 पठतां शृण्वतां नित्यं नानासिद्धिप्रदं भवेत् ॥ २६ ॥
 यं यमिच्छसि तं तं वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।
 मयि प्रीतिकरं यास्तु भक्तिभावाप्रदं तथा ॥ २७ ॥
 ऐकविंशतिवारं यैकविंशति दिनावधि ।
 पठते तस्य सर्वं य दास्यामि दुर्लभं हि येत् ॥ २८ ॥
 अथेवमुक्त्वा गणेशानः सस्वजे तं गणेशधिपम् ।
 अयोगरूपिणं उर्षसंयुक्तं प्रयकार उ ॥ २९ ॥
 ततोऽयोगो गणेशाध्यक्षं प्रणम्य य पुनः पुनः ।
 जगाद भक्तिसंयुक्तो हृष्टरोमा सुहर्षितः ॥ ३० ॥
 अयोग उवाच ।
 यद्दि द्रुण्डे वरान् मे त्वं दास्यसि भक्तिमोहितः ।
 तदा ते पादयुग्मे मे भक्तिं देहि दृढां पराम् ॥ ३१ ॥
 पूर्णयोगस्वरूपस्थं मां कुरुष्व गजानन ।
 (Page भं. ८ अ. ५ पान १३)
 सुभं मुक्तस्वरूपस्थं नाथ नेच्छामि ते नमः ॥ ३२ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 अयोगगणाराजस्य श्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।
 जगाद तं गणेशानस्तथेत्यन्तर्हितोऽभवत् ॥ ३३ ॥
 अयोगस्तं हृदि स्थाप्य भजतेऽनन्यमानसः ।
 अन्ते योगमयः सोऽपि बभूवे भोक्षनायकः ॥ ३४ ॥
 एति ते सर्वमाप्स्यातं यरितं गणेशस्य यत् ।
 पूर्णयोगधरस्यापि समासेन प्रजापते ॥ ३५ ॥
 अतस्त्वं गणाराजं तं भजस्व भक्तिसंयुतः ।
 तेन यज्ञमिमं पूर्णं कश्चिच्चसि न संशयः ॥ ३६ ॥
 अन्ते योगयुतश्चैव ब्रह्मभूतो भविष्यसि ।
 आज्ञां देहि गमिष्यामि त्वदातिथ्यसुतोषितः ॥ ३७ ॥
 उदस्यं गणनाथस्य कथितं सकलं मया ।

नान्यत् किञ्चिदतो दक्ष परं वेदादिसम्मतम् ॥ ३८ ॥

शृणुयाधः पठेद्वाऽपि स सर्वं प्राप्नुयाच्छुभम् ।

अन्ते योगमथो भूत्वा सन्तिष्ठेत् गणपात्मकः ॥ ३९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
योग्यरिते नवमे भाषे पूर्णयोग्यरितवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ९.४

९.५ सार्वभौमयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं कृतस्त्वया मडामुने ।

येन गणेशमालात्म्यं श्रावितं योगदायकम् ॥ १ ॥

गणेशगीतासारादि कथितं तु विशेषतः ।

ज्ञानं योगप्रदं पूर्णं सङ्क्षेपेण त्वया परम् ॥ २ ॥

तत्र बुद्धं मया सर्वमतः सौलभ्यतो वद ।

योगं कमथुतं पूर्णं येन योगी नरो भवेत् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

अेवं पृष्टो मडायोगी मुद्रलस्तमुवाच यत् ।

उर्षेण मडता युक्तस्तत्तेऽहं कथयामि तु ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि साक्षाद्गणपतेः किल ।

विभूतिवाचकस्तत्र न शिखिमिदमुत्तमम् ॥ ५ ॥

त्वया पृष्टं मडाभाग लोकोपकारकारकम् ।

सर्वेषां सुलभत्वेन योगशान्तिपदप्रदम् ॥ ६ ॥

कथयामि य ते प्रीत्या गुह्यं वेदरहस्यकम् ।

शृणुष्वैकमना दक्ष योगं शान्तिप्रदायकम् ॥ ७ ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं तेषु पञ्चविधो रसः ।

सरसं चित्तमुत्सृज्य योगी भवति मानवः ॥ ८ ॥

क्षिप्तं मूढं च विक्षिप्तमेकाग्रं च निरोधकम् ।

चित्तं पञ्चविधं विद्धि जगत्सु ब्रह्मसु स्थितम् ॥ ९ ॥

व्यष्टिभावे स्थिता ये तु जन्तवो विविधात्मकाः ।

लक्षयतुरशीतिषु योनिषु सम्भवाः किल ॥ १० ॥

देलभोगादिमार्गेषु कुशलाः सम्भवन्ति ये ।

तेषु स्वस्वप्रपञ्चेषु नानाकार्यपरायणाः ॥ ११ ॥

तैः क्षिप्तं कार्यसिद्ध्यर्थं चित्तं कार्येषु नित्यदा ।

तत्तत्कार्यप्रकाशेन प्रकाशयति तान् लृष्टि ॥ १२ ॥

तेन कार्येषु दक्षास्ते भवन्त्यत्र न संशयः ।

तदेव क्षिप्तसंज्ञं त्वं चित्तं जानीहि मानद ॥ १३ ॥

केचित् स्वल्पज्ञाकास्तेषु केचिज्ज्ञानाधिका मताः ।

मध्यमाः केचिदेवं तु नानाभेदाश्रिता नराः ॥ १४ ॥

त्रिविधेषु विभागेषु स्थिता नानाविभेदतः ।

नानाज्ञानयुतास्तेषां रूपं न कथितुं क्षमम् ॥ १५ ॥

लक्षयतुरशीतिषु जन्तवो विविधात्मकाः ।

व्यष्टिस्थाः सर्वकार्येषु ज्ञानहीना भवन्ति ये ॥ १६ ॥

ते मूढाः कथ्यते लोकेर्विषये यतुरैः सदा ।

तेषु नानाविधा भेदा अल्पाधिकसुमध्यमाः ॥ १७ ॥

तेषां प्रकाशकं चित्तं नानामूढस्वभावगम् ।

तदेव मूढसंज्ञाप्यं चित्तं ज्ञातव्यमञ्जसा ॥ १८ ॥

परैः सम्भोधितो जन्तुर्न बुभोध विचारतः ।

कार्यं नानाविधं तस्य चित्तं मूढे प्रकीर्तितम् ॥ १९ ॥

व्यष्टिस्था ये नरा दक्ष स्वधर्मनिरताः सदा ।

नानातपःपरा भूत्वा मुक्तिमिच्छन्ति शाश्वतीम् ॥ २० ॥

विषयेषु विरज्यैव सदा ब्रह्मपरायणाः ।

कुर्वन्ति विविधं कर्माडलर्निशं मुक्तिकारणात् ॥ २१ ॥

तदपि ब्रह्म लृष्टये न दृष्टं तैर्महात्मभिः ।

न संसारसुभे चित्तं तेषां रमति कर्त्तव्यम् ॥ २२ ॥

अतो विक्षिप्तचित्तास्ते मता योगिजनैः पुरा ।
 ब्रह्मार्पणक्रियाः सर्वाः कुर्वन्त्यन्तरमाख्यजाः ॥ २३ ॥
 विशेषेणैव क्षिप्तोऽहं संसारे मायया सदा ।
 विगतक्षेपणं सर्वे नानासाधनभावतः ॥ २४ ॥
 तेषां मुक्त्यर्थमत्यन्तं प्रकाशयति भावनाम् ।
 चित्तं क्रियात्मिकां तेन विक्षिप्तं तत्प्रकीर्तितम् ॥ २५ ॥
 तत्र नानाक्रियायाश्च सामर्थ्येन विमोहितः ।
 जनाति देवतां तुष्टां भमोपरि न संशयः ॥ २६ ॥
 कदा देवप्रसादादि गृह्य विक्षेपसंयुतः ।
 अनाधारां क्रियां कुयोद्देवाज्ञावशागो मुधा ॥ २७ ॥
 स्वप्नेषु विविधान् भावान् पश्यति तद्गतयेतसा ।
 सत्यं स्वप्नं मदीयं तु मान्यं तादृशजं यरेत् ॥ २८ ॥
 अेवं विक्षिप्तभावेन मोहितः स कदाचन ।
 अनाधारं करोत्येव नानातपःप्रभावतः ॥ २९ ॥
 समष्टिव्यष्टिसंस्थं यच्चित्तं वैराटगं परम् ।
 तेन व्यष्टिं समाव्याप्य भुङ्क्ते स विविधं सुभम् ॥ ३० ॥
 वैराटस्य क्रिया प्रोक्ता व्यापिका शास्त्रसम्भते ।
 तत्र व्यापकभावस्य चित्तं प्रकाशदं मतम् ॥ ३१ ॥
 तत्त्वेषु विविधेष्वेव स्थूलसूक्ष्मादिगेषु च ।
 व्यापकभावकाशत्वाच्चित्तं तेषु स्थितं मतम् ॥ ३२ ॥
 समष्टिव्यष्टिसंयोगेऽन्नं ब्रह्म स्थूलगं परम् ।
 तथा स्वप्नगतं सूक्ष्मं सौषुप्तं समसंस्थितम् ॥ ३३ ॥
 येतनाभावगं पूर्णं तद्ब्रह्मादात्मकं मतम् ।
 अस्मिताभ्यं परं ब्रह्म तेषु चित्तं प्रकीर्तितम् ॥ ३४ ॥
 समष्टिव्यष्टिभागस्य तयोर्द्वैक्यस्य च प्रभो ।
 प्रकाशकारकं विद्धि चित्तमेकाग्रसंज्ञितम् ॥ ३५ ॥
 समष्टिव्यष्टिभावेषु न भिन्नं भवतीत्यहो ।
 तेनैकाग्रं समाभ्यातं चित्तं तज्ज्ञानकारकम् ॥ ३६ ॥

देलशुतुर्विधः प्रोक्तः स्थूलः सूक्ष्मः समात्मकः ।

अस्मिताप्यश्चतुर्थश्च तेषु देही स्थितो मतः ॥ ३७ ॥

देडेषु मोडितो देही शुव धत्यभिधीयते ।

(Page पं. ९ अ. ५ पान १५)

मोडलीनः स अेवाऽपि शिवः प्रोक्तो मनीषिभिः ॥ ३८ ॥

शुवशिवात्मिका संज्ञा देडिनो अममात्रतः ।

सदैकात्मस्वभावत्वात्तत्र भेदो न विद्यते ॥ ३९ ॥

तत्र शुवशिवाकारभावप्रकाशकारकम् ।

चित्तमेकाग्रसंज्ञाप्यं तिष्ठति देडिसंश्रितम् ॥ ४० ॥

सास्मिताय्य परं चित्तमेकाग्रं विद्यते न वै ।

देडदेडिमयं चित्तमेकाग्रं योगिनां मते ॥ ४१ ॥

यतुर्णां वपुषां यत्र अडमाकारेण जायते ।

संयोगो बिन्दुऽपं तज्ज्ञातव्यं अडम सर्वगम् ॥ ४२ ॥

यतुष्पदं बुधैः प्रोक्तं यतुर्भिर्वर्जितं सदा ।

देडानां अडम विख्यातं नानादेडस्वभावगम् ॥ ४३ ॥

तत्र यतुष्पदाकारभावप्रकाशकारकम् ।

यतुर्भिर्वर्जितस्यैव चित्तं तिष्ठति तद्गतम् ॥ ४४ ॥

देडेषु न भवेद्भिन्नं सर्वगमात्मभावतः ।

निरोधं कथ्यते चित्तं बिन्दुधर्मप्रकाशकम् ॥ ४५ ॥

शुवशिवात्मभावस्थं मोडलीनं सदात्मगम् ।

अडम सोऽलं समाख्यातं सदा आन्तविवर्जितम् ॥ ४६ ॥

तत्र शुवशिवाकारमोडलीनप्रकाशकम् ।

चित्तमात्मस्वरूपस्थं निरोधं कथ्यते बुधैः ॥ ४७ ॥

देडदेडिसमायोगे स्वत उत्थानमुच्यते ।

बोधाप्यं द्वन्द्वभावेन अडम जेवकरं सदा ॥ ४८ ॥

तत्र निरोधकं चित्तं तस्य रूपं वदाम्यडम् ।

सङ्क्षेपेण प्रजानाथ शृणु भावसमन्वितः ॥ ४९ ॥

आख्यं स्थूलं समाख्यातमान्तरं सूक्ष्मगं मतम् ।
 आख्यान्तरैकभावस्थमानन्देऽङ्गं परम् ॥ ५० ॥
 त्रिभिर्डीनं त्रयाणां य यावत्कं ख्यस्मितात्मकम् ।
 अलमानुभवेनैतज्ज्ञातव्यं योगिनां वृद्धि ॥ ५१ ॥
 तेषां संयोगभावे यथ्यतुर्णां वपुषां परम् ।
 सर्वात्मकं भवेद्ब्रह्म पञ्चमं बिन्दुसंज्ञितम् ॥ ५२ ॥
 यतुर्विधा नरस्यैव कल्पना वृद्धि संस्थिता ।
 अतः परं न भेदोऽस्ति भवेद्येनास्य कल्पना ॥ ५३ ॥
 बिन्दुत्यागे निरालम्बं चित्तं भवति सर्वदा ।
 सततं तत् समाख्यातं ब्रह्म ध्यातुर्विहीनतः ॥ ५४ ॥
 न किञ्चिज्ज्ञायते यत्र भेदहीनप्रभावतः ।
 सोऽहं मात्रात्मकं चित्तं निरालम्बसमाधिदम् ॥ ५५ ॥
 अवलम्बनगं चित्तं यतुर्धा देहिसंश्रितम् ।
 अवलम्बनहीनं तद्देहियं चिन्मयं भवेत् ॥ ५६ ॥
 निरालम्बपरित्यागेऽधिकसंरोधनं भवेत् ।
 चित्तस्य देहदेहिस्यां हीनत्वान्नात्र संशयः ॥ ५७ ॥
 मनोवाणीविहीनं तस्थितं ज्ञातव्यमादरात् ।
 अस्तिनास्तिविहीनत्वादाधाराधेययोगतः ॥ ५८ ॥
 अवलम्बनयोगो न पञ्चधा योगिनां वृद्धि ।
 निरालम्बनकं तस्मान् मनोवाणीविवर्जितम् ॥ ५९ ॥
 बोधेन बुद्ध्यते सर्वं निरालम्बं समाधिना ।
 अवलम्बनकं तद्ब्रह्मोद्योधो न विद्यते ॥ ६० ॥
 अेवं बोधात्मकं ब्रह्म देहदेहिसमाधिदम् ।
 देहदेहिसमायोगप्रकाशं चित्तमुच्यते ॥ ६१ ॥
 देहसौष्यं प्रजनाति देहिसौष्यं निरन्तरम् ।
 तथोर्योगे य यत् सौष्यं जनाति ब्रह्म बोधगम् ॥ ६२ ॥
 पदानां बोधभावेन पदार्थानां विशेषतः ।
 उत्थानं जायते तस्मात् स्वत उत्थानमुच्यते ॥ ६३ ॥

सुभं ज्ञात्वा समुत्थानं स्वयमेव करोति यः ।
दृढदृढि य सृष्ट्वा स भेलति ब्रह्मतत्परः ॥ ६४ ॥
तत्रोत्थानप्रकाशाभ्यं चित्तं निरोधसंज्ञकम् ।
तिष्ठत्यत्र न सन्देहो ज्ञातव्यं योगिनां लुटि ॥ ६५ ॥
(Page भं. ८ अ. ५ पान १६)
बोधत्यागे समाप्त्यातं ब्रह्म साङ्ख्यं प्रजापते ।
ः सङ्ख्यां कुरुते तस्य बोधनाशप्रभावतः ॥ ६६ ॥
उत्थानवर्जितं ब्रह्म साङ्ख्यं साक्षिस्वभावगम् ।
बोधिनीनात् कदा तत्रोत्थानं नैव प्रजापते ॥ ६७ ॥
प्रकृतिसम्भवं बोधं तयोः पुरुषसम्भवम् ।
योगसौभ्यं न जानाति साङ्ख्यं बोधविहीनतः ॥ ६८ ॥
बुद्ध्वा सुभं नरस्यैवोत्थानं यथा प्रजापते ।
तथा मायासुभं ज्ञात्वा ब्रह्मणोत्थानकं भवेत् ॥ ६९ ॥
तथा परत उत्थानं साङ्ख्ये नित्यं प्रतिष्ठितम् ।
तत्र योगं प्रवक्ष्यामि येन योगी नरो भवेत् ॥ ७० ॥
यद्युत्थानसमायुक्तं भवति येत्तदा भवेत् ।
उत्थानवर्जितं दक्ष तदेवं बीजमाद्यकम् ॥ ७१ ॥
उत्थानहीनभावेन सदा साङ्ख्यं विराजति ।
स्वयं च स्वत उत्थानं निःसृतं तत् प्रभावतः ॥ ७२ ॥
साङ्ख्येन न कृतं यैतत्तथाप्युत्थानहीनतः ।
स्वयं च स्वत उत्थानं जायते नात्र संशयः ॥ ७३ ॥
यदाऽनृतं भवेद्दक्ष तदा सत्यं प्रकीर्त्यते ।
अेकं ब्रह्म यदा तिष्ठेत् सत्यं तत् केन कथ्यते ॥ ७४ ॥
न दृष्टमनृतं येन न जानाति स सत्यकम् ।
सदा तादृशरूपत्वादेकभावप्रदर्शनात् ॥ ७५ ॥
अत उत्थानहीनत्वं धृतं तेन विशेषतः ।
स्वत उत्थानभावाभ्यं स्वयमेवोपजायते ॥ ७६ ॥

न कृतं तेन साङ्ग्येन स्वयमेव विनिःसृतम् ।
 अतः परत उत्थानं प्राप्तं तत्र न संशयः ॥ ७७ ॥
 साङ्ग्याडीनप्रकाशाभ्यं चित्तं तत्र प्रवर्तते ।
 ओधडीनप्रकाशेन ज्ञायते तन्निरोधकम् ॥ ७८ ॥
 उत्थानेन युतं ब्रह्म ओधमयं प्रकीर्तितम् ।
 साङ्ग्यमुत्थानडीनं य तथोर्थोर्गे निजात्मकम् ॥ ७९ ॥
 स्वतः परत उत्थानं तत्र नैव प्रजापते ।
 जगतां ब्रह्मणाम् योगे भवति स्वस्वरूपकम् ॥ ८० ॥
 स्वस्वरूपात् परो नास्ति संयोगः तन्मयः कदा ।
 स समाधिः समाभ्यातो ब्रह्मण्यस्यान्वयात्मकः ॥ ८१ ॥
 स्वकीयाभेदभावस्य तत्र प्रकाशकारकम् ।
 चित्तं निरोधसंज्ञं तु तिष्ठत्यत्र न संशयः ॥ ८२ ॥
 संयोगः पञ्चधा दक्ष भवति शृणु रूपकम् ।
 तस्य भिन्नं प्रवक्ष्यामि लोकानां छितकारणात् ॥ ८३ ॥
 अते भेदाः समाभ्याता योगेन लयतां ययुः ।
 स्वसंवेद्येन सन्देहस्तेन सृष्टाश्च पालिताः ॥ ८४ ॥
 अतेषां रूपमास्थाय भवति स्वस्वरूपकम् ।
 नानालीलाकरं प्रोक्तं तदेवं वेदवादिभिः ॥ ८५ ॥
 उत्पत्तिनाशसंयुक्ता भेदा अते मनीषिभिः ।
 तेषां निजस्वभावत्वाद्दसत्स्वानन्द उच्यते ॥ ८६ ॥
 तद्ब्रह्म शक्तिरूपाभ्यं ज्ञातव्यं भेदधारणात् ।
 तत्रासत्काशभावेन चित्तं तिष्ठति निश्चितम् ॥ ८७ ॥
 अतैर्भेदैर्विडीनं यदमृतं ब्रह्म कथ्यते ।
 अतेषां श्रुवनं नित्यं तस्य सत्स्वस्वरूपकम् ॥ ८८ ॥
 तद्ब्रह्म सौरमाभ्यातं भेदडीनप्रभावतः ।
 तत्र नित्यस्य काशाभ्यं चित्तं निरोधकं मतम् ॥ ८९ ॥

(Page भां. ९ अ. ५ पान १७)

असत् सत् द्विविधं प्रोक्तं तथोर्थोर्गे समात्मकम् ।

स्वसंवेद्यं परं ब्रह्म विष्णुर्द्रुप्रवेशनात् ॥ ९० ॥
 तत्रानन्दप्रकाशाभ्यं चित्तं निरोधसंज्ञितम् ।
 तिष्ठते तेन योगीन्द्रास्तं गच्छन्ति समाधिना ॥ ९१ ॥
 त्रिभिर्दीनं त्रिभिर्युक्तमव्यक्तं नेति कारकम् ।
 मोहलीनप्रभावेण तुरीयं ब्रह्म कथ्यते ॥ ९२ ॥
 तदेव शिवसंज्ञाभ्यं ज्ञातव्यं योगसेवया ।
 तत्र नेति प्रकाशाभ्यं चित्तं तिष्ठति तद्गतम् ॥ ९३ ॥
 त्रिविधं मोहसंयुक्तं मोहलीनं यतुर्थकम् ।
 तेषां संयोगभावे वै स्वसंवेद्यं प्रकीर्तितम् ॥ ९४ ॥
 पूर्णसंयोगभावाभ्यं पञ्चमं ब्रह्म तत् स्मृतम् ।
 तस्मात् परो न संयोगः कथ्यते योगिभिः सदा ॥ ९५ ॥
 स श्वेव गणनाथस्तु स्वानन्दाभ्यः प्रकीर्तितः ।
 तत्र निजप्रकाशाभ्यं चित्तं तिष्ठति सर्वगम् ॥ ९६ ॥
 अतः परमयोगाभ्यं ब्रह्म मायाविवर्जितम् ।
 तदेव योगिभिः प्रोक्तं निवृत्तिसुभदायकम् ॥ ९७ ॥
 न तत्र जगतां दक्ष ब्रह्मणा योग उच्यते ।
 तस्याऽपि तेषु तद्गच्छ्य तेनायोग इति स्मृतः ॥ ९८ ॥
 ब्रह्मणि तन्मयत्वेन स्वस्य संयोग उच्यते ।
 तस्मान्निवृत्तिरापन्ना तेन निवृत्तिसंज्ञकम् ॥ ९९ ॥
 स्वसंवेद्यस्य नाशेन लभ्यते ह्यसमाधिना ।
 नाऽगतं न गतं ब्रह्म संयोगः कुत्र जायते ॥ १०० ॥
 तत्रायोगप्रकाशाभ्यं चित्तं निरोधसंज्ञितम् ।
 तिष्ठति यापवाटेषु निवृत्तिसुभदायकम् ॥ १०१ ॥
 इदं पञ्चविधं चित्तं कथितं ते प्रजापते ।
 जगत्सु ब्रह्मसु तज्ज्ञं नानाप्रकाशदायकम् ॥ १०२ ॥
 भूमयः पञ्च विभ्याताश्चित्तस्य विविधात्मनः ।
 भूमीनां त्यागभावे तस्थितं ब्रह्ममयं भवेत् ॥ १०३ ॥

अतः पञ्चविधं चित्तं त्यज त्वं योगसेवया ।
 योगी भविष्यसि दक्ष चिन्तामणौ न संशयः ॥ १०४ ॥
 संयोगायोगसंज्ञस्थं निरोधाप्यं मतं बुधैः ।
 अतः परो निरोधो न विद्यते सर्वसम्भते ॥ १०५ ॥
 सार्वभौमात्मधर्मेण योगी भवति मानवः ।
 तत्र शान्तिं लभेच्छित्तं त्यक्त्वा भूमिभवं भ्रमम् ॥ १०६ ॥
 योगरूपे सुप्तं यद्वै योगिनां लुट्ति वर्तते ।
 तदेव कथितुं दक्ष शक्यते न कदाचन ॥ १०७ ॥
 मनोवाणीमयं चित्तं यत्तुर्विधं प्रकीर्तितम् ।
 मनोवाणीविहीनं तु निरोधसंज्ञकं मतम् ॥ १०८ ॥
 अतो योगः समाप्यातो मनोवाणीमयो न यः ।
 मनोवाणीविहीनोऽपि कथ्यते नैव योगिभिः ॥ १०९ ॥
 कीदृशं भ्रम तत्राहं योगेन कीदृशेन यः ।
 भ्रमभूतः स्वयं जात ऐष्यः शान्तिं लभेन्नरः ॥ ११० ॥
 योगे योगी नरो जातस्तत्र न ज्ञायते कदा ।
 भ्रम वा साधनं किञ्चिद्भ्रमभूतस्य कारकम् ॥ १११ ॥
 तन्मयत्वं भ्रमणि न न य तन्मयवर्जनम् ।
 अतः शान्तिं समागृह्य शान्तियोगपरो भवेत् ॥ ११२ ॥
 पञ्चविधेषु चित्तेषु दृश्यते जगतां परम् ।
 भ्रमणामैश्वरं सौम्यं रसं तत्र न धारयेत् ॥ ११३ ॥
 नानारसविहीनं तु चित्तं कृत्वा प्रजापते ।
 तत्त्यक्त्वा स भवेद्योगी शान्त्या शान्तिमवाप्नुयात् ॥ ११४ ॥
 (Page भं. ६ अ. ६ पान १८)
 स्रोतसोर्णवमानन्दाद्गच्छन्त्यप्रेरितान्यपि ।
 प्रारब्धेन तथा कामान् भुनक्ति योगिसत्तमः ॥ ११५ ॥
 नानाद्गन्धविहारेषु समभाषणपरायणः ।
 योगी भवति शान्त्या य सदा योगसुप्ते रतः ॥ ११६ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मङ्गलपुराणे

नवमे भा३उ योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
चित्तभूमिनिरोधेन सार्वभौमयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ९५
॥ ४११ योगीतासूपनिषत्सु सुगमासु प्रथमोऽध्यायः ॥ ९(९९११११)१

९.६ योगियित्तानुभवशान्तिसुखवर्णनयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

योगस्यानुभवं ब्रूहि यत्र शान्तिं लभेन् मनः ।

रसं त्यक्त्वा सुशान्त्या तद्युक्तं तिष्ठेन् मलामुने ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

न तत्र दृश्यते दक्ष जगद्ब्रह्मभवं सुखम् ।

तन्मायामयगं दृष्ट्वा तस्मान्निर्वृत्तिगो भवत् ॥ २ ॥

नाडं देहो न मे देहो नाडं नानाभ्रमान्वितः ।

यरायरमयो नैव ताभ्यां संवर्जितो न य ॥ ३ ॥

न समष्टिसमायुक्तो व्यष्टिगो न कदाचन ।

ब्रह्माऽऽत्मपिलेष्वेव तत्तद्भावविवर्जितः ॥ ४ ॥

न बाल्यसुखभोक्ताऽऽलं नान्तरस्थपरायणः ।

न समानगतोऽऽलं तु नात्मप्रतीतिधारकः ॥ ५ ॥

न स्थूलो नैव सूक्ष्मोऽऽलं नानन्दगः कदाचन ।

न नाददेहसंस्थश्च सर्वाकारः सदा मतः ॥ ६ ॥

यतुष्पादाः सन्ति मे येन् मायया सन्धृता मया ।

मायाडीनप्रभावेण पादडीनोऽऽलमञ्जसा ॥ ७ ॥

मायायुक्तवियुक्तत्वं मयि नैव प्रतिष्ठितम् ।

मायासंस्थापितं द्वन्द्वं तदध्याश्चर्यमुत्तमम् ॥ ८ ॥

अनेनानुभवेनैव योगी बिन्दुगतो भवेत् ।

तत्र लीनस्वभावेन सदा शान्त्या प्रवर्तते ॥ ९ ॥

अथाऽलं भेदडीनश्च न भेदो मयि वर्तते ।

सदा सन्ततभावेन संस्थितोऽत्र निरन्तरम् ॥ १० ॥

न सृजामि उराम्येव पालयामि न निश्चितम् ।
 स्वयमेव जगद्भाति यथा मयि धृतं भवेत् ॥ ११ ॥
 उत्पन्नं स्वस्वभावेन स्मितं नष्टं तथा डिल ।
 विश्वं तत्र न मे डानिर्वृद्धिर्भवति कर्त्तव्यम् ॥ १२ ॥
 न विश्वस्मिन्नलं जिवो न शिवः साक्षिभावगः ।
 भ्रान्त्या मायायुतं डीनं वदन्त्ययोगिनः सदा ॥ १३ ॥
 यथाऽऽकाशभवं मेघपटलं सर्वतः स्थितम् ।
 तत्र सूर्यस्य डिं दक्षाच्छादनं सम्भवेत् कदा ॥ १४ ॥
 नष्टेऽन्ने डिं रविः साक्षाच्छादनेन विवर्जितः ।
 तथा मोडविमोडौ च मयि भ्रान्त्या वदन्ति ये ॥ १५ ॥

(Page भं. ९ अ. ६ पान १९)

सदैकात्मस्वरूपाप्ये मयि मोडविमोडकौ ।
 कथं भेदौ प्रवर्तते पश्य मायाप्रभावजौ ॥ १६ ॥
 तथापि विश्वसंयुक्तो मोडितोडं न संशयः ।
 ज्ञात्वाऽऽत्मानं विमोडोडलं सदा साक्षी न संशयः ॥ १७ ॥
 मायया जिवसंज्ञोडलं तथा शिवो न संशयः ।
 मयि ब्रह्मणि विश्वं तत् दृश्यते नैव दृश्यते ॥ १८ ॥
 अेवं ज्ञात्वा स्वयं योगी सदा शान्त्या प्रवर्तते ।
 द्वन्द्वभावं परित्यज्य सोडलं ब्रह्मणि संस्थितः ॥ १९ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि ब्रह्मानुभवरूपकम् ।
 न देडो नैव देडस्थोडलं भवामि कदाचन ॥ २० ॥
 सन्ततं मयि नास्त्येव विश्वं मयि न विद्यते ।
 भेदाभेदविडीनत्वाद्ब्रह्म ब्रह्मण्यलं रतः ॥ २१ ॥
 विश्वरूपोडलमेवेदं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
 विश्वलीनो न सन्देहः सदैकरूपधारकः ॥ २२ ॥
 न सृष्टे पात्यते नैव ड्रियते न मया कदा ।
 विश्वं सृष्टे डृतं नित्यं पालितं सर्वदा मया ॥ २३ ॥
 मयि सन्ततभावश्च दृश्यते न विनिश्चितम् ।

न विश्वं विविधाकारं नानादेलपरायणम् ॥ २४ ॥
 सदा बोधमयोऽलं तु देलदेखियुतस्तथा ।
 मम तत्र न भो दक्ष बन्धाऽबन्धौ प्रकीर्तितौ ॥ २५ ॥
 मायया संयुतो नित्यं देलदेखिमयो मतः ।
 मायालीनप्रभावेण देलदेखिविदर्जितः ॥ २६ ॥
 मायायुक्तवियुक्तत्वं मयि कुत्र प्रदृश्यते ।
 सदाऽलं बोधरूपाभ्यो ब्रह्मणि ब्रह्मभाविः ॥ २७ ॥
 अेवं बोधात्मकेनैवानुभवेन प्रजापते ।
 योगी योगसमायुक्तः सदा शान्त्या प्रवर्तते ॥ २८ ॥
 अतः परं विबोधाभ्यं वक्ष्यामि ब्रह्मभूतकम् ।
 प्रकृतिर्न तथा दक्ष पुरुषोऽलं न निश्चितम् ॥ २९ ॥
 तयोर्योगेन बोधोऽलं ब्रह्माऽलं भोगवर्जितः ।
 सदा ब्रह्मणि संस्थश्च भेललीनप्रभावतः ॥ ३० ॥
 मिथ्यारूपं जगत् सर्वं जगदात्मा तथा मतः ।
 तयोर्योगकरं ब्रह्म मिथ्यामूलप्रकाशकम् ॥ ३१ ॥
 मयि ब्रह्मणि नास्त्येव प्रकृतिर्वा पुमान् क्वचित् ।
 तयोर्योगो ब्रह्माकारः सदा भेलपरायणः ॥ ३२ ॥
 बोधेनोत्थानभावश्च जायते ब्रह्मणः सदा ।
 मिथ्याभूतं तदेवाऽपि कथं मयि प्रवर्तते ॥ ३३ ॥
 सत्यं ब्रह्म षति प्रोक्तं वेदेषु वेदवादिभिः ।
 तत्र भेलोऽनृताकारः कुतस्तिष्ठति ब्रान्तिदः ॥ ३४ ॥
 सदा ब्रह्मसुभे सक्तो ब्रह्मणि ब्रह्मभाविः ।
 तत्र भेदादिकं नास्ति स्त्रीपुंभावाभयं कदा ॥ ३५ ॥
 मायया रचितं सर्वमनृताभ्यं न संशयः ।
 सा मयि न स्थिता दक्ष निराधारा ब्रह्मान्विता ॥ ३६ ॥
 ब्रह्मरूपं य मां दृष्ट्वा स्वयमेव विनश्यति ।
 माया ततः स्वयं साक्षात् सत्यरूपो भविष्यति ॥ ३७ ॥

यद्वलं मायया युक्तस्तथा स्त्रीपुंमयं जगत् ।
 सृजामि येत्तदा सत्यं मयि कुतः प्रतिष्ठति ॥ ३८ ॥
 यत्रानृतस्वरूपं तु नास्त्येव वेदवादतः ।
 तदेव सत्यमाभ्यातमतो बोधो न दृश्यते ॥ ३९ ॥
 अनृतं विश्वमपिलं प्रकृतिपुरुषात्मकम् ।
 तस्माद्भिन्नोऽहमेकश्च सत्यरूपो न संशयः ॥ ४० ॥
 योगेनैतादृशेनैव शान्तियुक्तो भवेन्नरः ।
 साङ्ग्यां त्यक्त्वा स विविधां ब्रह्मभूतस्वभावतः ॥ ४१ ॥
 अथ स्वानन्दयोगं तु वद्विष्णुमि हिताय ते ।
 तं शृणुष्व प्रजानाथ सावधानेन येतसा ॥ ४२ ॥
 सत्यमुत्थान्नीनं यानृतमुत्थानसंयुतम् ।
 ब्रह्मणि द्विविधं नास्ति स्वस्वरूपिणि नित्यदा ॥ ४३ ॥
 बोधयुक्तं स्वतोत्थानं साङ्ग्यमुत्थानवर्जितम् ।
 तयोर्योगे परं ब्रह्माऽसत्स्वानन्दमयं भवेत् ॥ ४४ ॥
 उत्थानवर्जितोऽहं नोत्थानयुक्तोऽपि नाञ्जसा ।
 उत्थानयुक्तानीनोऽहं पश्य मे योगमुत्तमम् ॥ ४५ ॥
 मयि ब्रह्मणि सर्वं तत् स्वस्वरूपमयं भवेत् ।
 तत्रोत्थानेन युक्तत्वं हीनत्वं नैव दृश्यते ॥ ४६ ॥
 अहो मायाप्रभावेण मां वदन्ति विमोहिताः ।
 उत्थानेन युतं हीनं स्वस्वरूपं निजे रतम् ॥ ४७ ॥
 उत्थानसंयुतं ब्रह्मोत्थानानीनं प्रकीर्तितम् ।
 ब्रह्मणि तन्मयं सर्वं संयोगायोगाभावतः ॥ ४८ ॥
 मयि ब्रह्मणि संयोगो जायते योगिनां यदा ।
 उत्थानेन युतं हीनं कः पश्यति ततः परम् ॥ ४९ ॥
 समाधिहीनभावेन पश्यन्ति विविधं सदा ।
 अयोगिनो न सन्देहो योगिनां वै न विद्यते ॥ ५० ॥
 सर्वं ब्रह्मेति वेदेषु कथ्यते वेदवादिभिः ।
 अतो मायां परित्यज्य ब्रह्माकारो भवेन्नरः ॥ ५१ ॥

अनेन विधिना योगं साधयेधः समाधिना ।
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतः स शान्तिं प्राप्नोति शाश्वतीम् ॥ ५२ ॥
 अथ सत्स्वस्वरूपस्य विधेर्योगं वदामि भोः ।
 तं ज्ञात्वा योगमार्गेण योगी भवति मानवः ॥ ५३ ॥
 सर्वं ब्रह्मेति वेदेषु कथितं नात्र संशयः ।
 तदेवोपाधिसंयुक्तं सर्वं मायाप्रभावतः ॥ ५४ ॥
 ऐकमेवाद्वितीयं यद्ब्रह्म वेदविवादतः ।
 तत्र सर्वं कुतो भाति नानाभावपरायणम् ॥ ५५ ॥
 नाडमुत्थानसंयुक्तो नाडमुत्थानवर्जितः ।
 तथोर्योगमयोऽलं नाद्वितीयेऽस्मिन् स्थितः सदा ॥ ५६ ॥
 न सत्यं मयि नास्त्येवानृतं तत् संयुतं परम् ।
 ब्रह्म संयोगदं नास्ति सदाऽलं ब्रह्मसंज्ञकः ॥ ५७ ॥
 न मया सत्यरूपं तु सृष्टं नानृतरूपकम् ।
 तथोर्योगमयं नैवामृतोऽलं चात्मभावतः ॥ ५८ ॥
 आदिमध्यान्तभावाश्च कुतो मयि भवन्ति ते ।
 सदाभृतमये संस्थोऽलमात्मा ब्रह्मभावितः ॥ ५९ ॥
 मायया संयुताः सर्वे सर्वेषां ज्वनं परम् ।
 मां वदन्ति विशेषेण मयि सर्वं न विद्यते ॥ ६० ॥
 सर्वात्मकं परं ब्रह्म नानाभेलयुतं भवेत् ।
 भेललीनं भवति य तदेवापि तयोः परम् ॥ ६१ ॥
 तत्रालं नागतो दक्ष न गतोऽपि कदाचन ।
 स्वयमेव भवेत् पश्य ज्वनं मे प्रभावतः ॥ ६२ ॥
 तत्र किं मयि सर्वात्मविकारो दृश्यते कदा ।
 भ्रान्तियुक्ता मां वदन्ति ज्वनं ब्रह्मणां परम् ॥ ६३ ॥
 ब्रह्मणां जगतां नैव ज्वनं सन्धृतं मया ।
 स्वयमेव प्रभावेण मयि तत् दृश्यते वृथा ॥ ६४ ॥
 सदा ब्रह्मणि संस्थोऽलं भेदाभेदादिवर्जितः ।

अद्वितीयप्रभावेसात्माऽलं पूर्णस्वभावतः ॥ ६५ ॥

अनेन योगमुष्येन योगी सञ्जायते नरः ।

ब्रह्मणिब्रह्मभूतत्वाच्छान्तियुक्तो भवेत् सदा ॥ ६६ ॥

अतः परं समाप्यं यद्ब्रह्मानुभवपदम् ।

(Page पं. ९ अ. ६ पान २१)

कथयामि मडाप्रीत्या येन योगी भवेन्नरः ॥ ६७ ॥

नालं सर्वात्मको दक्ष नाडमात्मात्मकः कदा ।

आनन्दोऽलं तयोः साम्ये ब्रह्मणि ब्रह्मभावतः ॥ ६८ ॥

मया मायाभवेनैव सर्वात्मकं प्रतिष्ठितम् ।

ओकमेवाद्वितीयाप्यं तयोः साम्येऽलमास्थितः ॥ ६९ ॥

ब्रह्मणि सर्वभावश्च भावडीनं कुतो भवेत् ।

अमृतं मृतमूलं यन्नास्त्येव मयि सर्वदा ॥ ७० ॥

अनन्तलीलया युक्तं लीलाडीनं न विद्यते ।

मयि लीलायुतं डीनं वर्तते पश्य मे मडः ॥ ७१ ॥

अभाडडुपभावेन संस्थितोऽलं सदाऽमलः ।

नानाविकारडीनत्वाद् द्वाभ्यां डीनोऽलमञ्जसा ॥ ७२ ॥

ब्रह्मणि सर्वभावश्च वर्तते नात्र संशयः ।

सदात्मभावस्तत्रैव साम्यं वेदे ततः स्मृतम् ॥ ७३ ॥

यद्यत् सङ्गुथ्यते वेदे तेषु ब्रह्म स्थितं मतम् ।

न वार्यते तथा तत्र न तद्ब्रह्ममयं डिल ॥ ७४ ॥

अतः समं समाप्यातं ब्रह्म वेदविवादतः ।

आनन्दमुभयानन्दादासमन्ताद्वियारय ॥ ७५ ॥

आनन्दोऽलं न सन्डेडो ब्रह्म ब्रह्मसु संस्थितम् ।

अनेनानुभवेनैव शान्तियुक्तो नरो भवेत् ॥ ७६ ॥

अतस्ते व्यक्तसंज्ञस्थं कथयामि प्रजापते ।

ब्रह्मानुभवमाडात्स्यं येन योगी भवेन्नरः ॥ ७७ ॥

अलमव्यक्तपुपश्च त्रिभिर्डीनः सदा मतः ।

त्रिषु मोडविडीनोऽलं त्रिनेतिकारकः परः ॥ ७८ ॥

सर्वात्मकं मयि नास्ति तथाऽमृतमयं न य ।
 साम्यं स्वाधीनसंज्ञेऽथ ब्रह्मणि नन्दनात्मकम् ॥ ७९ ॥
 उत्थानयुक्तलीनाप्यो मोः सर्वमये स्थितः ।
 सदाऽमृतमयो मोऽहोऽपाऽब्रह्मणि कथ्यते ॥ ८० ॥
 नन्दनं सर्वभावेषु समत्वाभ्योऽप्युपकम् ।
 सदा स्वाधीनता तेषु कुतस्त्रिषु भवेत् डिल ॥ ८१ ॥
 त्रिभिर्युक्तोऽहमत्यन्तं तदपि त्रिविमोऽहः ।
 भिन्नः सदा त्रयाणां तु नेति कर्ताऽहमञ्जसा ॥ ८२ ॥
 नानाभावसमायुक्तं भावलीनं ततः परम् ।
 साम्यमुभयगं तेभ्यः परोऽव्यक्तस्ततः स्मृतः ॥ ८३ ॥
 सृष्ट्वाऽहं त्रिविधां मायां तत्र भेलकरो मुदा ।
 मोऽहोऽहोऽहं तदपि मायायाः स्वप्रभावतः ॥ ८४ ॥
 मदाज्ञया त्रयं नित्यं यत्नत्र न संशयः ।
 स्वस्वव्यापारसंयुक्तं स्वाधीनोऽहं प्रभावतः ॥ ८५ ॥
 त्रयाणामन्तरे प्रज्ञस्तिष्ठाम्यत्र न संशयः ।
 ममान्तरे कोऽपि न वै प्रेरकः साधुसत्तम ॥ ८६ ॥
 स्वस्वभावेषु नित्यं तु प्रेरकस्त्रिषु संस्थितः ।
 तथापि नैव मे मोऽहो नाहं प्रेरक उच्यते ॥ ८७ ॥
 अहमव्यक्तपञ्च वेदे सङ्गृथितो मतः ।
 नेह नानास्तिभावाप्यः सदा नानात्रिवर्जितः ॥ ८८ ॥
 नेह नानाप्रमाणेनाऽव्यक्तं ब्रह्म सनातनम् ।
 तदेवाहं सुप्ते सक्तः सदा ब्रह्मणि योगतः ॥ ८९ ॥
 सर्वेषां नेति कर्ताऽहं मडाऽहोऽहः प्रभुः ।
 नेति कर्ता नास्ति मे कस्तेनाव्यक्तोऽहमञ्जसा ॥ ९० ॥
 मनोवाणीविहीनोऽहमव्यक्तः परमो मतः ।
 अनेनानुभवेनैव शान्तिं प्राप्नोति मानवः ॥ ९१ ॥
 अथ पूर्णनिजानन्दानुभवं शृणु सौम्यदम् ।

येन स्वानन्दसंयुक्तो भविष्यसि मडामते ॥ ९२ ॥

अहं ब्रह्ममयः साक्षान् मयि मोहविवर्जितम् ।

(Page पं. ९ अ. ६ पान २२)

कुतो मोहयुतं ब्रह्म निजरूपे भवेत् कदा ॥ ९३ ॥

मडावाक्ययुता वेदा यदा लीनाः समाधिना ।

तदा स्वानन्दगाः प्रोक्ताः पश्य वेदे मडात्मभिः ॥ ९४ ॥

अहम्भावयुतो जन्तुर्मायया तुर्यभावया ।

मोहलीनश्च युक्तश्च भवति ब्रह्मभावतः ॥ ९५ ॥

यतुर्विधं मया सृष्टं नानाभावपरायणम् ।

भावलीनं समानं याव्ययं तेषु स्थितेन वै ॥ ९६ ॥

ब्रह्मदोषविहीनं तु दोषयुक्तं प्रकीर्तितम् ।

साम्यं नेतिमयं वेदे यतुर्लीनपरं भवेत् ॥ ९७ ॥

स्वानन्दे तन्मयो योगी भवते यः समाधिना ।

न पश्यति पुनर्ह्यत्र यतुर्षु मोहितात्मसु ॥ ९८ ॥

समाधिना युतो योगी निजरूपे लयं गतः ।

न पुनर्दर्शनं तस्य तेषां तत्र प्रवर्तते ॥ ९९ ॥

कीदृशोऽहमिमां मायां यस्त्यज्वा योगसंयुतः ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतः स भवति स्वस्वरूपिणि ॥ १०० ॥

यदा ब्रह्मणि योगेन तन्मयो भवति स्वयम् ।

स्वपरादिकमेवेदं पुनर्वद कुतः प्रभो ॥ १०१ ॥

अहं ब्रह्मेति यत् प्रोक्तं पश्य वेदे विचारतः ।

तेनैव कृतकृत्यः स भवति योगसेवया ॥ १०२ ॥

अेवं संयोगयोगेन भवेत् ब्रह्मणि तन्मयः ।

शान्तियुक्तः स वै साक्षात् वर्तते शान्तिधारकः ॥ १०३ ॥

अतः परमयोगार्थं वदामि योगमुत्तमम् ।

तत्रानुभवमात्रेण शान्तियुक्तो नरो भवेत् ॥ १०४ ॥

अहं ब्रह्मेति यत् प्रोक्तं कुतस्तत्र भवेद्विदम् ।

तन्मयत्वं प्रजानाथ ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थितम् ॥ १०५ ॥

ब्रह्म वाणीविहीनं य मनोगतिविवर्जितम् ।

तदेव नागतं कुत्र न ब्रह्मणि गतं पुनः ॥ १०६ ॥

यदा भिन्नं विहारेषु संसक्तं जायते परम् ।

तदा योगेन स्वानन्दयुक्तं भवति नान्यथा ॥ १०७ ॥

ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थं य नागतं न गतं मतम् ।

कुतो योगेन तत्रैव तन्मयो जायते नरः ॥ १०८ ॥

सदाऽऽलं ब्रह्मरूपश्च न मायासंयुतः कदा ।

भ्रान्त्या मां नैव जानन्ति स्वमङ्गि स्थितं परम् ॥ १०९ ॥

सर्वसंयोगोगोप्या माया नानाभ्रमात्मिका ।

मयि ब्रह्मणि सा कुत्र तिष्ठति ब्रह्मवर्जिता ॥ ११० ॥

यथा मरीचिसंस्थं य तोयं व्यर्थभ्रमप्रदम् ।

तथा मयि मङ्गमाया व्यर्था संयोगघारिका ॥ १११ ॥

ब्रह्मदोषविहीनं तु वेद सङ्गुधितं पुरा ।

तदेव मायया युक्तं कथं भवति मोहितम् ॥ ११२ ॥

भ्रान्तियुक्तं सुयोगेन भ्रान्तिहीनं भवेत् कथम् ।

ब्रह्ममायायुता मूर्ध्नि वदन्ति ब्रह्मवर्जिताः ॥ ११३ ॥

अतोऽलं नागतः पश्य जगत्सु ब्रह्मसु प्रभुः ।

न ब्रह्मणि गतस्तत्र पुनर्योगस्य सेवया ॥ ११४ ॥

ब्रह्मणि विविधाकारा माया नैव प्रतिष्ठति ।

मायायां नैव तद्ब्रह्म ह्यपवाद्यप्रभावतः ॥ ११५ ॥

अयोगस्त्रिविधः प्रोक्तो मृदुमध्याधिमात्रतः ।

तेषां भेदं प्रवक्ष्यामि मायामूलनिङ्गन्तनम् ॥ ११६ ॥

स्वतोत्थानभ्रमं त्यक्त्वाऽलं ब्रह्म ह्यपवाद्यतः ।

यस्तिष्ठति नरः सोऽपि मृदुयोगयुतो मतः ॥ ११७ ॥

परतोत्थानजं दक्ष भ्रमं त्यक्त्वा ह्ययोगतः ।

तिष्ठति मध्यगः सोऽपि मतो योगस्य सेवया ॥ ११८ ॥

(Page भं. ८ अ. ६ पान २३)

स्वतः परत उत्थानडीनं संयोगधारकम् ।
 ब्रह्म तस्य ब्रह्मं त्यक्त्वा तिष्ठति सोऽधिमात्रगः ॥ ११८ ॥
 नाऽऽगतोऽहं यदा ब्रान्त्या जगत्सु ब्रह्मसु ब्रह्मन् ।
 तदा मे गमनं कुत्र योगेनैव भविष्यति ॥ १२० ॥
 ब्रह्मभूतस्वभावेन स तिष्ठति नरोत्तमः ।
 निवृत्तियोगमाश्रित्य सदा शान्त्या प्रवर्तते ॥ १२१ ॥
 अधुना पूर्णयोगस्यानुभवं ते वदाम्यहम् ।
 योगी येन नरो भूत्वा तिष्ठति गणपप्रियः ॥ १२२ ॥
 नाहं न ब्रह्म वेदेषु कथितं भेदब्रान्तिदम् ।
 ब्रह्मणि द्विविधं दक्ष कुतो भवति चित्तगम् ॥ १२३ ॥
 अहं चित्तमथश्चैव ब्रह्म चित्तमयं तथा ।
 चित्तं पञ्चविधं त्यक्त्वा योगी भवति मानवः ॥ १२४ ॥
 जगद्रूपं मलञ्चितं ब्रह्मरूपं तथा मतम् ।
 जगतां ब्रह्मणा संयोगायोगं चित्तमुच्यते ॥ १२५ ॥
 ब्रान्तियुक्तं भवेच्चित्तं नानामायाविमोहितम् ।
 योगसेवापरं चित्तं ब्रान्तिडीनं तथा भवेत् ॥ १२६ ॥
 अहं कुतस्तथा ब्रह्म कुतस्तयोश्च योगतः ।
 अभेदः सर्वगं चित्तं क्रीडत्यत्र न संशयः ॥ १२७ ॥
 नाहं सर्वत्र योगेन संयोगाभेदभावतः ।
 तिष्ठामि चित्तमोडेन वदन्त्ययोगिनो मुधा ॥ १२८ ॥
 ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थं यन्नागतं न गतं कदा ।
 अयोगधारकोऽहं न चित्तं तदेव सम्मतम् ॥ १२९ ॥
 धर्ममिच्छति चित्तं य ब्रह्मयुक्तं तथार्थकम् ।
 कामं मोक्षं ब्रह्मभूतं पञ्चभूमिप्रभावतः ॥ १३० ॥
 चित्तं त्यक्त्वा महायोगी पञ्चरूपं सुशान्तिगः ।
 ब्रह्मभूतो भवेन्नूनं चिन्तामणिः प्रकथ्यते ॥ १३१ ॥
 चित्तरूपा महाबुद्धिस्तत्र ब्रान्तिप्रदायिका ।
 सिद्धिस्तयोः पतिः साक्षात् क्रीडति स्वेच्छयाऽपरः ॥ १३२ ॥

तं ज्ञात्वा ब्रह्मभूतश्च भवत्यत्र न संशयः ।

सिद्धिबुद्धिमयं सर्वं त्यक्त्वा योगी प्रजापते ॥ १३३ ॥

नैव ब्रह्मणि संयोगो नायोगो वर्तते कदा ।

सिद्धिबुद्धिभ्रमेणैव परं वाञ्छति तत्पतिः ॥ १३४ ॥

गाणेशोऽहं न सन्देहो कुतो मयि भवेद्विदम् ।

सिद्धिबुद्धिकृतं सर्वं तेन योगी स जायते ॥ १३५ ॥

सिद्धिबुद्धिसमायुक्तो ब्रह्मभूतो नरो भवेत् ।

शान्तियोगेन शान्तिस्थो वर्तते नित्यमादरात् ॥ १३६ ॥

ब्रह्मणि योगभावेन मायायुक्तविहीनता ।

शान्तिं प्राप्नोति स्वयं त्यक्त्वा योगं योगी स जायते ॥ १३७ ॥

अेतादृशाभवेनैवानुभवेन युतं परम् ।

चित्तं भ्रान्तिभवं सर्वं रसं त्यक्त्वा सुतिष्ठति ॥ १३८ ॥

योगे रससमायुक्तं सदा भवति तत्परम् ।

निश्चलं शान्तिसंयुक्तं मायामलविवर्जितम् ॥ १३९ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वमनुभवभवं सुषम् ।

यज्ञज्ञात्वा ब्रह्मभूतः स तिष्ठत्यत्र न संशयः ॥ १४० ॥

शुश्रूष्याथः पठेद्वाऽपि योगानुभवरूपगम् ।

महात्म्यं स लभेत् सर्वं वाञ्छितं शान्तिमाप्नुयात् ॥ १४१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमौद्गले मडापुराणे

नवमे भा३ये योग्यरिते मुद्गलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे

चित्तभूमिनिरोधेन योग्यचित्तानुभवशान्तिसुभवार्णयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ९.६

॥ ७ति योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु द्वितीयोऽध्यायः ॥ ९(९तगीता).२

९.७ योगस्थितिवर्णनयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

स्थितिं वद मडायोगिन् श्रुवन्मुक्तस्य सौम्यदाम् ।

शुभाशुभकृतं तेन कुत्र गच्छति तत्परम् ॥ १ ॥
 कायिकं वायिकं मानसिकं सांसर्गिकं प्रभो ।
 कर्म योगिकृतं सर्वं कीदृशं तस्य का गतिः ॥ २ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 श्रुत्वन्मुक्तः स्वयं योगी स्वेच्छायासी भवेत् सदा ।
 प्रारब्धप्रेरितः साक्षाद् वर्तते नित्यमादरात् ॥ ३ ॥
 स्वयं ब्रह्मणि संस्थश्च भिम्बं चित्ते प्रतिष्ठति ।
 योगिनस्तत्कृतं सर्वं न कदा बन्धं भवेत् ॥ ४ ॥
 नरवत् सर्वकर्ताऽपि तथाऽपि दोषवर्जितः ।
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतत्वाच्छुभाशुभविवर्जितः ॥ ५ ॥
 प्रारब्धेन स्वयं योगी प्रेरितः पुण्यमाचरेत् ।
 तीर्थयात्रादिकं सर्वं यज्ञदेवार्थनादिकम् ॥ ६ ॥
 सदा शौचसमायुक्तो नित्यं धर्मपरायणः ।
 तथापि पुण्यं भोगं भुङ्क्ति नैव निश्चितम् ॥ ७ ॥
 अथवा पूर्वज्ञेनैव प्रारब्धेन नियन्त्रितः ।
 पापानि नित्यमानन्दात् प्रकुर्याद्विधानि सः ॥ ८ ॥
 ब्रह्महत्यादिकं सर्वं मातृगमनकादिकम् ।
 मद्यपानादिकं चौर्यं प्रकुर्याद् दैवयोगतः ॥ ९ ॥
 अथवा पापसमाचारो यदि तिष्ठति मानवः ।
 योगी पापकूलं नैव भुङ्क्ति नरवत् कदा ॥ १० ॥
 पूर्वजन्मार्जितेनैव प्रारब्धेन प्रजापते ।
 काशितं योगिना तत्र तेन किञ्चित् कृतं न य ॥ ११ ॥
 मरणे या मतिः प्राप्ता तादृशी लभते गतिम् ।
 नरो ऽययोगयुक्तो यो योगी ब्रह्मैव जायते ॥ १२ ॥
 छंदं संशयनाशार्थं कथितं ब्रह्मणः सुत ।
 योगिनां कर्मजं सर्वं माहात्म्यं लेशतो मया ॥ १३ ॥
 योगी योगसमायुक्तो न पापानि कदाचन ।
 चरति धर्मनिष्ठः स भवत्यत्र न संशयः ॥ १४ ॥

लोकोद्धारकराः सर्वे योगिनः परिकीर्तिताः ।
 नायरन्ति कदा पापमर्हिसादिसमन्विताः ॥ १५ ॥
 (Page भं. ८ अ. ७ पान २५)
 कृलडीनस्वभावेन धर्मं यरति नित्यदा ।
 योगी लोकोपकारार्थं स्वयं ब्रह्मपरायणः ॥ १६ ॥
 कदायित् पूर्वसंस्कारात् पापं तेन कृतं परम् ।
 न तत्र पापयुक्तोऽसौ तदर्थो वर्णितः पुरा ॥ १७ ॥
 किमर्थं प्राणिनां योगी दुःखदायकमाचरेत् ।
 पापं पापसमायुक्तो न भवेन्निश्चितं पुरा ॥ १८ ॥
 सर्वत्र गणनाथं स पश्यत्यनन्ययक्षुषा ।
 पुण्येन सुभसंयुक्तं विश्वं भवति तच्चरेत् ॥ १९ ॥
 प्रारब्धं योगिनां दक्ष न भवेत् पापकारकम् ।
 पुण्ययेष्टासमायुक्तं तेषां प्रारब्धमञ्जसा ॥ २० ॥
 योगार्थं धर्मसंयुक्तो ब्रह्मार्पणविधानतः ।
 यतते जन्मसु प्राज्ञस्तदा योगी भवेन्नरः ॥ २१ ॥
 तस्य प्रारब्धकं दक्ष कुतो दुर्बुद्धिदायकम् ।
 भवति य मलायोगी धर्मयुक्तो भवेत् सदा ॥ २२ ॥
 अथ योगिजनानां ते स्थितिं वदामि सर्वदा ।
 क्मयुक्तो यथा योगी भ्रान्तो नैव भवेत् कदा ॥ २३ ॥
 साधयित्वा मलायोगं चित्तनिरोधकारकम् ।
 पञ्चविधं परित्यज्य चित्तं योगी भवेन्नरः ॥ २४ ॥
 चित्ते चिन्तामर्षिं ज्ञात्वा सचित्तः सलसा गतः ।
 तदाकारः स वै योगी तत्र ब्रह्मणि संरतः ॥ २५ ॥
 प्रारब्धं योगिनां नास्ति भोगदं शास्त्रसम्मतम् ।
 यदा लहयुतो योगी भवेत् प्रारब्धयालकः ॥ २६ ॥
 देहपातं प्रकुर्याच्च्येदात्मलत्यां लभेन्न य ।
 आयुषा संयुतो वाऽपि देहं त्यजति निश्चितम् ॥ २७ ॥

तथापि योगसंयुक्तो न देहं त्यजति प्रभुः ।
 न प्रारब्धमतिक्रम्य करोति किञ्चिदञ्जसा ॥ २८ ॥
 शान्तियुक्तस्वभोवन तिष्ठत्यत्र न संशयः ।
 यद्भावि तद्भवत्येव मायामोहविवर्जितः ॥ २९ ॥
 देहपातेन किं ग्राह्यं देहदक्षिणतस्तथा ।
 रचितं गणनाथेन सदा भवतु तादृशम् ॥ ३० ॥
 अेवं निश्चित्य चित्तेन शान्तियुक्तस्वभावतः ।
 आचरेद्योगसंयुक्तः स्वधर्मे संस्थितां क्रियाम् ॥ ३१ ॥
 वर्णाश्रमयुतो योगी भवेद्यदि स सर्वदा ।
 तदा स्वधर्मं कुर्यात् कर्म निःसङ्गभावतः ॥ ३२ ॥
 देहः कर्ममयः प्रोक्तस्तस्थोऽकर्मा कुतो भवेत् ।
 व्यवस्थासम्भवं कर्म कृतं भवति न ह्यपि ॥ ३३ ॥
 यदि कर्म परित्यज्य तिष्ठेद्योगपरायणः ।
 तदा देहनिपातेन युक्तो भवेन्न संशयः ॥ ३४ ॥
 अन्नभक्षणादुपं यद्भवति कर्म निश्चितम् ।
 जगृत्स्वप्रादिकं सर्वं त्यक्त्वा जिवति तत्कथम् ॥ ३५ ॥
 क्रियतेऽनेन यत्किञ्चित् सा क्रिया परिकीर्तिता ।
 अतः कर्ममयो देहस्तेन धर्मं समाचरेत् ॥ ३६ ॥
 देहत्यागे समुद्युक्तो यदि योगी भवेत् प्रभो ।
 सङ्गे द्वन्द्वभावस्य न समर्थः स वै स्मृतः ॥ ३७ ॥
 अशान्तिसंयुतः सोऽपि योगिनीनो यथा नरः ।
 तथा द्वन्द्वं समालोक्य सङ्गे न समर्थकः ॥ ३८ ॥
 गाणेशेन कृतं तस्येच्छया सर्वं यद्भवत् ।
 भवतु तादृशं सर्वं सङ्गे नित्यं सुशान्तिगः ॥ ३९ ॥
 स योगी शान्तिनीनो न प्रभवेत् क्वचिदञ्जसा ।
 अश्रमभूतो मलाश्रेष्ठः पावनः सर्वदेहिनाम् ॥ ४० ॥
 अतो वर्णाश्रमस्थो यो योगी भवेत् स तत् क्रियाम् ।
 (Page भं. ९ अ. ७ पान २६)

ब्रह्मार्पणतया कुर्याद् वृद्धिं ध्यात्वा गणननम् ॥ ४१ ॥
 यद्दि स्वधर्मसंयुक्तं कर्म नैव समाचरेत् ।
 तमद्वियं समालोक्ष्यान्त्ये त्यजेयुः स्वधर्मकम् ॥ ४२ ॥
 अतो लोकोपकारार्थं योगी कर्म समाचरेत् ।
 अन्यान् कर्मयुतान् कुर्यात् स्ववशान् धर्मपालकः ॥ ४३ ॥
 सर्वेभ्यश्चाधिदो योगी कुर्यात् सत्कर्म धर्मदम् ।
 तादृशं कर्म सर्वेऽपि कश्चिन्ति विशेषतः ॥ ४४ ॥
 तेन प्रामाण्यमानन्दान् कृतं कर्म प्रजापते ।
 तदेव सर्वलोकाश्च मान्यं कुर्वन्ति निश्चितम् ॥ ४५ ॥
 ब्रह्मार्पणतया कर्म बन्धनं न भवेत् कदा ।
 ब्रह्मप्राप्तिकरे तस्य कृतं प्रोक्तं मनीषिभिः ॥ ४६ ॥
 योगिभिश्च कृतं कर्म लोकसङ्ग्रहकारणात् ।
 असक्तमनसा नित्यं नैमित्तिकं न बन्धनम् ॥ ४७ ॥
 सदा ब्रह्ममयत्वेन तेन किञ्चित् कृतं न य ।
 देहस्वभावजो भावो भवेदस्य निरन्तरम् ॥ ४८ ॥
 अन्यं मार्गं प्रवक्ष्यामि ये निन्दन्ति स्तुवन्ति तम् ।
 योगिनं पापभोक्तारो भवन्ति पुण्यभोगिनः ॥ ४९ ॥
 योगिना यत् कृतं पापं तत् स्पृष्टुं न क्षमं कदा ।
 निन्दकांस्तत् समाश्रित्य प्रतिष्ठेत्तस्य नित्यदा ॥ ५० ॥
 योगिना यत् कृतं पुण्यं तदेव तं न संस्पृशेत् ।
 स्तुवतस्तान् समाश्रित्य नित्यं तिष्ठेत् स्वभावजम् ॥ ५१ ॥
 अतो न योगिनां निन्दां कदा कुर्याद्विषयक्षणाः ।
 सेवां समाचरेत्तेषां तेन सौम्ययुतो भवेत् ॥ ५२ ॥
 वने यद्दि स्थितो योगी प्रारब्धेन नियन्त्रितः ।
 कृत्वाटिकं तत्र भुञ्जन् शान्त्या तिष्ठेत् स नित्यदा ॥ ५३ ॥
 तत्र निन्दाकरास्तस्य तथा सेवाकरा न य ।
 ओक एव महायोगी शुभाशुभं समाचरेत् ॥ ५४ ॥

तदेव देहपातेऽस्य योगिनश्च मृतं भवेत् ।
 शुभाशुभं निराधारमुपोषणसमन्वितम् ॥ ५५ ॥
 अततो कथितं दक्ष ब्रह्मीभूतस्य चेष्टितम् ।
 कर्म योगमयं पूर्णं श्रवणाच्छुभं भवेत् ॥ ५६ ॥
 अथ योगं प्रवक्ष्यामि ज्ञानात्मकमहं परम् ।
 योगित्यः सुभ्रं पूर्णं शान्तियुक्तं विशेषतः ॥ ५७ ॥
 देहः कर्मात्मकः प्रोक्तस्तत्र योगं समाचरेत् ।
 ब्रह्मार्पणतया कर्म याचरन् शान्तिधारकः ॥ ५८ ॥
 ज्ञानं स्कूर्तिमयं प्रोक्तं हृदि तिष्ठति सर्वदा ।
 विवेकात्ममयं तत्र ज्ञानयोगं समाचरेत् ॥ ५९ ॥
 हृदि यद्यद् भवेज्ज्ञानं नानायोगार्थसौम्यम् ।
 अथवा विषयार्थानां बोधकं तत् स सन्त्यजेत् ॥ ६० ॥
 उत्पत्तिनाशसंयुक्तं ज्ञानं विषयबोधकम् ।
 ब्रह्म सौम्यप्रदं ज्ञानं योगभूमिप्रभावजम् ॥ ६१ ॥
 उपाधिसंयुतं यैकमनुपाधियुतं परम् ।
 तत्त्यक्त्वा योगसंयुक्तो भवेद्योगी मलायशाः ॥ ६२ ॥
 ज्ञानानां सकलानां य योगे ज्ञानमयः स्मृतः ।
 योगस्तत्र भवेत्स्वीनो ब्रह्मीभूतस्वभावतः ॥ ६३ ॥
 ब्रह्मणि ब्रह्मीभूतोऽहं मम ज्ञानं कुतो भवेत् ।
 नानाभ्रान्तिकरं हृत्स्थं त्यक्त्वा ब्रह्मपरो भवेत् ॥ ६४ ॥
 अनेन विधिना सर्वं ज्ञानं त्यक्त्वा हृदि स्थितम् ।
 शान्तियुक्तः स्वयं योगी तिष्ठेद्ब्रह्मपरायणः ॥ ६५ ॥
 न कर्ताऽहं कदाचिद्वै कारयिता न निश्चितम् ।
 (Page पं. ९ अ. ७ पान २७)
 मायामोहयुता मां ते वदन्ति कर्मकारिणाम् ॥ ६६ ॥
 अहं साक्षी शरीरस्य यद्देहेन कृतं भवेत् ।
 तन्मया न कृतं क्वापि ब्रह्माहं परतः परः ॥ ६७ ॥
 यद्यत् स्कूर्तिर्भवेन् मे वै सा माया भ्रान्तिदायिका ।

न तस्यां संस्थितो जिवः सदा साक्षिस्वभावात् ॥ ६८ ॥

न मोडेन समायुक्तो न कदा मोडवर्जितः ।

मायया मां वदन्त्येव ज्ययोगिनो न संशयः ॥ ६९ ॥

अेवं सदा मलायोगी साक्षिवत्संस्थितो भवेत् ।

दृढयज्ञानयोगस्थस्त्यक्त्वा स्फूर्तिभवं भ्रमम् ॥ ७० ॥

सर्वत्र रसडीनं यन् मनस्तस्य मलात्मनः ।

शान्त्या युक्तं भवेद्दक्ष ब्रह्मीभूतस्य नित्यदा ॥ ७१ ॥

अेष ते कथितो योगो ज्ञानात्मको विशेषतः ।

साक्षिवद्देलसंस्थः स मया तिष्ठति लेशतः ॥ ७२ ॥

अतः परं समं योगं शृणु स्थितिपरायण ।

यं ज्ञात्वा ब्रह्मभूतो यः शान्तिडीनो भवेन्न सः ॥ ७३ ॥

देलः कर्मत्रयस्तत्र कर्मयोगं समाचरेत् ।

मनो विवेकदुपं तु साक्षित्वं तत्र सज्यरेत् ॥ ७४ ॥

अलं ब्रह्म यदा दक्ष कुतस्तत्र भवेद्विदम् ।

द्वन्द्वदुपं विशेषेण तस्य वक्ष्यामि दुपकम् ॥ ७५ ॥

देलः कर्ममयः प्रोक्तो विवेकः कर्मवर्जितः ।

द्वन्द्वं ज्ञात्वा मलायोगी समयोगं समाचरेत् ॥ ७६ ॥

देले कर्ममयोऽलं तु लृष्टि साक्षी तथाऽमलः ।

उभयोर्योगभावेन भवति किञ्चिदञ्जसा ॥ ७७ ॥

यदा विवेकडीनश्चेत् देलः किं तु कश्चिति ।

देलडीनं मनस्तद्ब्रह्मज्ञानदं कस्य वा भवेत् ॥ ७८ ॥

आनन्दमयभावेन संस्थितोऽलं तदात्मकः ।

उभयत्र ततः स्वस्वव्यापारं कुरुतः परौ ॥ ७९ ॥

देले कर्ममयोऽलं वै लृष्टि विवेकधारकः ।

द्विविधां रथ्यतां मायां सदानन्दनधर्मगः ॥ ८० ॥

तयोः समानभावेन संस्थितोऽलं न संशयः ।

अनुपाधेरुपाधेश्च वर्जितो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ ८१ ॥

अतः समं समाश्रित्य ब्राह्म्यान्तरैकभावातः ।
 यादृशं संस्थितं ब्रह्म तादृशं तत्र याचरेत् ॥ ८२ ॥
 दृढे कर्मकरो भूत्वा हृदि साक्षिमयो भवेत् ।
 उभयं तत् परित्यज्यानन्दावस्थां समाचरेत् ॥ ८३ ॥
 यद्यद्दुभयभावाप्यं नानाभेदमयं परम् ।
 तत्र योगमयो भूत्वा तिष्ठेदानन्दसंयुतः ॥ ८४ ॥
 आनन्दानां समायोगे ब्रह्मानन्दः प्रकीर्तितः ।
 उभयेषां प्रजानाथ तादृशं याचरेद्बुधः ॥ ८५ ॥
 मदीयसङ्गयोगेनोभयं प्रवर्तते सदा ।
 उभयं याचरेत् सर्वमुभाभ्यां वर्जितोऽपि सः ॥ ८६ ॥
 ष्यमानन्दरूपाभ्या कथिता योगिभिः पुरा ।
 ब्रह्मीभूतः समास्थाय तिष्ठेत्तां शान्तिसंयुतः ॥ ८७ ॥
 अतः परं प्रजानाथावस्थां शृणु सुभ्रप्रदाम् ।
 सङ्ग्राह्यां मलायोगी याचरेत्तां विशेषतः ॥ ८८ ॥
 दृढः कर्ममयः प्रोक्तस्तत्र योगं समाचरेत् ।
 ब्रह्मार्पणतया नित्यं कर्मणां योगिसत्तमः ॥ ८९ ॥
 हृदि साक्षिस्वभावेन तिष्ठेत्तयोः परे ततः ।
 समभावं समाश्रित्य त्रिषु त्रैधं प्रकीर्तितम् ॥ ९० ॥
 तेषु विस्मृतिभावेन भ्रान्त्या वा विस्मृतं भवेत् ।
 विपरीतं भवेद्भाऽपि ततः भेदं न धारयेत् ॥ ९१ ॥
 त्रिविधं मायया युक्तं पराधीनं प्रकीर्तितम् ।
 तुर्यं स्वाधीनरूपाप्यं प्रोक्तं शास्त्रेषु सर्वदा ॥ ९२ ॥
 तुर्यैश्या त्रिधा भूतं यत्तत्र न संशयः ।
 स्वस्वप्रारब्धसंयुक्तं सदा भ्रान्तमिव स्थितम् ॥ ९३ ॥
 न कस्याऽङ्कुतिस्तस्य तुरीयस्य कदाचन ।
 यादृशं कुरुते कर्म तादृशं क्लमश्नुते ॥ ९४ ॥
 अतः प्रारब्धयोगेन विस्मृतोऽहं स्थितिं पराम् ।
 योगरूपां च तुर्यैषा प्रेरितः सर्वधारिणा ॥ ९५ ॥

अथवा ज्ञानमोडेन विपरीतं कृतं मया ।
 त्यक्त्वा योगस्थितिं पूर्णं प्रारब्धं तत्र मुष्यकम् ॥ ९६ ॥
 प्रारब्धधारकं प्रोक्तं तुरीयं नात्र संशयः ।
 तस्येच्छया य यज्जतं तदेवं योगदं भवेत् ॥ ९७ ॥
 पराधीनोऽडमत्यन्तं तुर्येच्छया समन्वितः ।
 करोमि कर्म साक्षित्वमानन्दं वा न संशयः ॥ ९८ ॥
 सदा स्वाधीनभावेन तिष्ठति ब्रह्म तुर्यगम् ।
 तुरीयैः भेलकं प्रोक्तं तस्य किं बन्धनं भवेत् ॥ ९९ ॥
 यज्जतं तत्कृतं तेन तुरीयेण न संशयः ।
 तत्र कुत्र स्थितोऽडं तु स्वेच्छया क्रीडति प्रभुः ॥ १०० ॥
 ध्यं तु सडजावस्था कथिता ते प्रजापते ।
 यज्जतं तत्र सा प्रोक्ता न कृता तदपि ष्यडो ॥ १०१ ॥
 यत्कृतं सड जातेन स्वयमेव प्रवर्तते ।
 योगस्तेन समाप्याता सडजा तुर्यसंज्ञिता ॥ १०२ ॥
 अतः परं ब्रह्मभूतं स्वानन्दार्थं प्रकीर्तितम् ।
 तत्र योगस्वर्गपाण्यां स्थितिं शृणु सुभप्रदाम् ॥ १०३ ॥
 स्वाधीनं तुर्यभावाप्यं पराधीनं त्रिधा मतम् ।
 तेषां योगे निजात्मस्थो भवेद्योगी निजात्मसु ॥ १०४ ॥
 त्रिविधं भेलरूपं तु तुर्यः भेलक उच्यते ।
 तयोर्योगे प्रजानाथ स्वानन्दस्थो भवेन्नरः ॥ १०५ ॥
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्य योगिनश्च कुतो भवेत् ।
 स्वाधीनं तु पराधीनं मायायुक्तं न संशयः ॥ १०६ ॥
 योगस्थितिं समाश्रित्य बुधश्चत्वारि याचरेत् ।
 तेषां संयोगरूपेण तिष्ठेत्तेषु मडात्मवान् ॥ १०७ ॥
 कर्मयोगं समाश्रित्य देड्येष्टां समाचरेत् ।
 ज्ञानयोगं तथाऽऽश्रित्य साक्षित्वं याचरेत् बुधः ॥ १०८ ॥
 समयोगं समाश्रित्य आनन्दं आचरेत् परम् ।

सङ्गं स समाश्रित्य विपरीतेन शोकभाङ् ॥ १०८ ॥

यतुर्भिः संयुतो भूत्वा यतुर्भिर्वर्जितस्तथा ।

तिष्ठेद्योगमयी दक्षावस्थामाश्रित्य सर्वदा ॥ ११० ॥

अवस्था निजरूपे तु कुतोऽवस्थाप्रधारकः ।

तयोर्योगे योगमयी व्यवस्था ते प्रकीर्तिता ॥ १११ ॥

यतुर्मयी यतुर्दीना योगावस्था प्रकीर्तिता ।

योगिभिस्तां समाश्रित्य शान्तिदीनो भवेन्न सः ॥ ११२ ॥

अधुना शृणु योगस्थामवस्थां द्वितीयां पराम् ।

अयोगधारिकां पूर्णां सदा निवृत्तिदायिकाम् ॥ ११३ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतो यो योगी तां संश्रयेत् पराम् ।

यदा निवृत्तिसंयुक्तः शान्तिदीनो भवेन्न सः ॥ ११४ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मसंस्थं तन्नागतं न गतं पुनः ।

मायायां ब्रह्मभूतो योऽवस्थाया धारकः कुतः ॥ ११५ ॥

यत् कुर्यात् कारयेद्यस्य तत्र नैवावलोकयेत् ।

(Page पं. ९ अ. ७ पान २९)

मायामयं विनिश्चित्य पञ्चकं पञ्चकेषु गम् ॥ ११६ ॥

नाडं पञ्चकगच्छेद्दे ततस्तत्कृतमञ्जसा ।

कुतो मयि प्रदृश्येताधार्यनिवृत्तिगो भवेत् ॥ ११७ ॥

शुवनं मरणं जन्म योगो योगात्मिका परा ।

अवस्था मे कुतो मायामोडयुक्तं स्मृतं ब्रुषैः ॥ ११८ ॥

अथ योगमयीं पूर्णामवस्थां शृणु मानद ।

संयोगायोगिनीनां तां यथा शान्तो भवेन्न सः ॥ ११९ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतोऽहं मयि मायामयं परम् ।

पञ्चकं य कुतो भाति मायाडीनमयोगकम् ॥ १२० ॥

विधिनियमसंयुक्तं चित्तं भवति सर्वदा ।

विधिनियमिनीनं तु तद्वै जायते मुधा ॥ १२१ ॥

देहेन कर्मयोगश्च ज्ञानगो लुटि जायते ।

उभयत्र समश्चैव तुर्येषु सङ्जात्मकः ॥ १२२ ॥

सर्वसंयोगभावेषु स्वानन्दाप्यः प्रवर्तते ।

निवृत्तिषु ह्ययोगाप्यो योगेषु शान्तियोगकः ॥ १२३ ॥

अेवं नानाविधं योगं समास्थाय मडामतिः ।

योगी शान्त्या समातिष्ठेद्ब्रह्मीभूतोऽपि निश्चितम् ॥ १२४ ॥

योगस्थितिः समाप्याता ब्रह्मीभूतसुभप्रदा ।

अनेन विधिना देडनिर्वाडो योगिनां भवेत् ॥ १२५ ॥

वार्श्रमस्थितो योगी याचरेत् स्थितिमुत्तमाम् ।

लोकसङ्गलकार्यार्थमसक्तस्तत्कृत्वादिषु ॥ १२६ ॥

यदा वार्श्रमं त्यक्त्वा पञ्चमाश्रमधारकः ।

न तस्य स्थितिर्गुणं तु कदाचिन्नात्र संशयः ॥ १२७ ॥

विधिनियेधडीनोऽयं विनायको भवेत् सदा ।

यद्यत् कुर्यात् स तत् सर्वं योगगुणं भवेत् सदा ॥ १२८ ॥

यदि स्थितिसमायुक्तो वेदादिषु प्रमाणातः ।

तदा विधियुतः सोऽपि भवेत् पश्य प्रजापते ॥ १२९ ॥

यदा स्थितिविडीनोऽयं तिष्ठेत् सङ्गुथितं परम् ।

वेदेषु स नियेधेन तदा युक्तो भवेत् परः ॥ १३० ॥

अतः स्थितियुतो योगी स्थितिविडीनो यथारुचि ।

वार्श्रमान् परित्यज्य तिष्ठेद्विनायको यथा ॥ १३१ ॥

शान्त्या नित्यं चरेत् सर्वं मनसीप्सितमञ्जसा ।

विधिनियेधडीनश्च ब्रह्मणि रसधारकः ॥ १३२ ॥

अेतत् सर्वं समाप्यातं योगिनां येष्टितं मडत् ।

ब्रह्मभूतात् परं पूर्णं चरेदेवं निरन्तरम् ॥ १३३ ॥

शृणुयाथः पठेद्वाऽपि स सर्वं डीप्सितं लभेत् ।

अन्ते योगमयो भूत्वा तिष्ठेत् स गणपे रतः ॥ १३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाडे योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामतार्थशास्त्रे

योगस्थितिवर्णनयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ८.७

॥ ४ति योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु तृतीयोऽध्यायः ॥ ९(९त्तगीता).३

९.८ योगभ्रष्ट्यरितनिर्दुपाणं नाम अष्टमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

९क्ष उवाच ।

योगशान्तिं समाश्रित्य योगमभ्यस्य नित्यदा ।

भ्रष्टमणिं भ्रष्टमभूतः स योगभ्रष्टः कथं भवेत् ॥ १ ॥

मायामयं जगत् सर्वं नानाभ्रमसमन्वितम् ।

ज्ञात्वा स्वयं पुनर्भ्रष्टः कौतुकं वद मे मुने ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

भ्रष्टमणिं भ्रष्टमभूतस्य योगिनो भिम्भसंस्थितम् ।

बुद्धौ तस्यां विमोहेन मोडयुक्तं प्रजापते ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा नानाविधान् भोगान् स्वयं मोहेन मोहितः ।

तेषु भूत्वा रसयुतो तानिच्छति निरन्तरम् ॥ ४ ॥

तत्र तस्य दृष्टि ९क्ष विवेकः संस्थितो भवेत् ।

तस्य रूपं प्रवक्ष्यामि शृणु बुद्धिविशारद ॥ ५ ॥

अहं भ्रष्टमणिं योगेन भ्रष्टमीभूतो न संशयः ।

पापपुण्यादिकं मे न शुभाशुभकृते भवेत् ॥ ६ ॥

यदा भोगं परित्यज्य तिष्ठामि नित्यमादरात् ।

तदा योगस्य वृद्धिर्मे न भविष्यति निश्चितम् ॥ ७ ॥

यदा नित्यं प्रभुञ्जाने भोगान्नानाविधान् परान् ।

पापपुण्यमनादृत्य तदा योगक्षयो न य ॥ ८ ॥

अतोऽहं योगमृत्युञ्जय किमर्थं दुःखसंयुतः ।

तिष्ठामि शान्तिमाश्रित्य विधिनिषेधसंयुतः ॥ ९ ॥

अयं मनसि सन्धार्य योगी भोगेषु लालसः ।

विविधेष्वेव भवति रसयुक्तः क्रमेण सः ॥ १० ॥

अयं मोडः समाप्यातो योगिदृष्ट्वाश्रान्तिदायकः ।

तेन शान्तिं परित्यज्य पापपुण्यपरो भवेत् ॥ ११ ॥

ततः कामं समाश्रित्य देहसौभ्यप्रदायकम् ।
 धृष्टेत् स विविधान् भोगान् पुण्यपापपरायणः ॥ १२ ॥
 भोगार्थं यतमानस्य योगिनः क्रमभावतः ।
 तत्र विघ्नः कृतः केन ततः क्रोधयुतो भवेत् ॥ १३ ॥
 येन विघ्नः कृतस्तेषु भोगेषु तस्य भोगिनः ।
 तं शत्रुं स हि जानाति भिन्नभावपरायणः ॥ १४ ॥
 ततो ज्यज्ञानसम्भूतिः क्रमेणोत्पद्यते परा ।
 योगिनश्च तथा युक्तो हन्तुं तं यतते सदा ॥ १५ ॥
 शत्रुशिक्षार्थमर्थान् स नानाभावसमन्वितः ।
 सम्पाद्य तं तु निर्जित्य भोगान् लुङ्क्ते प्रयत्नतः ॥ १६ ॥
 स्वपरज्ञानहीनत्वं गतं तस्य प्रजापते ।
 तदेवाज्ञानसम्भूतिः शत्रुमित्रप्रदर्शिनी ॥ १७ ॥
 ततः शान्तेः क्रमेणस्य विस्मृतिर्जायते परा ।
 तथा युतः स्वयं देहं मन्यते सत्यरूपकम् ॥ १८ ॥
 देहे सन्तोषमापन्ने कृतकृत्यमिव स्थितम् ।
 मन्यते विपरीते स आत्मानं भाग्यवर्जितम् ॥ १९ ॥
 ततो योगं परित्यज्य स्वयं भिम्भी प्रजायते ।
 भिम्भे तन्मयभावेनागमिष्यति न संशयः ॥ २० ॥
 अत्र क्रमेण योगी स शान्तिहीनस्वभावतः ।
 सदा तिष्ठति तं योगं नाश्रयते कदाचन ॥ २१ ॥
 सुभययुक्ते शरीरे स सुभययुक्तो भवेत् स्वयम् ।
 दुःभययुक्ते तथा दुःभी नानाभावपरायणः ॥ २२ ॥
 लेशमात्रमयं शान्तिं लभते न कदाचन ।
 असन्तोषयुतो नित्यं भ्रमते भोगविप्सया ॥ २३ ॥
 भोगार्थं विविधान्येव नित्यं पापानि यादरात् ।
 यरते सर्वपुण्यानि विधिनिषेधवर्जितः ॥ २४ ॥
 वार्त्ताश्रमयुतो योगी स्वधर्मं त्यज्य नित्यदा ।
 पापं यरति वा पुण्यं स्वधर्मः संयुतः कदा ॥ २५ ॥

(Page पं. ९ अ. ८ पान ३१)

योगान् भुङ्क्ते विशेषेण मोहयुक्तो निरन्तरम् ।

योगभ्रष्टोऽयमाभ्यातस्त्यक्त्वा योगं नरो भवेत् ॥ २६ ॥

दृष्टि तस्य विवेकश्च सदा तिष्ठति मोहदः ।

पुण्यपापविहीनोऽहं ब्रह्मैव ब्रह्मभाषितः ॥ २७ ॥

अन्ते स नरकान् गच्छेद् द्रुङ्क्षुःप्रदायकान् ।

यातनां घोररूपान् तु पतेद्भुक्त्वा घरातले ॥ २८ ॥

दक्ष उवाच ।

योगभ्रष्टगतिं ब्रूहि योगीन्द्र दयया पराम् ।

कथं नरकगो भूत्वा यातनां प्राप्नुयात् परम् ॥ २९ ॥

कर्मकृलपरित्यागादिभ्रष्टधरः कथम् ।

सम्भवेद्विस्मयो भाति येषितं योगिनः परम् ॥ ३० ॥

मुद्रल उवाच ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्य पुनर्विषयसेवनात् ।

ब्रह्मणो भक्तिहीनस्यान्ते स्थानं न भवेत् किल ॥ ३१ ॥

अपारपुण्ययोगेन ब्रह्मणि देहिनः कदा ।

रसोत्पत्तिर्भवेद्दक्ष सर्वश्रेष्ठस्य योगदा ॥ ३२ ॥

देवविषयसंयोगाद् द्रुङ्क्षुःभावपरात्मनः ।

नानापापादियोगेन पुण्यं स्वल्पं प्रतीयते ॥ ३३ ॥

मृतोऽयं शिवलोके वै वैकुण्ठे सौरशाक्तयोः ।

ब्रह्मणो धृङ्क्षुःलोके वा पतेदन्ते न संशयः ॥ ३४ ॥

शोकदर्षप्रदं विश्वं नानाद्रुङ्क्षुसमन्वितम् ।

नरको नात्र सन्देहो योगिनां शास्त्रसम्मतम् ॥ ३५ ॥

उत्पत्तिनाशसंयुक्तं त्यक्त्वा ब्रह्मपरायणः ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतः स पुनर्द्रुङ्क्षुपरो यतः ॥ ३६ ॥

विकुण्ठादिपदे संस्थो द्रुङ्क्षुः भुङ्क्ते निरन्तरम् ।

उत्पत्तिनाशसंयुक्तं नानाभोगपरायणः ॥ ३७ ॥

अतो योगी प्रजानाथ स्वर्गाभ्यान्नरकान् परान् ।
भुक्त्वा द्रुद्धमयान् पश्चाद्विडु जन्मधरो भवत् ॥ ३८ ॥

भवेद्योगिकुले तस्य जन्म वा तापसे कुले ।
ऋद्धिमतां स तत्रापि पुनर्योगं यच्छिष्यति ॥ ३९ ॥

पूर्वसंस्कारयोगेन न भोगे स रमेत् कदा ।
चित्तं तस्य मलायोगी प्रभवत् स्वल्पयोगतः ॥ ४० ॥

पुनर्न योगभ्रष्टः स सम्भवेद्ब्रह्ममार्गः सुत ।
शान्त्यायुक्तस्वभावेन शरीरं पोषयेन् मुदा ॥ ४१ ॥

अन्ते ब्रह्मणि योगी स तदाकारो भवेत् परम् ।
योगसंस्कारपुण्येन स्थितिं लब्ध्वा मलामतिः ॥ ४२ ॥

अतस्ते कथितं पूर्णं योगभ्रष्टस्य चेष्टितम् ।
किं पुनः श्रोतुमिच्छा ते वद धातर्वदाम्यहम् ॥ ४३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे
नवमे भाषे योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
योगभ्रष्टयश्चित्तनिर्मुक्तं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८८

॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥ ४३ ॥
(Page पं. ८ अ. ८ पान ३२)

८.८ अज्ञानिनां कुमयोगवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
चित्तं यच्चलमत्यन्तं विषयेषु परायणम् ।
दुर्गुलं शान्तिसंयुक्तं न भवेन् मुनिसत्तम ॥ १ ॥

अतो योगस्य प्राप्त्यर्थं सिद्ध्यर्थं सुगमं ततः ।
उपायं वद चित्तस्य जयार्थं वाऽपरं प्रभो ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।
पञ्चचित्तेषु यद्विभ्रं स्थितं भ्रान्त्या समन्वितम् ।
चिन्तामार्गः समाभ्यातं तस्यैव भजनं यरेत् ॥ ३ ॥

तेन चित्तं जयेद्योगी नान्यं पश्यामि भो विधे ।
विना चित्तजयं योगदायकं नात्र संशयः ॥ ४ ॥

दक्ष उवाच ।
सुगमं वद मार्गं मे सर्वेभ्यो ब्रह्मदायकम् ।
संसेव्य जन्तवः सर्वे ब्रह्मीभूता भवन्ति वै ॥ ५ ॥

मुद्गल उवाच ।
अज्ञानेन समायुक्तो नरो विषयलम्पटः ।
शिश्नोदरपरो नित्यं योगं नेच्छति कर्त्तुं चित् ॥ ६ ॥

तस्य सकामिकं कर्म सुभ्रष्टं बोधयेत् परम् ।
अलभ्यप्रापकं लुब्धमाचरेल्लोभसंयुतः ॥ ७ ॥

अलभ्यलभ्यलोभेन त्यक्त्वा पापं मलाभलः ।
सत्कर्मनिरतो भूत्वा यरेत् पुण्यं निरन्तरम् ॥ ८ ॥

ततस्तेनैकभावेन पापं नश्येन्निरन्तरम् ।
शुद्धोऽत्यन्तं नरः कुर्यात् कर्म कामयुतं परम् ॥ ९ ॥

समाप्नुयात्ततोऽलभ्यं लुब्धं येत् पुनरेव सः ।
विश्वासेन समायुक्तः कुर्यात् कर्म विशेषतः ॥ १० ॥

अथवा नैव सम्प्राप्तमलभ्यं तेन तं तदा ।
उपादिशेद्विशेषेणाधिकं सत्कर्म याचर ॥ ११ ॥

अनन्तजन्मभिः पापं त्वया कृतमसंशयम् ।
अपारमन्तरायो भवति ते तद्विधातकम् ॥ १२ ॥

अेवं कर्मपरः सोऽपि द्युःभितोऽत्यन्तमाचरेत् ।
पापनाशार्थमानन्दान्तेन शुद्धान्तरो भवेत् ॥ १३ ॥

सत्कामिकपरस्यास्य कर्मात्यन्तप्रभावतः ।
तस्य बुद्धिर्भवेत् दक्ष निःकामिकपरायणा ॥ १४ ॥

जन्ममृत्युप्रदा भोगा लुक्ता विविधजन्मसु ।
अपारसुभ्रष्टं ब्रह्म न प्राप्तं देहधारिणा ॥ १५ ॥

अलभ्यं न मया प्राप्तं प्रारब्धाधीनतोऽथवा ।
प्रारब्धं यालितुं कोऽपि न समर्थो भविष्यति ॥ १६ ॥

अतो निःकामिकं कर्म करोमि नित्यमादरात् ।
 जन्ममृत्युविहीनोऽहं भविष्यामि न संशयः ॥ १७ ॥
 ब्रह्मसुभमपारं यत्त्वत्त्वा ब्रह्मपरायणः ।
 ब्रह्मीभूतो भविष्यामि यत्नं करोमि तत्परः ॥ १८ ॥
 अयं धार्यं परित्यज्य कामान् सेवेत् स पञ्चकान् ।
 देवान् गाणेशमुष्यांश्च मुक्तिमार्गपरायणः ॥ १९ ॥
 सावोऽद्यादिभवं सौम्यमिच्छति नित्यमादरात् ।
 कमेण तपसा युक्तो प्रभवेन् मानवस्ततः ॥ २० ॥
 विभूतिर्ब्रह्मणः प्रोक्ता नानाऽप्या प्रजापते ।
 तत्र तस्य रमेस्थितमैश्वर्यैर्युक्तभावतः ॥ २१ ॥
 एते समर्थऽप्या वै ब्रह्मणः परमात्मनः ।
 अंशतेजोधरास्तस्य सर्वाधीशा भवन्त्यतः ॥ २२ ॥
 अयं सर्वत्र सञ्चिन्त्य तेषां पूजापरो भवेत् ।
 लभेत्तत् कृपया दक्ष यित्तशुद्धिं नरोत्तमः ॥ २३ ॥
 विद्यारेण गाणेशानं ज्ञात्वा सम्पूर्णमञ्जसा ।
 सर्वपूज्यादित्यिहैस्तं श्रेष्ठं तत्र रतो भवेत् ॥ २४ ॥
 ज्ञात्वा स्वानन्दनाथं तं स्वानन्दार्थं विशेषतः ।
 प्रभजेद्गणाराजं स निष्कामभक्तिसंयुतः ॥ २५ ॥
 ततोऽहंनिशमत्यन्तं भजेत्तपसा युतः ।
 (Page पं. ८ अ. ८ पान ३३)
 मोक्षार्थं सर्वभावेन विरक्तो विषयादिषु ॥ २६ ॥
 गाणेशकृपया तस्य यित्तशुद्धिर्भवेत् परा ।
 तथा सर्वस्वभावेन भजेत्तं गाणनायकम् ॥ २७ ॥
 विश्वं यथायत्नं सर्वं जानीयात्तत्स्वरूपकम् ।
 सर्वेषां हितभावेन भजेत्तं द्विरदाननम् ॥ २८ ॥
 कस्यापि सम्भवेत् दुःखं तादृशं प्रथरेत्र सः ।
 सङ्घं सन् द्रुद्धं भावमार्जवेन समन्वितः ॥ २९ ॥
 देवकार्यं विना साधुर्न छिन्धात् स कदाचन ।

पत्रादिकं विशेषेण विश्वरूपपरायणः ॥ ३० ॥

अेकान्ते निर्जने स्थाने स्थित्वा ध्यात्वा गजाननम् ।

पूजयेद्भक्तिसंयुक्तो ध्यानं कुर्याद्विशेषतः ॥ ३१ ॥

अनन्यमनसा देवं भजेत्तं भावधारकः ।

शमदमपरो भूत्वा चित्तनिग्रहमाचरेत् ॥ ३२ ॥

दुर्जयं चित्तमत्यन्तं ज्ञात्वा वायुनिबन्धतः ।

प्राणायामपरो भूत्वा जयेत्तन्नात्र संशयः ॥ ३३ ॥

अथ वायुनिरोधस्य वदामि मार्गमुत्तमम् ।

येन पापं परित्यज्य शुद्धचित्तो नरो भवेत् ॥ ३४ ॥

पूरयेद्भ्रामनासायां वायुं तस्माच्च्यतुर्गुणम् ।

धारणं तस्य कुर्यात् स स्वोदरे नियतो भवेत् ॥ ३५ ॥

पूरकाद् द्विगुणं कुर्याद्वियकं य प्रजापते ।

पुनर्नसा दक्षिणया पूरयेत् कुम्भकं चरेत् ॥ ३६ ॥

वामया रेयकं यैव पुनः पुनर्निरन्तरम् ।

प्राणायामं चरेद् धीमान् पापहीनो नरो भवेत् ॥ ३७ ॥

अेवं त्रैकालिकं कुर्यात् प्राणायामं विशेषतः ।

नातिनिरोधसंयुक्तं वायुं उठसमन्वितः ॥ ३८ ॥

अतिउठेन संरुद्धो वायू रोमभ्य अेव य ।

निःसृत्य कुष्ठसंयुक्तं तं करोति न संशयः ॥ ३९ ॥

नाभिमूलस्थिता नाडी षडा य पिङ्गलाऽपरा ।

सुषुम्णा तत्र रोधेन मार्गो भवति निर्मलः ॥ ४० ॥

अपानो नाभिमूलस्थो ऽयधो गच्छति सर्वदा ।

प्राण उर्ध्वं तथा जन्तोर्नाडीभिः प्रेरितः सदा ॥ ४१ ॥

मार्गरोधनभावेन नाऽप्यं मार्गो भविष्यति ।

वायुर्मूलं समाश्रित्य तिष्ठति इमतस्ततः ॥ ४२ ॥

तत्र लघ्वक्षराण्येव द्वादशापि प्रतिष्ठति ।

वायुश्चेत् स लघुः प्रोक्तः प्राणायामश्च योगिभिः ॥ ४३ ॥

ततो द्विगुणतस्तिष्ठेद्यथा वायुः सुरोधितः ।
 मध्यमः स समाभ्यातस्त्रिगुणाद्दुत्तमोत्तमः ॥ ४४ ॥
 अयं प्राणमपानं च स्वमूले सन्नयेद् बुधः ।
 तयो रोधनभावेन मूलगौ तौ भविष्यतः ॥ ४५ ॥
 अयं कुमेण मूलेऽयं वायुर्मुदूर्तं संस्थितः ।
 तदा समानगा नाडी भिद्यते तत्र संस्थिता ॥ ४६ ॥
 सा सुषुम्णा समाभ्याता तत्र सम्मिलितौ कुमात् ।
 प्राणपानौ समौ भूत्वा तद्रूपौ तौ भविष्यतः ॥ ४७ ॥
 त्रिकालज्ञः स्वयं सिद्धो भविष्यति नरोत्तमः ।
 वायुसाधनपात्रत्वं प्राप्य तेजःसमन्वितः ॥ ४८ ॥
 ततः स्वाधीनतां यातौ प्राणपानौ विशेषतः ।
 स नयिष्यति तौ यत्र कुमात्तत्र गमिष्यतः ॥ ४९ ॥
 ततो ध्यानपरो भूत्वा षट्यकुम्भेने रतः ।
 यङ्कस्थं स्वस्वरूपं स पश्येत्तद्वायुना गतः ॥ ५० ॥
 अयं कुमेण योगीन्द्रो गच्छेद्दुग्धे प्रजापते ।
 सडस्रारे स यङ्काणि तत्र पश्येद्गजाननम् ॥ ५१ ॥
 (Page पं. ८ अ. ८ पान ३४)
 तत्र कुमेण वायुं संस्थापयेत् सुसमाधिना ।
 वायुना संयुतस्तिष्ठेत् पश्यन् विद्वेश्वरं परम् ॥ ५२ ॥
 कुमाद्वायुभलेनैवं शुद्धचित्तो भविष्यति ।
 पश्येत् सर्वत्र भावेषु स्थितं ब्रह्म सनातनम् ॥ ५३ ॥
 ततः स्वाधीनतायुक्तः प्रभवेत् स्वेन तेजसा ।
 यं यमिच्छेत् स तं तं तु सद्यो वै सफलं भवेत् ॥ ५४ ॥
 किञ्चिद्विच्छेन्न यो योगी तदा योगमवाप्नुयात् ।
 नो येच्छन्दरतो भूत्वा भोगयुक्तः पुनः पतेत् ॥ ५५ ॥
 साधनं द्विविधं प्रोक्तं डियारूपं प्रजापते ।
 आख्यं कर्मस्वरूपाख्यं तपोयुक्तं स्वधर्मजम् ॥ ५६ ॥
 आन्तरं वायुरोधाख्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

ताभ्यां चित्तं विनिर्गृह्य स्ववशं कारयेन्नरः ॥ ५७ ॥

बाह्यकर्मरताज्जन्तोरान्तरं शीघ्रसिद्धिदम् ।

सहस्राधिकभावाभ्यं प्रोक्तं योगीन्द्रमुप्युडैः ॥ ५८ ॥

अतः परं तृतीयं ते साधनं कथयाम्यहम् ।

येन योगीन्द्रसेव्यः स ध्रुवं भवति मानवः ॥ ५९ ॥

चित्तशुद्धेश्च कार्यार्थं कर्म द्विविधमुच्यते ।

शुद्धचित्तो नरः पश्चात् सम्पश्येद्ब्रह्म शाश्वतम् ॥ ६० ॥

सर्वत्र पूर्णभावेन संस्थितं परमव्ययम् ।

अवयवादिभिर्डीनं तत्र लीनो भवेत् स्वयम् ॥ ६१ ॥

अेतावान् कृत्वादाताऽयं क्रियायोगः प्रकीर्तितः ।

बाह्यान्तरात्मकः पूर्णस्ततोऽन्यत् साधनं यरेत् ॥ ६२ ॥

चित्तं रसयुतं कुत्र जायते योगिनः परम् ।

तज्जयेद्ब्रह्मभावेन शमदमपरायणः ॥ ६३ ॥

स्वधर्मसंयुतो भूत्वा देहनिर्वाहकं यरेत् ।

देहस्य शमनं तस्य जायते स दमः स्मृतः ॥ ६४ ॥

विषयार्थं मनस्तस्य सङ्कल्पं यत् समाचरेत् ।

तन्नेच्छेच्चित्तमागृह्य कुर्याद्ब्रह्मपरायणम् ॥ ६५ ॥

अयं शमः समाभ्यातस्तेन चित्तं भवेत् परम् ।

स्वाधीनं सर्वभावं य त्यक्त्वा ब्रह्मपरं भवेत् ॥ ६६ ॥

शनैः शनैरुपरमेद्विषयेभ्यो मलात्मवान् ।

धृतिं योगमयीं धृत्वा भवेद्योगी स मानवः ॥ ६७ ॥

कर्ममार्गं परित्यज्य द्विविधं योगिसत्तमः ।

ध्यानयोगपरो भूत्वा तिष्ठेन्नित्यं वदामि तम् ॥ ६८ ॥

मनोवाणीविडीनं यद्ब्रह्म तत्र समाचरेत् ।

ध्यानं सङ्कल्पत्यागाभ्यं विषयेषु निरन्तरम् ॥ ६९ ॥

यो यश्चित्तेन सङ्कल्पः क्रियते विषयेषु य ।

तत्तत्सङ्कल्पडीनं स कारयेद्योगतत्परः ॥ ७० ॥

अेव चित्तं नरस्यैव स्वाधीनं जायते सदा ।
 यदा धर्तुं स नो शक्तस्तदान्यदायरेद्बुधः ॥ ७१ ॥
 देडेन्द्रियाणि सङ्गृह्य तिष्ठेद्बुधौ मडायशाः ।
 न यलेत् स्थाणुवत् सोऽपि डिड्यां नैव समाचरेत् ॥ ७२ ॥
 तत्र यन्मिडितं यान्नं जलपानाडिकं चरेत् ।
 परेच्छया समायुक्तः सदा तिष्ठेन् मडायशाः ॥ ७३ ॥
 डेनापि जलपानाडि न दत्तं तादृशो वसेत् ।
 न तदर्थं श्रमेत् सोऽपि नेच्छेत् प्रारब्धधारकः ॥ ७४ ॥
 सर्पवृश्चिकव्याघ्राडैः पीडितो यदि मानवः ।
 नानाप्रडारयोगैश्च मानवाडिभिरेव वा ॥ ७५ ॥
 तथापि न यलेत् सोऽपि स्वस्थानाज्जडवत्परः ।
 देडप्रारब्धमाश्रित्य न तेषु डोधमाचरेत् ॥ ७६ ॥
 पूर्वजन्मकृतं कर्म मया तेन प्रबोधितः ।
 (Page पं. ९ अ. ९ पान ३५)
 षमे सम्पीडयन्त्येवमेषां दोषो न विधते ॥ ७७ ॥
 अथवा सात्त्विकैस्तत्र पूजितः सर्वभावतः ।
 नित्यं नानाजनैः सोऽपि सेवितो न यलेत्तदा ॥ ७८ ॥
 पूर्वजन्मकृतं कर्म प्रेरितास्तेन मानवाः ।
 मया मां पूजयन्त्येव गुण एषां न विधते ॥ ७९ ॥
 अेवं मनसि सन्धार्य तेषां नेच्छेच्छुभं कदा ।
 द्वन्द्वमेवं परिगृह्य तिष्ठेन्नित्यं मडायशाः ॥ ८० ॥
 अनेन विधिना सोऽपि स्वल्पकालेन लो विधे ।
 चित्तं जयेत्र सन्देडः शान्तिं पूर्णामवाप्नुयात् ॥ ८१ ॥
 नान्यत् डिञ्चिच्चरेत् कर्म न ध्यानाडिकमादरात् ।
 अेवं शमदमौ धृत्वा लवेदोगी स मानवः ॥ ८२ ॥
 विचारं ब्रह्मणस्तत्र कुर्यान्नित्यं विशेषतः ।
 डीदृशं ब्रह्म दुत्स्थं मे वेदाडैः प्रतिपाडितम् ॥ ८३ ॥
 पञ्चलूमिमतिक्रम्य तिष्ठेत् कमेण मानवः ।

नानाब्रह्मणि पश्यन् सन्नन्ते शान्तिमवाप्नुयात् ॥ ८४ ॥
शान्तियुक्तो नरः पश्चात् सन्त्यजेत्तां मडाद्भुताम् ।
जडावस्थां पुनः सोऽपि यथेच्छाचारगो भवेत् ॥ ८५ ॥
दृष्टि शिन्तामणिं दृष्ट्वा पञ्चभूमिप्रयालकम् ।
शान्त्या युक्तो भवेन्नित्यं स्वाधीनदृष्टयः परः ॥ ८६ ॥
दृष्ट्वा ब्रह्म स्वयं योगी रसहीनो भवेन् मुदा ।
सर्वत्र नात्र सन्देहः शान्त्या सर्वं समाचरेत् ॥ ८७ ॥
अनेन विधिना दक्ष ज्ञानी पापपरायणः ।
कृमेण साधयेद्योगं स योगी सम्भवेत् परः ॥ ८८ ॥
अेवं कर्तुमशक्तश्चेत्तदा श्रुत्वा मडामतिः ।
धर्मं योगं स्वयं तत्र निष्ठायुक्तो भवेत् सदा ॥ ८९ ॥
स्वधर्मनिरतो भूत्वा योगमिच्छेन्निरन्तरम् ।
निन्द्यभोगान् प्रभुञ्जन् सन्नन्ते स्वानन्दगो भवेत् ॥ ९० ॥
गणेश्वरं तत्र दृष्ट्वा योगयुक्तो भविष्यति ।
ज्योतिर्द्वैतधरो भूत्वा प्रभजेद्गणनायकम् ॥ ९१ ॥
ब्रह्म कल्पमयं स्थित्वा कालं तत्र मडामतिः ।
तद्देहे लीनतां प्राप्य ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ९२ ॥
अेवं कर्तुमशक्तश्चेत्तदा स धर्मसंयुतः ।
कर्माचरेत् प्रजानाथ ब्रह्मार्पणविधानतः ॥ ९३ ॥
तेनैव शुक्लगत्या स ब्रह्मीभूतो नरो भवेत् ।
निःकामयोगमार्गेण सदा ब्रह्मणि तत्परः ॥ ९४ ॥
अेवं कर्तुमशक्तश्चेत्तदाऽऽहं ब्रह्मभावातः ।
त्रिविधं क्लममुत्सृज्य कर्मजं योगमाप्नुयात् ॥ ९५ ॥
कर्मत्यागभलेनैवाहं ब्रह्म निश्चयेन सः ।
कृमेण कर्मसंयुक्तो भविष्यत्यन्यजन्मनि ॥ ९६ ॥
निःकामकर्मकर्ता स पुनरन्यभवे नरः ।
योगरससमायुक्तो भवेद्द्विषयनिन्दकः ॥ ९७ ॥

अवे कमेण शान्तिं स लभेत् पूर्यां न संशयः ।
 क्मार्थं रथितं सर्वं नानामतसामन्वितम् ॥ ८८ ॥
 सुगमं सर्वभावेषु गणेशभजनं परम् ।
 तेन योगी भवेन्नूनं सर्वशास्त्रेषु सम्मतम् ॥ ८९ ॥
 यत्किञ्चिद् गणराजस्य व्रतपूजादिकं प्रभोः ।
 कीर्तनश्रवणार्थं तु ब्रह्मीभूतप्रदायकम् ॥ १०० ॥
 नानाविषयसंयुक्तो नरः स्मरेद्गणधिपम् ।
 अर्धर्निशं तदास्थान्ते गणेशस्मरणं भवेत् ॥ १०१ ॥
 तेन स्वानन्दगो भूत्वा योगमभ्यस्य तन्मयः ।
 ब्रह्मकल्पान्तभावे स भविष्यति न संशयः ॥ १०२ ॥
 (Page भं. ८ अ. १० पान ३६)
 स्मरणं गणराजस्य प्रकुर्यान्नित्यमादरात् ।
 तस्थान्ते गणराजस्य स्मृतिं दद्यान्नराय सः ॥ १०३ ॥
 अतोऽर्धर्निशमेकं तं संस्मरेन् मानवः परम् ।
 नानायोगादिकं सर्वं साध्यं योगिसमो भवेत् ॥ १०४ ॥
 आयासेन विडीनोऽपि सदा विषयलम्पटः ।
 गणेशस्मरणे सक्तः सः शुक्लसमतां व्रजेत् ॥ १०५ ॥
 शिवविषयमुभादीनां नरो यः स्मरणं यरेत् ।
 अन्ते तेषां स्मृतिं तस्मै स दद्याच्चित्तगः प्रभुः ॥ १०६ ॥
 तेषां लोकं समासाद्य भुक्त्वा भोगान् मनोहरान् ।
 प्रपतेन्नाऽत्र सन्देहो मृत्युलोके विशेषतः ॥ १०७ ॥
 पुराणेषु प्रपठ्यन्ते त्रिगुणानां लयाः सदा ।
 अतः स जन्ममृत्युभ्यां युक्तो भवति तद्गतः ॥ १०८ ॥
 अतः सारं समाख्यातं गणेशभजनं परम् ।
 तेनाज्ञानसमायुक्तो नरो ब्रह्ममयो भवेत् ॥ १०९ ॥
 अतस्ते कथितं दक्ष योगप्राप्त्यर्थमादरात् ।
 अज्ञानसंयुतस्यापि ब्रह्मीभूतप्रदायकम् ॥ ११० ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाऽऽडे योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामतार्थशास्त्रे

अज्ञानिनां कुमयोगवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९.९

॥ ९ति योगगीतासूपनिषत्सु सुगुमासु पञ्चमोऽध्यायः ॥ ९(९तगीता).५

९.१० विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

विभूतीर्वदं योगीश गणेशस्य मडात्मनः ।

या ज्ञात्वा ताः समाराध्य गणेशज्ञो भवेन्नरः ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

अपारा गणनाथस्य विभूतयो न संशयः ।

ता न शक्ताः कथयितुं भवन्ति शङ्करादयः ॥ २ ॥

क्षणे क्षणे गणेशानो नानाम्भेलपरायणः ।

विभूतिभिर्जगत्सर्वं भावयति परात्परः ॥ ३ ॥

लोकेषु तत्त्वमुष्येषु जगत्सु ब्रह्मसु प्रभोः ।

ये श्रेष्ठास्तस्य ते सर्वे विभूतिपदधारकाः ॥ ४ ॥

कल्पे कल्पे विभूतीनामवतारा असङ्ख्यकाः ।

गणेशस्य तथा दक्ष तान् वक्तुं कुः क्षमो भवेत् ॥ ५ ॥

अतः सङ्क्षेपतस्तुभ्यं कथयिष्यामि ताः शृणु ।

विभूतीर्गणनाथस्य नानासिद्धिप्रदायिनीः ॥ ६ ॥

जगत्सु ब्रह्मसु प्राज्ञा योगरूपो गजाननः ।

कथं न भिन्नभावाभ्यं वर्तते वर्णयाम्यहम् ॥ ७ ॥

मायाभ्यां संयुतः सोऽपि नानावेषप्रधारकः ।

अयोगिनामिदं लृथं सत्यं सम्भासते सदा ॥ ८ ॥

मायायुक्तप्रभावेण किं किं गजाननस्य य ।

(Page पं. ९ अ. १० पान ३७)

न सम्भवेदहं मायां समाश्रित्य वदामि ताः ॥ ९ ॥

कलांशाः कलया युक्ताः कलांशांशाः कलात्मकाः ।

तेषामंशधरा ये ते सर्वे विभूतिधारकाः ॥ १० ॥
 अवेमेव गणेशानः पृथश्च नारदेन सः ।
 जगाद ताः शृणुष्व त्वं विभूतीः परमाद्भुताः ॥ ११ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 पूर्णां योगेषु सर्वेषु चित्तरोधमयः परः ।
 मायाहीनप्रभावाणामयोगोऽलं मडामुने ॥ १२ ॥
 स्वानन्दो निजभूतेषु तुर्येष्वव्यक्तसंज्ञितः ।
 आनन्दसमभावेषु श्रुवेष्वात्माडमञ्जसा ॥ १३ ॥
 नानाभेदेषु ब्रह्माडमसद्रूपप्रधारकम् ।
 सत्येषु साङ्ख्यरूपोऽलं बोधः ज्वेलकरेषु च ॥ १४ ॥
 दैडाभिमानयुक्तेषु सदैकोऽलं मडामते ।
 दैडेषु बिन्दुरूपोऽलं येतनासु गुणेश्वरः ॥ १५ ॥
 कोशेष्वानन्दकोशोऽलं विज्ञानं सूक्ष्मजातिषु ।
 विवेकेषु मनश्चालं चालकेषु समीरणः ॥ १६ ॥
 स्थूलेष्वन्नस्वरूपोऽलं समष्टिषु तथेश्वरः ।
 व्यष्टिषु प्राज्ञरूपोऽलमणुषु च मडामिराट् ॥ १७ ॥
 षण्डियेषु मनश्चालं भूतेष्वाकाशसंज्ञितः ।
 तन्मान्नाणामलं शब्दो ज्ञातालं देवतासु च ॥ १८ ॥
 तत्त्वेषु विविधेष्वेव मडत्तत्वमलं परम् ।
 गुणेषु गुणोऽलं तु पालकेषु जनार्दनः ॥ १९ ॥
 डरः संडारकर्तृणां अष्टृणां प्रपितामडः ।
 कर्मणाभर्यमाऽऽत्माऽलं मोलडानां च शक्तिका ॥ २० ॥
 देवानां मधवाऽलं तु आदित्यानां विनायकः ।
 तेजसां भानुरूपोऽलममृतेषु विधुः परः ॥ २१ ॥
 अग्निः प्रतापदेष्वेव धर्मः समप्रवृत्तिषु ।
 यमो यमवतां चालं रक्षसां निरृतिः स्वयम् ॥ २२ ॥
 जलेषु वरुणोऽलं तु बलवत्सु समीरणः ।
 निधीनां धनदाताऽलं रुद्राणां शङ्करः प्रभुः ॥ २३ ॥

कामो धनुर्धराणाम् य रतिर्भोगेषु भोगदा ।
 नागेशानामहं शेषः सर्पाणाम् तक्षकः स्वयम् ॥ २४ ॥
 नागानां वासुकिर्नाम जम्बुद्वीपेषु सर्वदः ।
 स्वादूदकः समुद्राणाम् पर्वतेषु हि मेरुकः ॥ २५ ॥
 पितृणाम् यमरूपोऽहं वृक्षेषु शमिका मता ।
 देववृक्षेषु मन्दारस्तम्भेषु कामदायकः ॥ २६ ॥
 घनूनां कामघेनुर्था दूर्वा यौषधिषु प्रभुः ।
 पक्षिषु तु मयूरोऽहं मृगाणाम् सिंहरूपधृक् ॥ २७ ॥
 मासानां श्रावणश्चालं यौराणाम् भूषकाधिपः ।
 वालनेष्वश्ववाहोऽहं सिद्धिदैश्वर्यदेषु य ॥ २८ ॥
 विद्यासु बुद्धिरूपोऽहं यित्तं प्रकाशकारिणाम् ।
 अहं मनश्च वेगानां मोहदेष्वभिमानकः ॥ २९ ॥
 नराधिपो नराणाम् तु वार्षेषु ब्राह्मणोऽह्यहम् ।
 आश्रमेषु तुरीयोऽहं पोषकेषु गृहस्थकः ॥ ३० ॥
 त्यागिनामवधूतोऽहं तिथीनां य यतुर्थिका ।
 प्रजापतिषु दक्षोऽहं ब्रह्मर्षिषु भृगुस्तथा ॥ ३१ ॥
 नारदो देवतर्षीणाम् दत्तोऽवधूतरूपिणाम् ।
 कपिलस्तत्त्वविज्ञानां योगिनां शुक्र एव यः ॥ ३२ ॥
 जनकोऽहं विदेहानां निःसङ्गेषु मछामुने ।
 सनकाद्य एवाऽहं ज्ञानिनां बाह्यरायणः ॥ ३३ ॥
 वसिष्ठः कर्मकर्तृणाम् गाणपत्येषु मुद्गलः ।
 भृशुर्गुडी यैकनिष्ठेषु ब्रह्मिष्ठानां बृहस्पतिः ॥ ३४ ॥
 अन्नानां तिलरूपोऽहं गव्यानां घृतमञ्जसा ।
 मधु सर्वरसानां य मकरो जलजलत्मनाम् ॥ ३५ ॥
 कौमण्डली नदीनां य तीर्थेषु गाणपिं परम् ।
 क्षेत्राणाम् मयूरक्षेत्रं काशिराजः सुबुद्धिषु ॥ ३६ ॥
 मयूरेशोऽवताराणाम् गार्ग्य उपासकात्मनाम् ।

ध्याननिष्ठेषु सर्वेषु गृत्समदोऽलमेव य ॥ ३७ ॥
 सुभोधौ दैत्यजातीनां ज्ञानारिर्द्वेषकारिणाम् ।
 दुर्जयेषु मनश्चाळं वर्णेष्वोद्भार एव सः ॥ ३८ ॥
 शुक्रोळं भाविकेष्वेव त्रिशिराः शुद्धयेतसाम् ।
 उपदेशप्रदातृणां याज्ञवल्क्यः प्रतापवान् ॥ ३९ ॥
 पौराणिकेषु सूतोऽलं श्रोतृणां शौनको मुनिः ।
 सेनानीनामलं स्कन्दो विष्णुर्थशास्विनामलम् ॥ ४० ॥
 पापेष्वनृतृपोऽलं कलडो भेदधारिणाम् ।
 प्रामिषु लोभतृपोऽलं मणीनां चिन्तितार्थदः ॥ ४१ ॥
 ज्ञानं पवित्रं भावानां सामगायकधर्मिणाम् ।
 वेदेष्वथर्वसंज्ञोऽलं शस्त्रेषु परशुः परः ॥ ४२ ॥
 निर्लेपानामलं साक्षी राजश्रीषु गजस्तथा ।
 विषयो भ्रान्तिदानां य रम्भा ङ्यप्सरसामलम् ॥ ४३ ॥
 गन्धर्वाणां चित्ररथो वैद्यानां वैद्यनायकः ।
 धन्वन्तरिस्तु भिषजा समुद्रः सरसात्मनाम् ॥ ४४ ॥
 स्रोतसां जाह्नवी विप्र मन्त्राणामेकवर्णजः ।
 सूक्तेषु ब्राह्मणस्यत्यं यज्ञेषु ज्ञानतृपयृक् ॥ ४५ ॥
 प्राणेषु तु समानोऽलं शक्तिः शक्तिमतामलम् ।
 भृलदारण्यकं विद्धि नानोपनिषदां परम् ॥ ४६ ॥
 शास्त्रेषु योगशास्त्रं य पुराणेषु य मौद्गलम् ।
 अरण्यानां मडारण्यं दण्डकाप्यमलं परम् ॥ ४७ ॥
 नियन्तृणामलं दण्डो मायाऽलं भावकारिणाम् ।
 स्मृतीनां याज्ञवल्क्यस्य स्मृतिरेव परा मता ॥ ४८ ॥
 गायत्री छन्दसां विप्र स्वानन्दो नगरात्मनाम् ।
 व्याकरणमङ्गलूतेषु कलासु योगदा ङ्यलम् ॥ ४९ ॥
 नीतिज्ञेषु तथा काव्यो वृषभो भूमिधारिणाम् ।
 नन्दिकेशो गवां यालं नञ्जो लैरवभाविनाम् ॥ ५० ॥

अेवं नानाविधाऽऽकारा विभूतीर्गाणपस्य या ।
कथितुं नैव शक्या सा सारा सङ्गुथिता मया ॥ ५१ ॥

यद्यच्छ्रेष्ठतमं विप्र सा विभूतिर्न संशयः ।
लोकेषु गाणराजस्य तां भावय विशेषतः ॥ ५२ ॥

मुद्रल उवाच ।
अेवमुक्त्वा गाणेशानो विरराम प्रजापते ।
नारदस्तं प्राणभ्यैव जगाम तादृशोऽभवत् ॥ ५३ ॥

य षमां श्रावयेदक्ष शृणुयाद्वा प्रयत्नतः ।
न मोहं स लभेत् क्वापि ज्ञात्वा सामर्थ्यंजं मडः ॥ ५४ ॥

अपारमडिमायुक्ता ञ्वाश्च परमेश्वराः ।
ते सर्वे विघ्नराजस्य विभूतिपदधारकाः ॥ ५५ ॥

अेवं ज्ञात्वा गाणेशानं ये भजन्ति मनीषिणः ।
ते सर्वे ब्रह्मभूताश्च भविष्यन्ति प्रजापते ॥ ५६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
नवमे भा.३ योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
चित्तभूमिनिरोधेन विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ ९.१०
॥ षति योगगीतासूपनिषत्सु सुगामासु षष्ठोऽध्यायः ॥ ९(दत्तगीता).६

(Page पं. ९ अ. ११ पान ३९)

९.११ तत्त्वविचारयोगो नाम अेकादशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
त्वया प्रोक्तः पुरा विप्र विचारो ब्रह्मणः परः ।
तं कृत्वा योगमाप्नोति तद्ददस्व डितावडम् ॥ १ ॥

डियया शुद्धयित्तो यो नरो ब्रह्मपरायणः ।
सर्वत्र ब्रह्मरूपं यद्विधिना केन पश्यति ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।
बाड्यान्तरां डियां कृत्वा शुद्धयित्तो नरोत्तमः ।

तत्त्वविचारमार्गोऽपश्यति ब्रह्म शाश्वतम् ॥ ३ ॥

तत्तेऽहं कथयिष्यामि तत्त्वज्ञानं प्रजापते ।

आदौ योगिजनानां यत् साधनं योगदायकम् ॥ ४ ॥

पृथ्वी जलं तथा तेजो वायुराकाशमेव यत् ।

पञ्चभूतमयो देहः प्रकृतिः सा य पञ्चधा ॥ ५ ॥

क्रियारूपा मलाभागा नानाभेदपरायणा ।

विभज्यात्मानमेवं सा क्रीडति विविधे रता ॥ ६ ॥

भूतानामेकभावाभ्या पञ्चानां ज्ञानरूपिणी ।

प्रकृतिर्दृष्टि संस्था सा शुभभावधरा परा ॥ ७ ॥

तथा ज्ञानं भवेत् सर्वं नानाविवेकदायकम् ।

तदाधारं जगत् सर्वमेकरूपा प्रकीर्तिता ॥ ८ ॥

तयोर्योगे प्रजनाथ ब्रह्मैवमभिधीयते ।

क्रियाज्ञानस्वरूपाभ्यं द्वन्द्वहीनं परात्परम् ॥ ९ ॥

तदेव पञ्चधा जातं शृणु तद्योगदायकम् ।

स्थूलं सूक्ष्मं समं यात्प्रतीतं भिन्दुसंज्ञितम् ॥ १० ॥

समष्टिव्यष्टिभावेन द्विविधं ब्रह्म कथ्यते ।

पृथक्त्वेन स्वयं भाति पञ्चसु पञ्चभेदतः ॥ ११ ॥

स्थूलं जगृन्मयं ब्रह्म तदेव द्विविधं मतम् ।

विश्वाभ्यं व्यष्टिरूपेण वैश्वानरं समष्टिगम् ॥ १२ ॥

आर्षेषु विविधा रूपा जन्तवो दृष्टिगोचराः ।

जगृद्भावधराः सर्वे विश्वात्मका उदाहृताः ॥ १३ ॥

तस्य बोधं प्रवक्ष्यामि सुगमार्थप्रकाशकम् ।

क्रियात्मकेषु देहेषु क्रियारूपा भवन्ति ते ॥ १४ ॥

ज्ञानात्मकेषु देहेषु ज्ञानरूपधरा मताः ।

उभयोर्योगभावेन विश्वाभ्यास्ते प्रकीर्तिताः ॥ १५ ॥

आख्यदेहस्य भो दक्ष वितस्तिर्यादृशी भवेत् ।

तावन्मानेन सर्वेषां ज्ञानदेहो दृष्टि स्थितः ॥ १६ ॥

विराट् जागृत् स्वरूपस्थो वैश्वानर इति स्मृतः ।
 व्यापकात्मकदेहेन तिष्ठति विश्वभाविषु ॥ १७ ॥
 तस्यापि द्विविधो देहः क्रियाज्ञानप्रभेदतः ।
 तयोर्योगे समाप्यातो वैश्वानरश्च तन्मयः ॥ १८ ॥
 विश्ववैश्वानरयोश्च योगे ब्रह्म प्रकीर्तितम् ।
 जागृद्भावधरे पूर्णं स्थूलभूतप्रकाशकम् ॥ १९ ॥
 अेतत् स्थूलस्य तत्त्वं ते कथितं तु समासतः ।
 तत्र तत्त्वविधिं भिन्नं शृणु योगसमाधिदम् ॥ २० ॥
 जन्ममृत्युयुतं यच्च नानाभावपरायणम् ।
 त्वम्पदाभ्यं प्रजानाथ विद्धि तत् सर्वभावगम् ॥ २१ ॥
 जन्ममृत्युविहीनं यदेकरूपं प्रकीर्तितम् ।
 तत्पदाभ्यं च तद्विद्धि परं सर्वात्मधारकम् ॥ २२ ॥
 तयोर्योगे भवेत्तत्त्वं तदेवासिपदं परम् ।
 द्वन्द्वभावविहीनं यद् द्वन्द्वरूपप्रकाशकम् ॥ २३ ॥
 त्वम्पदं क्रियया युक्तं ज्ञानाभ्यं तत्पदं भवेत् ।
 तयोर्योगे भवेद्विश्वं तत्त्वरूपं न संशयः ॥ २४ ॥
 अेवं वैश्वानराभ्यं त्वं जानीहि तत्त्वसंज्ञितम् ।
 क्रियाज्ञानसमायोगे तयोः प्रकाशकारकम् ॥ २५ ॥
 अथान्यच्छृणु दक्ष त्वं तत्त्वरूपं पुरातनम् ।
 विश्वाभ्यां जन्तवः सर्वे नानाभावात्मका बुधैः ॥ २६ ॥
 जन्ममृत्युयुताः प्रोक्तास्त्वम्पदधारका मताः ।
 वैश्वानरस्त्वम्पदश्चैकरूपाद्व्यापको मतः ॥ २७ ॥
 तयोरभेदभावे यद्ब्रह्मतत्त्वं प्रकीर्त्यते ।
 जागृद्भावधरे पूर्णं स्थूलभावपरायणम् ॥ २८ ॥
 अेवं नानाविभागेषु ज्ञातव्यं तत्त्वरूपकम् ।
 सूक्ष्मादिषु प्रजानाथ ब्रह्मसौभ्यप्रदायकम् ॥ २९ ॥
 अथ सूक्ष्मं प्रवक्ष्यामि योगमार्गप्रसिद्धये ।
 शुद्धचित्तप्रभावेण तज्ज्ञानं तन्मयं भवेत् ॥ ३० ॥

आख्यं स्थूलं विशेषेण जागृदन्नमयं परम् ।
आन्तरं स्वप्नभावाप्यं सूक्ष्मं जानीहि मानद ॥ ३१ ॥

प्राणो दशविधः प्रोक्तः सूक्ष्मरूपोऽतरे स्थितः ।
तस्मात् सूक्ष्मं मनः प्रोक्तं प्राणान्तः संव्यवस्थितम् ॥ ३२ ॥

तस्मात् सूक्ष्मं यं विज्ञानं देहद्वन्द्वज्ञामुत्तमम् ।
मनोऽतरे स्थितं पूर्णं तदन्तर्न यं विद्यते ॥ ३३ ॥

त्रिविधं कोशसंयुक्तं स्वप्नं सूक्ष्मस्वरूपकम् ।
सर्वान्तरे स्थितं ब्रह्म द्वन्द्वमायाप्रयालकम् ॥ ३४ ॥

क्रियारूपस्तथा देहः सूक्ष्मभूतमयः स्मृतः ।
सर्वान्तरे समास्थाय कल्पिताभोगकारकः ॥ ३५ ॥

ज्ञानदेहः समाप्यातः सदैकभावधारकः ।
पूर्ववत् सर्वं विज्ञेयं सूक्ष्ममायाप्रकाशकम् ॥ ३६ ॥

भिन्नभावधराः सर्वे जन्तवः स्वप्नगाः पराः ।
तैजसास्ते मताः शास्त्रे क्रियाज्ञानप्रकाशकाः ॥ ३७ ॥

विराट् तत्र समाप्यातो हिरण्यगर्भसंज्ञितः ।
व्यापकः स्वप्नभावेषु नानाजन्तुप्रयालकः ॥ ३८ ॥

तयोरभेदभावे यद्ब्रह्म स्वप्नात्मकं परम् ।
सूक्ष्ममायाप्रकाशत्वात् सूक्ष्मं तत् कथ्यते बुधैः ॥ ३९ ॥

पूर्ववत्तत्त्वभावश्च विज्ञेयः सूक्ष्मगः परः ।
शुद्धचित्तप्रभावेण साक्षात्कारं करोति सः ॥ ४० ॥

अतः परं समाप्यं यद्ब्रह्म सुषुप्तिसंज्ञितम् ।
कथयामि मडाप्रीत्या लोकानामुपकारकम् ॥ ४१ ॥

आख्यं जागृन्मयं दक्ष वपुः सर्वत्र पठ्यते ।
आन्तरं स्वप्नमित्युक्तं तयोर्योगे समात्मकम् ॥ ४२ ॥

आख्यान्तरैकभावाप्यं आख्यान्तरविवर्जितम् ।
आनन्दकोशगं साम्यं कृतं भूतैर्गुणात्मकैः ॥ ४३ ॥

जागृत्यक्त्वा नरो यस्तु स्वप्नं गच्छति तत्र सः ।

तयोः सन्धिं समाश्रित्य सुषुप्तिर्जायते परा ॥ ४४ ॥

तथा स्वप्नं परित्यज्य जागृतिं गच्छति स्वयम् ।

तयोः सन्धिं समास्थाय तिष्ठति सा सुषुप्तिका ॥ ४५ ॥

यत्र सुप्तो नरो दक्ष ज्ञानयुक्तो भवत्यसौ ।

न जानाति स्वकं चान्यं स्वप्नं नैव प्रपश्यति ॥ ४६ ॥

सा सुषुप्तिः समाप्याता निद्रां संश्रित्य तिष्ठति ।

जागृतिस्वप्नबोधं या करोति सा सुषुप्तिका ॥ ४७ ॥

सा द्विधा मायया युक्ता प्राज्ञेश्वरस्वभावतः ।

भिन्नदेहधराणां तु प्रज्ञाप्या सा प्रकीर्तिता ॥ ४८ ॥

विराड्रूपधरा नित्या शेषराप्या प्रकथ्यते ।

ब्रह्मरूपया तयोर्योगे तत्त्वसंज्ञा यथा पुरा ॥ ४९ ॥

अथ तुरीयरूपं ते कथयामि समासतः ।

नादरूपधरं भूततन्मात्राभेदमञ्जसा ॥ ५० ॥

व्यवस्थासंश्रितं पूर्णं त्रिषु साक्षिवदुच्यते ।

तस्यानुभवमाहात्म्यं कथयामि छिंताय ते ॥ ५१ ॥

मया जागृन्मयं भुक्तं मया स्वप्नं विलोकितम् ।

निद्रायां न मया किञ्चिज्ज्ञातं वदति यः स वै ॥ ५२ ॥

(Page भं. ८ अ. ११ पान ४१)

यदा जागर्ति विश्वस्थस्तदा द्वाभ्यां विवर्जितः ।

यदा स्वपिति स द्वाभ्यां लीनस्तिष्ठति निश्चितम् ॥ ५३ ॥

यदा सुषुप्तिसंस्थोऽयं तदा द्वाभ्यां विवर्जितः ।

अेवं भेदप्रकारैः स व्यवस्थासंयुतो मतः ॥ ५४ ॥

तस्य तत्त्वं प्रवक्ष्यामि वैश्वतैजसप्राज्ञगः ।

त्वम्पदाप्यः समाप्यातो नादरूपधरः प्रभुः ॥ ५५ ॥

त्रिविराण्मय अेवासौ तत्पदाप्यः प्रकीर्त्यते ।

तथोरभेदभावे स तत्त्वरूपोऽस्मितामयः ॥ ५६ ॥

अवस्थानां समायोगो नादस्तुरीयधारकः ।

सदैकभावसंयुक्तः सर्वत्राऽसौ विराजति ॥ ५७ ॥

न भाष्यो नांऽऽतरस्थोऽयं नोभयात्मक उच्यते ।
 अहमित्येव कोशात्माऽस्मिताप्यः परमेश्वरः ॥ ५८ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि बिन्दुतत्त्वं सुसौष्यदम् ।
 पञ्चमं ब्रह्मसंज्ञं तत् देहानां देहगं परम् ॥ ५९ ॥
 व्यवस्थामयसंस्थं यत्त्वम्पदस्थं प्रकथ्यते ।
 तुरीयसंज्ञितं देहं तत्पदाप्यं प्रकीर्तितम् ॥ ६० ॥
 तयोरभेदभावे यत्तत्त्वं योगमयं परम् ।
 यतुर्षु संस्थितं पूर्णं यतुर्बिर्वर्जितं सदा ॥ ६१ ॥
 अयं तत्त्वविचारेण शमदमपरायणः ।
 सङ्कल्पजान् सदा कामांस्त्यक्त्वा योगमयो भवेत् ॥ ६२ ॥
 सर्वत्र ब्रह्मसंस्थं यत् पश्येत्तत्रात्र संशयः ।
 तत्त्वरूपधरं पूर्णं तत्त्वविचारतः सदा ॥ ६३ ॥
 अथान्यत्तत्त्वमार्गं ते कथयिष्यामि सर्वदम् ।
 बिन्दुस्त्वम्पदसंज्ञस्थः सोऽहं तत्पदगं मतम् ॥ ६४ ॥
 तयोर्योगे प्रजानाथ बोधस्तत्त्वमयः स्मृतः ।
 मनोवाणीविहीनत्वात् दृश्यते योगिना परः ॥ ६५ ॥
 बोधस्त्वम्पदरूपश्च विबोधस्तत्पदात्मकः ।
 तयोर्योगे स्वसंवेद्यं तत्त्वं वेदे प्रकीर्तितम् ॥ ६६ ॥
 असत्त्वम्पदरूपं सत्तत्पदस्थमुद्बुध्यते ।
 तयोर्योगे समं ब्रह्म तत्त्वं योगप्रदं मतम् ॥ ६७ ॥
 समं त्वम्पदसंज्ञस्थमव्यक्तं तत्पदस्थितम् ।
 तयोर्योगे तथा तत्त्वं स्वानन्दाप्यं प्रकीर्तितम् ॥ ६८ ॥
 स्वानन्दस्त्वम्पदाप्यश्चायोगस्तत्पदमुच्यते ।
 तयोर्योगे परं तत्त्वं पूर्णयोगमयं मतम् ॥ ६९ ॥
 सिद्धिस्त्वम्पदगा प्रोक्ता बुद्धिस्तत्पदगा मता ।
 तयोर्योगे गणेशानस्तत्त्वरूपः प्रकथ्यते ॥ ७० ॥
 अयं नानामतैर्युक्ता वेदान्तार्थविचक्षणः ।

तत्त्वं वदन्ति दक्ष त्वं जानीहि नात्र संशयः ॥ ७१ ॥

अनन्तभावसंयुक्तं त्वम्पदं विद्धि सर्वदा ।

अकल्पितं तत्पदाभ्यं तयोर्योगे परं भवेत् ॥ ७२ ॥

एदं सारं रडस्थं ते कथितं योगदं परम् ।

येन सर्वत्र योगं स सम्पश्येज्ज्ञानयक्षुषा ॥ ७३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाऽे योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे

चित्तभूमिनिरोधेन तत्त्वविचारयोगो नाम ऐकादशोऽध्यायः ॥ ९.११

॥ एति योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु सप्तमोऽध्यायः ॥ ९(९तगीता).७

९.१२ शुक्लकृष्णगतियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

शुक्लां कृष्णां गतिं ब्रूहि याभ्यां मुक्तिमवाप्नुयात् ।

संसारं च तथा योगिन् दयया सर्वतारक ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

कर्मत्वं त्रिविधं विद्धि कर्माकर्मविकर्मगम् ।

स्वधर्मवर्जितं सर्वं कर्म विकर्मसंज्ञकम् ॥ २ ॥

स्वधर्मसंयुतं कर्म भोगवासनया युतम् ।

कर्मसंज्ञं विजानीहि कृष्णगतिपदप्रदम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मार्पणतया कर्म स्वधर्मस्थं भवेत् परम् ।

शुक्लगतिमयं विद्धि मुक्तिदं तदकर्मकम् ॥ ४ ॥

आग्नेयं ज्योतिरयनमुत्तराभ्यं दिवा तथा ।

शुक्लगतिमयं सर्वं जानीहि मुक्तिदायकम् ॥ ५ ॥

थान्द्रं ज्योतिर्धूमरात्री दक्षिणायनमेव यत् ।

कृष्णगतिस्वरूपं तज्जानीहि जनिमृत्युदम् ॥ ६ ॥

तयोर्भेदं प्रवक्ष्यामि लोकानां छितकाम्यया ।

येन द्वैधं परित्यज्य ब्रह्मणि निरतो भवेत् ॥ ७ ॥

निःकामिकं कर्म कृत्वा मृतो नरो यदा भवेत् ।
रात्रौ स दक्षिणार्धे वा न तं गृह्णन्ति देवताः ॥ ८ ॥
देवभोगांस्तिरस्कृत्य ब्रह्मार्पाणपरायणम् ।
नरं तं किं करिष्यन्ति देवाः स्वर्गसुभ्रप्रदाः ॥ ९ ॥
अतो दाडे स वै दक्ष अग्निज्योतिःस्थगो भवेत् ।
दिवसे समनुप्राप्ते दिवा दैवतगस्तथा ॥ १० ॥
उत्तरायणसम्भूते स गच्छेद्भानुमाण्डले ।
प्रलये माण्डलस्यैव नाशे पुरुषगो भवेत् ॥ ११ ॥
महाप्रलयवेलायां प्रकृतेः पुरुषस्य च ।
नाशे ब्रह्मणि गच्छेत् स ब्रह्मभूतो भवेत्ततः ॥ १२ ॥
सकामिकं कर्म कृत्वा दिवसे उत्तरायणे ।
मृतं नरं न तं भानुर्गृह्णाति कामनायुतम् ॥ १३ ॥
सदाधे धूमसंस्थश्च यदा रात्रिः समागता ।
तदा तस्यां समाश्रित्य तथा तिष्ठेत् प्रजापते ॥ १४ ॥
दक्षिणायनमानन्दादागतं वीक्ष्य तत्क्षणात् ।
विमानवरमारुह्य गच्छेत् स्वर्गं विडायसा ॥ १५ ॥
यान्द्रं ज्योतिः समाश्रित्य भोगान् भुङ्क्ते स्वकर्मजान् ।
कर्मप्रमाणमार्गोणानानास्वर्गपरायणः ॥ १६ ॥
विधिं तत्र प्रवक्ष्यामि यन्द्रकलासमुद्भवम् ।
अमृतं देवलोकेषु स्वर्गेषु भोगदं परम् ॥ १७ ॥
छल कर्म कृतं पूर्णं नरैस्तदमृतात्मकम् ।
भवति यन्द्रगं सर्वं तेन कलायुतो भवेत् ॥ १८ ॥
शुक्लपक्षे क्रमेणायमेकैककलया प्रभुः ।
वृद्धियुक्तः स्वयम्पूर्णाः पूर्णिमायां प्रदृश्यते ॥ १९ ॥
कृष्णपक्षे सुराः सर्वे क्रमेणामृतभोजिनः ।
पिबन्ति यन्द्रसंस्थं तदमृतं तृप्तिकारकम् ॥ २० ॥
तेन तृप्तियुताः सर्वे भवन्ति मासमानतः ।
अमायां पतितश्चन्द्र ओषधीषु न संशयः ॥ २१ ॥

अत ओषधयश्छेधा नरेण नैव निश्चितम् ।
 अमायां यन्द्रसंयोगयुक्ताः सुभपरायणाः ॥ २२ ॥
 अतश्चन्द्रभवं सर्वममृतं देवभूमिषु ।
 यान्द्रः स्वर्गं धति प्रोक्तस्तेनैवं वेदवादिभिः ॥ २३ ॥
 देवानां विविधानां स कर्म कृत्वा सकामकम् ।
 कर्माङ्गदेवमव्यर्थं गच्छेत् समर्प्य तच्छ्रियाम् ॥ २४ ॥
 तत्तल्लोकसुभं भुङ्क्त्वा नानाभोगसमन्वितम् ।
 भोगान्ते पुनरेवाऽसौ मेघमाङ्गलगो भवेत् ॥ २५ ॥
 तत्र जलमयो भूत्वा पतेद् वृष्ट्या स भूमिषु ।
 (Page भं. ८ अ. १२ पान ४३)
 तत ओषधिगो भूत्वा भवेदन्नमयस्ततः ॥ २६ ॥
 ततो वीर्यं समाश्रित्य गच्छेत् स जठरे स्त्रियः ।
 तत्र तत्वानि तं दक्ष आविशन्ति न संशयः ॥ २७ ॥
 क्षेत्रज्ञः संस्थितस्तत्र तत्त्वैः क्षेत्रं विनिर्भमे ।
 विधिं तस्य प्रवक्ष्यामि गर्भोपनिषदि भवम् ॥ २८ ॥
 तत्रैकदिवसेनैव स्त्रीवीर्यं रक्तसंश्रिते ।
 तस्मिन् सम्मिलनं कृत्वा तदाकारो भवेन्नरः ॥ २९ ॥
 ततस्त्रिदिवसैः सोऽपि कुनरूपो भवेन्नरः ।
 भुङ्क्षुः पञ्चदिवसैः पेशी समदिनैस्तथा ॥ ३० ॥
 ततश्चतुर्दशैः सोऽपि दिवसैः कुल्लतां गतः ।
 पञ्चविंशतिभिस्तत्र मांसरूपो भवेत् स्वयम् ॥ ३१ ॥
 मासेन कठिनत्वं स प्रगच्छेत्तत्र संस्थितः ।
 द्विमासाभ्यां शिरो युक्तो भवेत्तत्र प्रजापते ॥ ३२ ॥
 त्रिमासैः ङ्गसंयुक्तश्चतुर्मासैस्त्वया युतः ।
 पञ्चमासैर्भवेज्जन्तुरिन्द्रियैः संयुतः ङ्मात् ॥ ३३ ॥
 अवयवादिंसंयुक्तो नभरोमसमन्वितः ।
 भवेन् मुपेन संयुक्तो मासैः षड्भिर्न संशयः ॥ ३४ ॥

तत षण्डियसम्भूतं ज्ञानं भवेत् ङ्गमेण वै ।
 षण्मासैः परिपूर्णेऽश्वाऽऽकृतिः पूर्णा भवेत् परा ॥ ३५ ॥
 पूर्वकर्मानुसारेण यादृशी योनिराभवेत् ।
 तादृशाकृतिसंयुक्त षण्डियैश्च समन्वितः ॥ ३६ ॥
 सप्तमासैर्भवेज्जन्तुश्चेतनया समन्वितः ।
 उदरे प्रथरेत् सोऽपि मातुर्दुःखसमन्वितः ॥ ३७ ॥
 अवकाशविहीनः स पीडितो जन्तुभिः सदा ।
 भूयैर्गच्छेत् पुनः संज्ञां कोमलोऽतीव मानवः ॥ ३८ ॥
 अष्टमासैस्ततस्तत्र बुद्धियुक्तो भवेन्नरः ।
 साङ्ख्ययोगपरो भूत्वा ध्यायेद्ब्रह्म सनातनम् ॥ ३९ ॥
 अतिसङ्कोचभावेन पीडितो जन्तुभिस्तथा ।
 मातुर्भक्ष्यान्नदोषैः स वेदनासंयुतो भवेत् ॥ ४० ॥
 गर्भदुःखं स विज्ञाय तन्निवृत्त्यर्थमादरात् ।
 साङ्ख्ययोगपरो भूत्वा भजेत्तं गणनायकम् ॥ ४१ ॥
 ततस्तत्र भवेत्तस्य ज्ञानं परमसौख्यदम् ।
 तेनानन्तभवानां स दृष्ट्वा दुःखं निवृत्तिगः ॥ ४२ ॥
 अनन्यमनसा देवं स्तुयात् स्तोत्रैर्मंडामतिः ।
 गर्भवासप्रशान्त्यर्थं ब्रह्म भूयार्थमादरात् ॥ ४३ ॥
 गर्भ उवाच ।
 नमस्ते गणनाथाय ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणे ।
 अनाथानां प्रणुनाथाय विद्मेशाय नमो नमः ॥ ४४ ॥
 ज्येष्ठराजाय देवाय देवदेवेशमूर्तये ।
 अनाद्ये परेशाय यादृिपूज्याय ते नमः ॥ ४५ ॥
 सर्वपूज्याय सर्वेषां सर्वरूपाय ते नमः ।
 सर्वादये परब्रह्मन् सर्वेशाय नमो नमः ॥ ४६ ॥
 गजाकारस्वरूपाय गजाकारमयाय ते ।
 गजमस्तकधाराय गजेशाय नमो नमः ॥ ४७ ॥
 आदिमध्यान्तभावाय स्वानन्दपतये नमः ।

आदिमध्यान्तडीनाय त्वादिमध्यान्तगाय ते ॥ ४८ ॥

सिद्धिबुद्धिप्रदाने य सिद्धिबुद्धिविडारिणे ।

सिद्धिबुद्धिमयायैव ब्रह्मेशाय नमो नमः ॥ ४९ ॥

शिवाय शक्तये यैव विष्णवे भानुत्रुपिणे ।

मायिनां मायया नाथ मोलदाय नमो नमः ॥ ५० ॥

किं स्तौमि त्वां गण्णाधीश यत्र वेदाद्योऽपरे ।

योगिनः शान्तिमापन्ना अतस्त्वां प्रणमाम्यहम् ॥ ५१ ॥

रक्ष मां गर्भदुःभात्त्वं त्वामेव शरणागतम् ।

जन्ममृत्युविडीनं वै कुरुष्व ते पदप्रियम् ॥ ५२ ॥

अेवं संस्तुतवन्तं तं नवमासादनन्तरम् ।

प्रसूतिजो मडावायुर्बुद्धिः कुर्यान्नरं क्षणात् ॥ ५३ ॥

वायुना यालितः सोऽपि मुमूर्च्छं दुःखसंयुतः ।

सङ्कीर्णाङ्गः पतेज्जन्तुर्धरण्यां योनिमार्गतः ॥ ५४ ॥

भवेत् स सावधानोऽत्र विस्मृतो ज्ञानमुत्तमम् ।

बालभावधरः कुर्याद्भोदनं धरणीतले ॥ ५५ ॥

कृलडीनं भवेत् सर्वं गर्भागारकृतं मडत् ।

ज्ञानादिकमतो भूमौ साधयेत् सर्वमञ्जसा ॥ ५६ ॥

न साधितं नरेणात्र कर्मभूमौ प्रजापते ।

ज्ञानादिकं तदा सोऽपि गर्भजं दुःखमश्रुते ॥ ५७ ॥

अेवं कृष्णा गतिश्चैव कथिता ते विशेषतः ।

जन्ममृत्युकरी जन्तोः सुखदुःखप्रदायिनी ॥ ५८ ॥

छंदं गर्भकृतं स्तोत्रं यः पठिष्यति मानवः ।

स भुङ्क्त्वा सकलान् भोगानन्ते स्वानन्दगो भवेत् ॥ ५९ ॥

न कदाचिल्लभेत् सोऽपि गर्भवासं प्रजापते ।

अतो विशेषतो जन्तुर्निरन्तरमिदं जपेत् ॥ ६० ॥

अधुना कथयिष्यामि ल्यन्यमर्थं सुखप्रदम् ।

शुकलकृष्णगतिसंस्थं येन ज्ञानं तयोर्भवेत् ॥ ६१ ॥

भुक्तिमुक्तिप्रलोभार्थं नरः कुर्यान्निरन्तरम् ।
 कर्म स्वधर्मसंयुक्तो नानादैवं स योगवित् ॥ ६२ ॥
 उत्तरायणगे भानौ दिवसे वा मृतो भवेत् ।
 स याज्ञिलोकमासाद्य तपोयुक्तो भवेत् सदा ॥ ६३ ॥
 तत्र भोगेषुतां ज्वालय गच्छेच्छक्तिं मडामतिः ।
 तत्राभिमानमृत्युञ्जय गच्छेत् द्विवं दिवाकरम् ॥ ६४ ॥
 अतिध्यानेन संयुक्तस्तत्रात्मानं स चिन्तयेत् ।
 अन्तरात्मानमृत्युञ्जय गच्छेद्द्विद्विष्टमेव य ॥ ६५ ॥
 तत्रानन्दं परित्यज्य शिवं गच्छेन्न संशयः ।
 तत्र साक्षित्वमृत्युञ्जय गच्छेत् स्वानन्दमञ्जसा ॥ ६६ ॥
 तत्र गणेश्वरं दृष्ट्वा ब्रह्मीभूतो नरो भवेत् ।
 शुक्लगतिप्रभावेण कथितं ते प्रजापते ॥ ६७ ॥
 यदा दक्षिणगे भानौ रात्रौ वा स मृतो भवेत् ।
 भुक्तिमुक्तिपरः सोऽपि गच्छेत् स्वर्गं ततो नरः ॥ ६८ ॥
 नानास्वर्गकृत्वं भुक्त्वा स्वकर्मनिर्मितं नरः ।
 पुनः पतेद्विधे भूमौ तत्र मोक्षरुचिर्भवेत् ॥ ६९ ॥
 ततः शुक्लां समाश्रित्य मोक्षं गच्छेत् स योगवित् ।
 अेवं जानीहि भो दक्ष गत्योर्मार्गं पुरातनम् ॥ ७० ॥
 यदैकदेवतां श्रित्वा तद्भक्तस्तत्परः सदा ।
 उपासनाविधानेन स्वधर्मस्थो भजेत् स ताम् ॥ ७१ ॥
 स मृतः स्वेष्टदेवस्य लोकं गच्छेन्न संशयः ।
 तत्क्षणाभ्यन्द्रसूर्याभ्यौ मार्गो नैव प्रकीर्तितौ ॥ ७२ ॥
 तत्र भोगान् प्रभुञ्जानः स पतेद्विड निश्चितम् ।
 त्रिगुणात्ममया देवास्तेषां नाशे प्रजापते ॥ ७३ ॥
 यदा गणेश्वरं सोऽपि भजेदत्रैव मानवः ।
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मीभूतो भविष्यति ॥ ७४ ॥
 स्वानन्दो नाशडीनश्च सदा ब्रह्मसुभाप्रदः ।
 अतः स्वानन्दमाश्रित्य ब्रह्मीभूतो भविष्यति ॥ ७५ ॥

मरणे दाघडीनश्चेत्तेजस्तत्त्वं समाश्रितः ।
 अथवा धूम्रतत्त्वं स शुक्लकृष्णगतिश्रितः ॥ ७६ ॥
 पूर्ववत् सर्वमाप्यातं तस्य सर्वं प्रजापते ।
 (Page पं. ९ अ. १३ पान ४प)
 अयं विस्तरतो गत्योः कथितं ते प्रजापते ॥ ७७ ॥
 अतो गणेश्वरं दक्ष समाश्रय छितप्रदम् ।
 योगक्षेमं स ते कुर्यादनन्ययेतसः सदा ॥ ७८ ॥
 न शुक्ला नैव कृष्णा ते भविष्यति गतिः कदा ।
 ब्रह्मभूयभयं भावं प्राप्स्यसे नात्र संशयः ॥ ७९ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 नवमे भा.३ योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
 चित्तभूमिनिरोधेन शुक्लकृष्णगतियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ९.१२
 ॥ एति योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु अष्टमोऽध्यायः ॥ ९(९८गीता).८

९.१३ क्षेत्रक्षेत्रज्ञज्ञानयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 दक्ष उवाच ।
 क्षेत्रं वद मडाभाग क्षेत्रज्ञं य तयोः परम् ।
 सर्वगं ब्रह्म यत् प्रोक्तं येन ज्ञानं तयोर्भवेत् ॥ १ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 देहं क्षेत्रमयं विद्धि देही क्षेत्रज्ञमञ्जसा ।
 तयोर्योगे मडद्ब्रह्म स्वत उत्थानसंज्ञितम् ॥ २ ॥
 भूतानि पञ्चतन्मात्राः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि तु ।
 कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव वायवः पञ्च देवताः ॥ ३ ॥
 इन्द्रियाणां दशैवाऽपि द्वेष इच्छा धृतिस्तथा ।
 अव्यक्तं येतना दृःषं सुषं भोहनमेव य ॥ ४ ॥
 चित्तं बुद्धिः स्थूलसूक्ष्मे कारणं य तुरीयकम् ।

अतेषां योगभावे यत् क्षेत्रं तत् कथितं बुधैः ॥ ५ ॥

सदैकभावज्ञपश्च भेदैः संवर्जितः परः ।

क्षेत्रज्ञः क्षेत्रमास्थाय सर्वान्तर्यामितां दधे ॥ ६ ॥

तयोर्योगे परं ब्रह्म दृश्यादृश्यविवर्जितम् ।

दृश्यादृश्यमयं पूर्णं बोधज्ञपं प्रजापते ॥ ७ ॥

स्थूलसूक्ष्मसमात्माप्यैर्भावैर्माया विशेषतः ।

क्षेत्रज्ञं मोह्यस्वाधीनं करोति नित्यमादरात् ॥ ८ ॥

यतुर्भेदैर्विशेषेण मोहितोऽत्यन्तमेव सः ।

अहं देहस्वरूपोऽप्यो मन्यते सततं मुधा ॥ ९ ॥

ततः क्षेत्रस्य भोगार्थं नानाकर्मपरायणः ।

त्रिगुणेषु भ्रमेणैव भ्रमतेऽहम्मात्मकः ॥ १० ॥

ततस्तमोगुणं त्यक्त्वा राजसं धारयेन्नरः ।

राजसं च ततस्त्यक्त्वा सात्त्विकः सम्भवेत् कृमात् ॥ ११ ॥

ततस्तुरीयमाश्रित्य गणेशं स भजेत् परम् ।

सर्वगं पञ्चमं साध्यं ब्रह्मीभूतो भवेन्नरः ॥ १२ ॥

एतौ सौम्यप्रदं यच्च कर्म सञ्जायते सदा ।

पापज्ञपमयं तेन ज्ञायते न कदाचन ॥ १३ ॥

देहभोगकरं पूर्णं शिश्रोदरपरायणम् ।

तामसं तद्विजानीहि यान्ते नरकदं भवेत् ॥ १४ ॥

तत्र तामससंयुक्ता भुक्त्वा दुःखं मडाद्भुतम् ।

(Page भं. ८ अ. १३ पान ४६)

पुना रोगादिसंयुक्ता भवन्ति नीचयोनिषु ॥ १५ ॥

काणामूकाद्विदोषैस्ते संयुक्ताः पापयेतसः ।

दरिद्रादिसमायुक्ता भोगैर्हीना भवन्त्यपि ॥ १६ ॥

पुनः पापसमायारा भवन्ति यद्वि मानवाः ।

अन्ते यमस्य गेहे ते नरकस्थाः पुनः पुनः ॥ १७ ॥

अतस्तमोगुणस्थं स्वभावं त्यक्त्वा च मानवाः ।

धर्मार्थधृतिसंयुक्ता यतन्ते दैवयोगतः ॥ १८ ॥

विद्धि राजसगं भावं नरा भुवि सकामकम् ।
 सततं कर्म कुर्वन्ति भोगदं धर्मसंयुताः ॥ १९ ॥
 वासनासंयुतं कर्म स्वधर्मस्थं भवेत्किल ।
 तदेव राजसं विद्धि नानाभावगतं परम् ॥ २० ॥
 राजसाः सर्वभोगं तु भुञ्ज्या पुनः पतन्त्यपि ।
 छल ये यादृशं कर्म कुर्वते तादृशं क्लमम् ॥ २१ ॥
 अथवा स्वल्पभावेन कृतं राजससम्भवम् ।
 कर्म तेन नरा भूमौ भवन्ते तत्क्षणात् पुनः ॥ २२ ॥
 अथवा विविधास्ते ते योनिषु सम्भवन्त्यपि ।
 नीयोऽध्यासु विशेषेण जन्ममृत्युपरायाणाः ॥ २३ ॥
 राजसानां प्रजानाथ नरको नैव विद्यते ।
 स्थावरं जङ्गमं श्रित्वा भवन्ते जन्मसंयुताः ॥ २४ ॥
 तत्र दुःखं सुखं नाना भुञ्जते नात्र संशयः ।
 अथेवं राजसगं सर्वं कथितं ते समासतः ॥ २५ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि सात्त्विकं कामवर्जितम् ।
 स्वधर्मस्था जना विद्धि तत्कुर्वन्ति निरन्तरम् ॥ २६ ॥
 ब्रह्मार्पणतया यद्यद्भवति कर्म धर्मजम् ।
 नानाविधं परं तत्तत् स्वात्त्विकं विद्धि मानद ॥ २७ ॥
 तेन शुक्लगतिं श्रित्य गच्छन्ति भोक्षमञ्जसा ।
 अतः सत्त्वगुणैव युक्ता भवन्ति मानवाः ॥ २८ ॥
 अतः परं तुरीयं ते कथयामि समासतः ।
 रसहीनस्वभावेन चित्तं देहसमन्वितम् ॥ २९ ॥
 तदा भवति चेतुर्यं कर्म सञ्जायते परम् ।
 नानाविधं जगत् सर्वं ब्रह्माकारं न संशयः ॥ ३० ॥
 यद्यत्तेन कृतं कर्म तदेव ब्रह्मदं भवेत् ।
 स्तुतिनिन्द्यादिकं किञ्चिन्नैव तत्र प्रकीर्तितम् ॥ ३१ ॥
 देवभक्तादिकं दक्ष नैव तुर्ये प्रतिष्ठितम् ।

ब्रह्मणि समभावेन वर्तते सर्वदा स्वयम् ॥ ३२ ॥

अन्तरे सर्वभावेषु पश्यति विश्वरूपिणम् ।

तदा तुरीयगं कर्म क्वचिद्भवति नान्यथा ॥ ३३ ॥

अेवं सर्वसमत्वेन यद्भवत्तत्तुरीयकम् ।

कर्म प्रारब्धयोगेन ब्रह्मणो रसभावतः ॥ ३४ ॥

अन्तेऽस्मितामये तेन लीनो भवति मानवः ।

महाकारणभावेन भवेत् त्रिगुणयालकः ॥ ३५ ॥

अतः परमं कर्म कैवल्यं कथयामि ते ।

निषेधविधिनीनं यद्भवते कर्म स्वेच्छया ॥ ३६ ॥

ब्रह्मभूयमयं विद्धि पञ्चमं योगिसम्मतम् ।

कर्ता देहो न सन्देहस्तुरीयं प्रेरकं मतम् ॥ ३७ ॥

कुतस्तत्र व्यवस्थाभ्यं तुरीयं वर्तते परे ।

यतुर्विधं येन सृष्टमिदं सर्वं स्वलीलया ॥ ३८ ॥

स अेव कर्तृभावेन कारयितृप्रभावतः ।

तत्र तिष्ठति कोऽहं तु कुतो ब्रह्मविचारतः ॥ ३९ ॥

नाहं नरो न वै ब्रह्म मया साध्यं निरन्तरम् ।

भ्रान्त्या सर्वं न सन्देहो दृश्यते मायया मयि ॥ ४० ॥

स्वेच्छया भेलति ब्रह्म यतुर्भेदमयं परम् ।

शुभाशुभं तस्य नास्ति वृथाऽहन्तां त्यजेन्नरः ॥ ४१ ॥

(Page पं. ८ अ. १३ पान ४७)

अनेनानुभवेनैव शान्त्या संवर्तते नरः ।

रसं सर्वत्र सन्त्यज्य ब्रह्मणो रसधारकः ॥ ४२ ॥

अेवं यतुर्विधे भावे स्थितं देहिस्वरूपकम् ।

देहभ्रान्तिविहीनं तत्कृत्वा सोऽहम्परो भवेत् ॥ ४३ ॥

अेवं कुमोऽयं योगीन्द्रो भवेद्योगान्नरोत्तमः ।

कथितं विस्तरात् सर्वं क्षेत्रक्षेत्रज्ञसाधनम् ॥ ४४ ॥

अथ वर्णाश्रमाचारं शृणु सर्वसुप्रप्रदम् ।

येन धर्मार्थकामांश्च लभेन् मोक्षं नरोत्तमः ॥ ४५ ॥

चित्तेन्द्रियाणि वश्यानि क्षमार्जवतपांसि च ।

शौचं श्रुतिस्मृतीनां वै ज्ञानं यत्र प्रतिष्ठति ॥ ४६ ॥

वेदाधारविहीनं यत्र करोति कदाचन ।

सदा ब्रह्मपरो यस्माद्ब्राह्मणः स य संस्मृतः ॥ ४७ ॥

शौर्यं दाक्ष्यं तथा दार्ढ्यं युद्धे सम्भुजता सदा ।

शराण्यरक्षणां नित्यं प्रभुत्वं दाडधारणम् ॥ ४८ ॥

धृतिः क्षात्रं सदा तेजश्चित्तमौदार्यसंयुतम् ।

सुनीत्या पालनं पञ्च कर्मयुक्तः स बाहुजः ॥ ४९ ॥

क्यविक्रयकौ नित्यं वस्तूनां भूमिकर्षणम् ।

गवां पालनकं त्रेधा कर्मयुक्तः स वैश्यकः ॥ ५० ॥

त्रिवर्णसेवनं दानं नाममन्त्रं जपेत् परम् ।

पुराणश्रवणं शौद्रं कर्म पौराणिकं द्विजात् ॥ ५१ ॥

अन्त्यजानां पुराणोक्तं कर्म विप्रमुष्णोद्गतम् ।

नैव शूद्रसमं चान्यदस्यर्शत्वं द्विजादिषु ॥ ५२ ॥

कृतोपवीतको विप्रः क्षत्रियो वैश्य एव यः ।

वेदादिकं समभ्यस्यन् ब्रह्मथर्ययुतो भवेत् ॥ ५३ ॥

भिक्षाशनो भवेन्नित्यं गुरोराज्ञावशानुगः ।

गायत्रीं सञ्जपेन्नित्यं त्रिकालेषु च रोमधृक् ॥ ५४ ॥

सायं प्रातश्च जुहुयात् उर्विर्नित्यं जितेन्द्रियः ।

षोडशाब्दं द्वादशाब्दं ब्रह्मथर्यं चरेत् परम् ॥ ५५ ॥

पञ्चयज्ञपरो नित्यं नैमित्तं स समाचरेत् ।

कृतदारः प्रजार्थं स ऋतुगामी भवेद् गृही ॥ ५६ ॥

स्त्रीसङ्गं सम्परित्यज्य स्त्रिया युक्तो वसेद्धनम् ।

वन्येन सर्वकर्माणि कुर्यान्नित्यं तपः परम् ॥ ५७ ॥

नभलोमयुतश्चैव न ग्रामेषु प्रवेशयेत् ।

कुयद्विवं वानप्रस्थो वायुभक्ष्यादिकं चरेत् ॥ ५८ ॥

मनसाऽपि स्मरेन्नैव स्त्रीसङ्गं न्याससंयुतः ।

चित्तनिग्रहसंयुक्तो भिक्षाशी सततं नरः ॥ ५८ ॥

कपर्दिकादिकं किञ्चिन्न स्पृशेत् स कदायन ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतत्वं तदर्थं श्रमयेत् सदा ॥ ६० ॥

साक्षिवद् देहसंस्थोऽपि मौनादिदाण्डधारकः ।

अथवा दाण्डीनः स ज्ञानदाण्डधरो भवेत् ॥ ६१ ॥

अेवं संन्यासकं कृत्वा सदा तिष्ठेद्येतात्मवान् ।

मुक्तिमार्गमयं शास्त्रं स्पृशेन्नान्यद्विनिश्चितम् ॥ ६२ ॥

वर्णाश्रमविहीनश्चेद्योगी पञ्चमगः स्मृतः ।

विधिनियेषधनीनः स यथा विनायको भवेत् ॥ ६३ ॥

येतत्ते सर्वभाष्यातं स्वधर्मायराणादिकम् ।

येनैव प्राप्यते योगो नरेण ब्रह्मदायकः ॥ ६४ ॥

दक्ष उवाच ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां स्वरूपं वद मानद ।

ब्रह्मीभूतस्य भिन्नं मे ब्रह्मनाशकरं परम् ॥ ६५ ॥

केचिद्धर्मं मलाश्रेष्ठमर्थं कामं तु मोक्षकम् ।

परात्परं वदन्त्येव ब्रह्मभूयं तथाऽपरे ॥ ६६ ॥

मुद्गल उवाच ।

धर्मोऽब्रह्मलोकश्च लभ्यते मानवैः परः ।

ब्रह्मा सर्वसमानश्च स्वधर्माप्यः प्रकीर्तितः ॥ ६७ ॥

अर्थः समर्थभावाप्य षशलोकप्रदायकः ।

षश्वरान्न समर्थोऽन्यः पश्य ब्रह्माण्डमण्डले ॥ ६८ ॥

कामो भोगात्मकः प्रोक्तो विष्णुलोकप्रदायकः ।

स लक्ष्मीपतिराभ्यातो नानाकामप्रदः प्रभुः ॥ ६९ ॥

मुक्तिः सौरात्मिका प्रोक्ता सूर्यः पुरुष उच्यते ।

शुक्लमार्गधरः पूर्णः साक्षात् साक्षी विभावसुः ॥ ७० ॥

ब्रह्मीभूतमयः प्रोक्तः स्वानन्दः पूर्णयोगदः ।

वदन्ति न परं लोकं स्वानन्दाद्देववादिनः ॥ ७१ ॥

अन्यच्छृणु प्रजानाथ पञ्चैते योगदायकाः ।

योगार्थवाचकाः सर्वे तत्र भेदं वदाम्यहम् ॥ ७२ ॥

योगधर्मोऽपि योगश्च लभ्यते मानवैः परः ।

न योगादपरः श्रेष्ठस्तेनार्थोऽयं प्रकीर्त्यते ॥ ७३ ॥

योगकामेन योगोऽयं लभ्यते सर्वभावातः ।

मायाया वरणं त्यक्त्वा भोक्षयोगः प्रकीर्त्यते ॥ ७४ ॥

ब्रह्म ब्रह्मणि वेदेषु कथितं नात्र संशयः ।

तत्र योगेन योगी यो ब्रह्मीभूतः स वै स्मृतः ॥ ७५ ॥

धर्मार्थकामभोक्षाभ्यां योगशास्त्रे विशेषतः ।

भिन्ना मायामयाः प्रोक्ता ब्रह्मीभूतस्तु पञ्चमः ॥ ७६ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतो यो योगी एव स उच्यते ।

न भिन्नः सर्वथा तस्माद्ब्रह्मणो ब्रह्मणः परः ॥ ७७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाष्ये योग्यरिते मुद्गलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे

चित्तभूमिनिरोधेन क्षेत्रक्षेत्रज्ञानयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ९.१३

॥ ४११ योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु नवमोऽध्यायः ॥ ९(९११.१३).९

९.१४ नानामतैश्चयोगो नाम यतुर्दशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

वक्ष्यामि भावनां यैकां वेदशास्त्रार्थसंयुताम् ।

नानामतभयं त्यक्त्वा तथा योगी भवेन्नरः ॥ १ ॥

यैतन्यं न्यायशास्त्रज्ञा वदन्ति ब्रह्ममुष्यकम् ।

यैतन्येन युताः सर्वे स्वस्वकार्यपरायणाः ॥ २ ॥

सर्वप्रकाशकत्वात्तच्चैतन्यं ब्रह्मसंज्ञितम् ।

यैतन्येन यदा त्यक्तं तदा नाशमुपैष्यति ॥ ३ ॥

पञ्चचित्तात्मयोगेन यैतन्यं ब्रह्मसंज्ञितम् ।

भवत्यत्र न सन्देहः शब्दार्थानामनेकतः ॥ ४ ॥

तार्किकाः प्रवदन्त्येव सर्वाभेदं परं मतम् ।

ब्रह्मवेदान्तवादेषु विद्यते शास्त्रसम्मतौ ॥ ५ ॥

पञ्चयित्तमया भेदा अभेदा योगिना कृताः ।

योग ऐकार्थभावाभ्यो भवत्यर्थप्रमाणातः ॥ ६ ॥

धर्मशास्त्रविदः सर्वे बोधान्नैव परं पदम् ।

(Page पं. ८ अ. १४ पान ४८)

ब्रह्म बोधमयं मुष्यं भावाभावविवर्जितम् ॥ ७ ॥

पञ्चयित्तगतो धर्मस्त्यक्तव्यस्तेन योगकः ।

धर्मो भवेन्न सन्देहो ब्रह्मधर्मधरः प्रभुः ॥ ८ ॥

साङ्ख्या वदन्ति साङ्ख्यं यद्ब्रह्म साङ्ख्याविवर्जितम् ।

विबोधान्न परं ब्रह्म भेलहीनप्रभावतः ॥ ९ ॥

तत्र पञ्चविधं चित्तं परं योगेन साङ्ख्यया ।

हीनं तदेव भवति योगाभ्यं शब्दमानतः ॥ १० ॥

मीमांसका वदन्त्येव स्वसंवेद्यं परं मतम् ।

कारणं ब्रह्म तत्रान्यत्रास्ति ब्रह्मणि संस्थितम् ॥ ११ ॥

पञ्चयित्तं परित्यज्य ब्रह्मभृषं करोति तत् ।

मीमांसया स्वयं योगी योगवाच्यं भवेत् परम् ॥ १२ ॥

अेवं नानामतैर्युक्ता वदन्ति शास्त्रभेदतः ।

ब्रह्म नानाविधं दक्ष तदेवं योगगं भवेत् ॥ १३ ॥

शक्तिर्ब्रह्मेति शाक्ता वै ते वदन्ति न तत्परम् ।

संयोगो द्वन्द्वयोर्यत्र तदेवं योगगं भवेत् ॥ १४ ॥

शक्तिः पञ्चमयित्तङ्गा सा ब्रह्मणि समागता ।

परिगृह्य निरोधाभ्यं चित्तं देवी ततः स्मृता ॥ १५ ॥

सौरं ब्रह्मेति सौराश्च वदन्ति तु परात्परम् ।

तस्मात्परं न विद्येत सर्वाधारप्रमाणातः ॥ १६ ॥

भेदात्मकं स सञ्ज्वल्य नित्यं तिष्ठति यादरात् ।

तेन योगमयः सूर्यो भवत्यत्र न संशयः ॥ १७ ॥

वदन्ति विष्णुर्ब्रह्मेति मुष्यं यद्द्वेषावा जनाः ।

तस्मात् परं पदं नास्ति सदानन्दप्रमाणातः ॥ १८ ॥

चित्तं यत् पञ्चमं तत्र मोहं त्यक्त्वा तदात्मकम् ।

ब्रह्मयोगे भवेद्योग आनन्दो नात्र संशयः ॥ १९ ॥

शैवाः शैवं परं ब्रह्म वदन्ति मुख्यभावतः ।

वेदे तस्मात् परं नास्ति डिञ्चिन् मोहविहीनकम् ॥ २० ॥

निरोधं त्रिविधं दक्ष पराधीनं न संशयः ।

तत्रस्थं योगरूपाभ्यं स्वाधीनं योगगं भवेत् ॥ २१ ॥

अेवं नानामतैर्युक्ता स्वस्वदेवपरायणाः ।

वदन्ति तत् प्रमाणां वै शब्दानामर्थभावतः ॥ २२ ॥

अनेकार्थमयाः शब्दास्तेषु किं किं न सम्भवेत् ।

सर्वे योगार्थवाच्या वै जायन्ते योगिनः इमात् ॥ २३ ॥

अन्नप्राणादिकाः शब्दा अेवं ब्रह्मप्रवाचकाः ।

ते सर्वे योगदा दक्ष भवन्ति ब्रह्मधारणात् ॥ २४ ॥

वेदान्तमथ वक्ष्यामि सर्वमान्यं विशेषतः ।

शास्त्राणि य तद्गुणानि तत्प्रमाणानि सर्वदा ॥ २५ ॥

यः सर्वं सर्वभावेषु युतो जानाति मायया ।

(Page पं. ९ अ. १४ पान ५०)

मायाहीनप्रभावेण योगस्तिष्ठति नित्यदा ॥ २६ ॥

तदेव ब्रह्ममुष्यं तु सर्वेभ्यो नात्र संशयः ।

ब्रह्मस्य ऋजुगादैव प्रज्ञानं योगगं स्मृतम् ॥ २७ ॥

पञ्चचित्तभवं सर्वं यो जानाति तदेव सः ।

योगस्तद्गतभावैः संवर्जितो भवति प्रभुः ॥ २८ ॥

अहं ब्रह्मेति यद्ब्रह्म सर्वदोषविवर्जितम् ।

सदैवं यजुषा प्रोक्तं मुष्यं वै परतः परम् ॥ २९ ॥

पञ्चचित्तभवा भेदास्तेष्वेवं भेदवर्जितम् ।

योगं विद्धि प्रजानाथ योगशास्त्रप्रमाणातः ॥ ३० ॥

मायामोहयुतं यस्य मायामोहविवर्जितम् ।

तयोर्योगे परं ब्रह्म साम्ना सङ्गुधितं डिल ॥ ३१ ॥

मायामोडयुतं ब्रह्म स्वानन्दाभ्यं ततः परम् ।
 अयोगं मायया लीनं तथोर्थो गे तु योगगम् ॥ ३२ ॥
 ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थं यन्मनोवाणीमयं न तत् ।
 मनोवाणीविहीनं नाथर्ववेदो जगाद ७ ॥ ३३ ॥
 मनोवाणीमयः प्रोक्तः सम्प्रज्ञातो न संशयः ।
 असम्प्रज्ञातकस्ताभ्यां लीनो योगस्तयोः परः ॥ ३४ ॥
 अेवं वेदार्थयुक्तानि मडावाक्यानि मानद ।
 योगाभ्यानि विशेषेण जानीया योगसेवया ॥ ३५ ॥
 कर्माद्यः समाभ्याताः शब्दा ब्रह्ममया बुधैः ।
 भवन्ति योगसंज्ञस्थास्ते सर्वे योगिनां मते ॥ ३६ ॥
 सर्वशास्त्रमतैक्यं ते कथितं शब्दधारणात् ।
 तज्ज्ञात्वा मोडलीनः स सदा भवति मानवः ॥ ३७ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 नवमे भाऽे योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
 चित्तभूमिनिरोधेन नानामतैक्ययोगो नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ९.१४
 ॥ एति योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु दशमोऽध्यायः ॥ ९(९तगीता).१०

९.१५ गणेशरडस्ययोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 मुद्रल उवाच ।
 अथो लयं प्रवक्ष्यामि येन चित्तं लयं व्रजेत् ।
 ब्रह्मण्यास्थाय योगं य ज्ञात्वा योगं प्रजापते ॥ १ ॥
 लयश्चतुर्विधः प्रोक्तो नित्यो नैमित्तिकः परः ।
 तृतीयः प्राकृतो विप्रैः सारस्वतश्चतुर्थकः ॥ २ ॥
 कर्माकर्मविकर्माभ्यो नित्यः प्रोक्तो बुधैः पुरा ।
 कर्मानुकूलभावेन जनानां जननादिकम् ॥ ३ ॥
 क्षणिकमादिभारत्यायुषामन्तः समास्थितः ।
 गर्भाधानाद्यवस्थानां प्रकाशश्च प्रकथ्यते ॥ ४ ॥

अलमणो ढवसान्ते स कुण्ठितो नात्र संशयः ।
 नैमित्तिकलयेनैव त्रिलोकलयकारिणः ॥ ५ ॥
 शुभाशुभयुताः सर्वे जन्तवो लयमाययुः ।
 शुभाशुभकृत्वैर्ना भवूवुः कर्मकुण्ठनात् ॥ ६ ॥
 स्वर्गमण्डलपर्यन्तं त्रैलोक्यं प्रलयं गतम् ।
 तावता स प्रमाणेन नित्यः सङ्घृथितो ढुधैः ॥ ७ ॥
 अथो नैमित्तिकं दक्ष कथयामि समासतः ।
 यतुर्युगसडस्राणि अलमणो दिनमुच्यते ॥ ८ ॥
 नैमित्तिको दिनान्तो यस्तदाऽयं वर्तते लयः ।
 तेन नैमित्तिकः प्रोक्तो नाम्ना सर्वार्थकोविदैः ॥ ९ ॥
 अधुना प्राकृतं वय्मि व्यवस्थाभिर्युतं लयम् ।
 मलाकाराणं येदं स प्राकृत उदाहृतः ॥ १० ॥
 तत्त्वानामेकभावेऽयं स्थूलसूक्ष्मसमात्मनाम् ।
 प्राकृतः प्रकृतिस्थत्वात् कथ्यते विढुधैः परः ॥ ११ ॥
 सारस्वतं परं पूर्णं शृणु योगप्रदं प्रभो ।
 निरोधयित्तभावेन पञ्चयित्तलयात्मकम् ॥ १२ ॥
 मनोवाणीमयं सर्वं विश्वं नानास्वभावगम् ।
 (Page पं. ९ अ. १५ पान ५१)
 मनोवाणीविडीनं त्वसम्प्रज्ञातं विदुर्बुधाः ॥ १३ ॥
 वाण्या सङ्घृथते भावो मनस्तत्र प्रगच्छति ।
 नानापदार्थभिन्नत्वात् सर्वेषां प्राणिनां प्रभो ॥ १४ ॥
 वाण्या वाणीविडीनं यत् कथितं अलम लुद्धतम् ।
 यित्तं समाधिना तत्र सदा तिष्ठति तादृशम् ॥ १५ ॥
 वाणी सा द्विविधा प्रोक्ता अलमाकारा जगन्मयी ।
 तयोर्नाशे लयः प्रोक्तः परः सारस्वतो ढुधैः ॥ १६ ॥
 सरस्वतीलयं यत्र योगभावात् प्रगच्छति ।
 मलावाक्यादिसंयुक्ता स सारस्वत उच्यते ॥ १७ ॥
 सारस्वतलयेनैव यित्तं पञ्चविधं प्रभो ।

चिन्तामणौ लयं कृत्वा तिष्ठ त्वं योगिसम्मतः ॥ १८ ॥

अेतत् सर्वं समाख्यातं योगदं ते समासतः ।

गोपयैनं मछायोगं ततो योगी भविष्यसि ॥ १९ ॥

मा योगं कथयस्व त्वमिमं कस्मै प्रजापते ।

पात्राडीनप्रभावेण भ्रंशदस्ते भविष्यति ॥ २० ॥

वासनाडीनभावेन गणेशज्ञानलावसान् ।

तान् बोधय विशेषेण तदाऽयं शुभदो भवेत् ॥ २१ ॥

अत्र ते कारणां दक्ष कथयामि समासतः ।

तस्य श्रवणमात्रेण संशयस्तु लयं व्रजेत् ॥ २२ ॥

योगाकारे गणेशानो यदा भेलपरोऽभवत् ।

तदा तं वचनं माये सिद्धिबुद्धी समूयतुः ॥ २३ ॥

सिद्धिबुद्धी उच्यतुः ।

यदि भेलं करोषि त्वमावास्यां गणनायक ।

आवां त्वां छाद्यिष्यावो नानाभावप्रदर्शनात् ॥ २४ ॥

वेदादिभिस्तत्र वाणीमयी गाथा गजानन ।

स्वरूपं ते यथातथ्यं कथयिष्यति मानवान् ॥ २५ ॥

तेन त्वां ब्रह्मणां नाथं ज्ञास्यन्ते मानवादयः ।

त्वदुपासनमात्रेण भवेयुर्ब्रह्मभूतकाः ॥ २६ ॥

न त्वां छाद्यितुं शक्ते वाणीस्थं गणनायक ।

अतस्तदर्थमानन्दात् कुरु किञ्चिद्गजानन ॥ २७ ॥

अेवं तथोर्वचः श्रुत्वा ते जगाद गजाननः ।

मा भेदं कुरुतं देव्यौ वाणीं सम्मोडयाम्यहम् ॥ २८ ॥

मोडिता सा मया वाणी वर्णनं भ्रान्तिदं य मे ।

करिष्यति प्रगूढार्थयुतं सत्यार्थभाषितम् ॥ २९ ॥

गूढार्थं नैव देवेशा योगीशास्तत्त्वदर्शिनः ।

ज्ञास्यन्ति तेन मां सर्वे न भजिष्यन्ति भावतः ॥ ३० ॥

सिद्धिबुद्धियुतं ब्रह्म वाणी प्रकटयिष्यति ।

न गणेशमयीं गाथां कथयिष्यति योगदाम् ॥ ३१ ॥

सिद्धिबुद्धिमयं सर्वं जगद्ब्रह्म प्रसेव्य यः ।
यदा शुद्धो नरो भावी तदा मां ज्ञास्यति प्रिये ॥ ३२ ॥

परं सिद्धियुतं ब्रह्म कथितं सिद्धिदायकम् ।
स अत्रेव गणनाथोऽयं पतिः सिद्धेः प्रमाणातः ॥ ३३ ॥

परं बुद्धियुतं ब्रह्म परं बुद्धेः प्रकथ्यते ।
गणेश अत्रेव सम्प्रोक्तः पतिर्बुद्धेः प्रमाणातः ॥ ३४ ॥

अत्रैव त्रैविध्यं वाणी वदित्यति सदा तु माम् ।
सिद्धिर्बुद्धिर्ब्रह्म शास्त्रेष्वेतत् त्रयं मतम् ॥ ३५ ॥

अत्रेवमुक्त्वा गणेशानः पुनस्तूष्णीं बभूवु तम् ।
उवाच प्रणामादायै भक्तिः परमदुःखिता ॥ ३६ ॥

भक्तिरुवाच ।
वरो दत्तस्त्वया नाथ सिद्धयै बुद्धयै गजानन ।
तेन भक्तिविहीनाश्च भविष्यन्ति सदा नराः ॥ ३७ ॥

(Page भं. २ अ. १५ पान पर)
अतोऽहं दुःखसंयुक्ता यद्विष्णुमि निरन्तरम् ।
मां पालय गणेशस्य भक्तियुक्तान् जनान् कुरु ॥ ३८ ॥

अत्रेवमुक्तो गणेशस्यस्तामुवाच सुदुःखिताम् ।
भक्तिं भक्तिप्रियः पूर्णः स्मयमानः प्रजापते ॥ ३९ ॥

श्रीगणेश उवाच ।
मा शोकं कुरु कल्याणि नरा मद्भक्तिकारकाः ।
देवनागासुराद्याश्च भविष्यन्ति न संशयः ॥ ४० ॥

नानादेवपरा ये तु भक्त्या जन्मनि जन्मनि ।
सन्तुष्टा अमरास्तेभ्यो दास्यन्त्यग्निरुशिं मुदा ॥ ४१ ॥

ततस्तेऽग्निं समाराध्य भक्तियुक्ता निरन्तरम् ।
तुष्टं तं वै करिष्यन्ति नानायाज्ञपरायणाः ॥ ४२ ॥

ततस्तस्य कृपायोगात् देवीभक्तियुता नराः ।
भविष्यन्ति य ते सर्वे तां भविष्यन्ति संयताः ॥ ४३ ॥

अेवं भडौ गते काले सन्तुष्टा सा प्रदास्यति ।
 तेभ्यः सौरी मडाभक्तिं भजिष्यन्ति तथा रविम् ॥ ४४ ॥
 ततो भडौ गते काले सूर्यस्तोषसमन्वितः ।
 उत्रां दास्यति भक्तिं तु वैष्णवीं तेभ्य आदरात् ॥ ४५ ॥
 तथा युक्ता भजिष्यन्ति विष्णुं भावसमन्विताः ।
 नरास्ततः स सन्तुष्टो भडुङ्काले भविष्यति ॥ ४६ ॥
 तुष्टो विष्णुः स्वयं तेभ्यो दाता स्याद्भक्तिमुत्तमाम् ।
 शैवीं तथा ततस्ते तं भजिष्यन्ति सदाशिवम् ॥ ४७ ॥
 ततो भडौ गते काले तुष्टः शम्भुः प्रदास्यति ।
 भक्तिं गाणेश्वरीं तेभ्यो भजिष्यन्ति तथा च माम् ॥ ४८ ॥
 नराः शान्तिं समालभ्य मत्तो योगपरायणाः ।
 ब्रह्मीभूता भविष्यन्ति भजिष्यन्ति तथाऽपि ते ॥ ४९ ॥
 अेवं कुमेरा मद्भक्ता भविष्यन्ति नरादयः ।
 त्वद्युक्ता मां भजिष्यन्ति तेषां वश्यो भवाम्यहम् ॥ ५० ॥
 न भक्ते ते सभं मे वै प्रियं किञ्चिद्भविष्यति ।
 यत्र भक्तिर्गता तत्र यथा स्थास्यामि किङ्करः ॥ ५१ ॥
 स्वानन्दं लक्ष्मणाभौ य सिद्धिं बुद्धिं मदीयकम् ।
 सर्वं तेभ्यः प्रदास्यामि भक्तेभ्यो नात्र संशयः ॥ ५२ ॥
 अयं मदीयदेहश्च भक्त्यधीनो भविष्यति ।
 भक्ताग्रे भक्तवृषेण सदा स्थास्यामि दासवत् ॥ ५३ ॥
 कर्मभ्यश्चाधिकं भक्ते तपः परमदृश्वरम् ।
 तपोभ्यश्चाधिकं ज्ञानं निःसङ्गपददायकम् ॥ ५४ ॥
 ज्ञानाद्योगः समाख्यातोऽधिकः शान्तिप्रदायकः ।
 तस्माच्च त्वं मडाभक्ते भविष्यस्यधिको प्रिया ॥ ५५ ॥
 भक्तेः परं न किञ्चिन् मे ह्यधिकं शास्त्रसम्मतम् ।
 भविष्यति मडाभागे मा यिन्तां कुरु सर्वथा ॥ ५६ ॥
 अन्यद्वाणी मदीयं यद् गूढं वृषं वदिष्यति ।
 तदर्थं ते प्रियं भक्ते करोमि शर्णु मे वयः ॥ ५७ ॥

मदीयभुजसंस्थोऽयं मुद्रलः सर्वदर्षडा ।
 स एव ब्राह्मणो भूत्वा यश्चिष्यति निरन्तरम् ॥ ५८ ॥
 कृतं तेन मदीयं वै पुराणं वेदभृङ्गितम् ।
 गूढार्थधीतनं भावि सर्वेभ्यो भक्तिदायकम् ॥ ५९ ॥
 स्वरूपं तत्र मे भक्ते प्रकटं पश्यतां नृणाम् ।
 शृण्वतां तत्तदा पूर्णं भविष्यति न संशयः ॥ ६० ॥
 तथापि दुर्लभा भक्तिर्मदीया त्वं भविष्यसि ।
 अतोऽल्पज्ञा न मां देवि भजिष्यन्ति कदाचन ॥ ६१ ॥

(Page पं. ९ अ. १६ पान ५३)

विद्मं मौद्रलशास्त्रेऽहं कश्चिन्मि भ्रमप्रदम् ।
 अश्रद्धं तेन नष्टं तद्भविष्यति कदा कदा ॥ ६२ ॥
 तव भावस्य रक्षार्थं मौद्रलं निर्मितं मया ।
 अतः परं मडाभक्ते वद किं ते करोम्यहम् ॥ ६३ ॥
 एवंप्र तस्य वयः श्रुत्वा लक्षिता सा ननाम तम् ।
 गणेशं भावगम्भीरा न किञ्चित् पुनरब्रवीत् ॥ ६४ ॥
 ऐतत्ते कथितं दक्ष गुह्यं विद्मेश्वरस्य यत् ।
 अतो गुह्यं प्रकर्षेण शास्त्रं कुरु मदीयकम् ॥ ६५ ॥
 त्वं दक्षः सर्वभावेषु दक्षादक्षो न विद्यते ।
 अतस्तुभ्यं मया सर्वं कथितं शास्त्रमुत्तमम् ॥ ६६ ॥
 लृष्टिस्थेन गणेशेन प्रेरितोऽहं प्रजापते ।
 तदाज्ञया लृष्टिस्थं मे कथितं शास्त्रमुत्तमम् ॥ ६७ ॥
 अनेन विधिना दक्ष भज त्वं गणनायकम् ।
 तेनेप्सितं समासाद्य गाणपत्यो भविष्यसि ॥ ६८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 नवमे भाऽः योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे
 चित्तभूमिनिरोधेन गणेशरहस्ययोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ९५
 ॥ ७८ ति योगीतासूपनिषत्सु सुगमासु ऐकादशोऽध्यायः ॥ ९८ (दत्तगीता).११

९.१६ भक्तिरहस्यवर्णनयोगो नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं कृतस्त्वद्य मलामते ।
त्वदाज्ञावशगः स्वामिन् गुप्तं ग्रन्थं करोमि ते ॥ १ ॥

अधुना वद मे भक्तिं गणेशस्य तथा परम् ।
भजिष्यामि विशेषेण सदा भक्तिपरायणः ॥ २ ॥

मुद्गल उवाच ।

साङ्ख्ययोगौ प्रजानाथ शृणु ते कथयाम्यहम् ।
ताभ्यां युक्तस्ततो भक्तिं कश्चिदपि परां मुदा ॥ ३ ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं पञ्चसङ्ख्याविवर्जितम् ।
कुरु चिन्तामणौ लीनभावेन त्वं सुयोगतः ॥ ४ ॥

येतत् साङ्ख्यं समाख्यातं गणेशाभेददायकम् ।
तेन योगी भवेत् सद्यः शान्तियुक्तो विशेषतः ॥ ५ ॥

पञ्चचित्तोद्भवेषु त्वं भोगेष्वसि सुसंस्थितः ।
भिम्भरूपेण तान् भुङ्क्ष्व शान्त्या रससमन्वितः ॥ ६ ॥

चित्तेषु चित्तभूतेषु कर्म ज्ञानादिकं भवेत् ।
तद्गणेशार्पणं सर्वं कुरु त्वं नित्यमादरात् ॥ ७ ॥

स्वधर्मसंस्थितं देहं चित्तं शान्तिसमन्वितम् ।
कुरुष्व सततं दक्ष ब्रह्मभावपरायणः ॥ ८ ॥

अयं योगः समाख्यातः शास्त्रे वै सर्वसम्मतः ।
वेदेषु च पुराणेषु ब्रह्मभूयप्रदायकः ॥ ९ ॥

साङ्ख्ययोगौ समाराध्य भजस्व गणनायकम् ।
योगाकारं समाध्याय तन्निष्ठस्तत्परायणः ॥ १० ॥

श्रवाणं गणनाथस्य गुणानां नित्यमादरात् ।
कीर्तनं तस्य तद्भक्तं कुरुष्वैतद्भक्तैर्युतम् ॥ ११ ॥

(Page पं. ९ अ. १६ पान ५४)

गाणेशस्य च भावस्य विस्मृतिं मा कुरु प्रभो ।
 गाणेशपादजं मोहं धारयेः सत्यभावतः ॥ १२ ॥
 साङ्गं गाणेश्वरस्यैव कुरु सर्वं विशेषतः ।
 गाणेशान्न परं श्रेष्ठं तस्मात्तन्निष्ठको भव ॥ १३ ॥
 गाणपत्यस्य मार्गस्य सेवनं कुरु सर्वदा ।
 साक्षिभूतं गाणेशानं ज्ञात्वा हृत्स्थं भजस्व च ॥ १४ ॥
 गाणेशान्नैव भिन्नोऽहं भावयस्व निरन्तरम् ।
 अयं नवप्रकारैस्तं भज त्वं भक्तिसंयुतः ॥ १५ ॥
 भाष्यान्तरं गाणेशार्थं कुरु त्वं कर्म यादरात् ।
 नवधा भावभावेन पूर्णभक्तो भविष्यसि ॥ १६ ॥
 अथो यतुर्विधां भक्तिं कथयामि शृणुष्व ताम् ।
 कायिकां वाचिकां पूर्णां मानसीं नित्यदा कुरु ॥ १७ ॥
 तथा सांसर्गिकिं दक्ष तस्याश्चिह्नं वदाम्यहम् ।
 गाणेशार्थं सदा देवभ्रमं कुरु मज्जामते ॥ १८ ॥
 गाणेशभावहीनां यां वाचं मा त्वं वदस्व ताम् ।
 गाणेशचिन्तनं तद्द्रष्टव्यं भावकस्य वा ॥ १९ ॥
 गाणेशभक्तियुक्तानां सङ्गतिं कुरु सर्वदा ।
 अयं भजस्व भक्त्या त्वं भक्तराजो भविष्यसि ॥ २० ॥
 भक्तिः सा द्विविधा दक्ष मानवैः कियते परा ।
 पाप्मसंयुता पूर्णा देवप्रीत्यर्थमेव वा ॥ २१ ॥
 देहे विषयभोगार्थं भजनं सम्प्रवर्तते ।
 पाप्मिण्डनां सदा दक्ष लोकोल्लसं परम् ॥ २२ ॥
 पाप्मसंयुतस्यैव चिह्नं मुख्यं वदाम्यहम् ।
 तच्छृणु त्वं छितार्थाय लोकतारक ॥ २३ ॥
 सर्वाहङ्कारनिर्मुक्तः पाप्मणी दृश्यते जनैः ।
 जना मोहयुता येन भवन्ति भजनं यतः ॥ २४ ॥
 यत्र येषां रुचिर्दक्ष यादृशी तादृशां सदा ।
 करोति तत्र यत्नेन सर्वभावं प्रदर्शयन् ॥ २५ ॥

येनैव विषयाणां य प्राप्तिः सञ्जायते परा ।
 तादृशं भजनं तस्य परं भवति सर्वदा ॥ २६ ॥
 अथवा चैकनिष्ठः स भवति देवतत्परः ।
 स्वदेवभक्तान् सम्मोह्य भुङ्क्ते दृष्टोऽर्थलावसः ॥ २७ ॥
 स्वदेवभजने सक्ता जनाः स्वल्पमतो भुङ्क्ते ।
 तेषां रुचिप्रमाणेन भवति भजनं यतः ॥ २८ ॥
 जनानां मोहदा भक्तिः कथिता ते प्रजापते ।
 पाप्मिण्युग्मिः सदा पूर्णा सेव्यते सा रुचिप्रदा ॥ २९ ॥
 पाप्मिण्यसंयुता नित्यं भक्तिं कुर्वन्ति शाश्वतीम् ।
 याऽऽवास्ते मताः शास्त्रे देवानां दुःखदायकाः ॥ ३० ॥
 सत्यसङ्गुल्यसिद्ध्या ते संयुतं देवमुत्तमम् ।
 सङ्गुल्य भिक्षुं दृष्ट्वाः कुर्वतेऽधः प्रगामिनः ॥ ३१ ॥
 अथ देवप्रियां भक्तिं शृणुष्व सुसमाहितः ।
 विचार्य हृदये भक्तिं कुरुते देवतुष्टये ॥ ३२ ॥
 सदा देवपरो भूत्वा भजतेऽनन्यमानसः ।
 लोकाणां तत्र सम्भूयाद्भुविर्वा ङ्यरुचिः कदा ॥ ३३ ॥
 लोका निन्दन्ति तं भक्तमुत्तमाश्च स्तुवन्ति वा ।
 ताननादृत्य देवस्य प्रीत्यर्थं भजते सदा ॥ ३४ ॥
 स्वकीये हृदये सोऽपि विचार्य कुरुते सदा ।
 भक्तिं यां तां प्रजानाति देवस्तस्य हृदि स्थितः ॥ ३५ ॥
 यदा दैवस्य मार्गस्यापमानं वा ङ्यनादरम् ।
 कुर्वन्ति तान् परित्यज्य तदा भजति सर्वदा ॥ ३६ ॥
 लोकाणां रुचिदं तस्य भजनं जायते कदा ।
 कदा तेषां विरुद्धं वा भक्त्या तद्देवतुष्टिदम् ॥ ३७ ॥
 (Page भं. ९ अ. १६ पान ५५)
 अनेन विधिना दक्ष भजस्व गणानायकम् ।
 गाणपत्यो न सन्देहो भविष्यसि परात् परः ॥ ३८ ॥

पञ्च चित्तेषु यज्ञज्ञानं तद्विद्धि विषयात्मकम् ।
 तत्र रुचिविहीनस्त्वं भजस्व गाणनायकम् ॥ ३८ ॥
 सदा गणेश्वरे दक्ष रसोत्पत्तिः प्रजायते ।
 चित्तस्थ नान्यभावेषु यस्य भक्तः स उच्यते ॥ ४० ॥
 अतद्भक्तिरुत्सवं ते कथितं भक्तिदायकम् ।
 समासेन भजस्वैव गणेशं ब्रह्मनायकम् ॥ ४१ ॥
 धर्मं योगं नरो यस्तु शृणुयाच्छ्रावयेत् परम् ।
 योगिभ्यो वाऽन्यजन्तुभ्यः स षष्ठितमवाप्नुयात् ॥ ४२ ॥
 नानेन सदृशं किञ्चिद्योगदं शास्त्रसम्मतम् ।
 अस्य श्रवणमात्रेण ब्रह्मीभूतो भवेन्नरः ॥ ४३ ॥
 मडापापोपपापेभ्यो मुख्यते पठनात् किल ।
 श्रवणादस्य योगस्थान्ते ब्रह्म प्राप्नुयात् परम् ॥ ४४ ॥
 पुत्रपौत्रादिसंयुक्तो धनधान्यसमन्वितः ।
 आरोग्यादिसमायुक्तो लभेदन्ते परं पदम् ॥ ४५ ॥
 सकामको लभेद्भोगान् पठनादस्य निश्चितम् ।
 अन्ते ब्रह्मभयो भावी श्रवणान्नात्र संशयः ॥ ४६ ॥
 योगगीतां पठेद्यस्तु निष्कामः शृणुयाद्यथो ।
 स विघ्नहीनतां प्राप्य ब्रह्मीभूतो भविष्यति ॥ ४७ ॥
 योगगीतां पठेद्यस्तु स भवेत् शान्तिसंयुतः ।
 शृणुयाद्ब्रह्मभूतश्च ज्ञानवान् स्थितिसंयुतः ॥ ४८ ॥
 कर्मनिष्ठैरियं सेव्या तपोनिष्ठैः प्रजापते ।
 तत्तत्सिद्धिसमायुक्तैरिडान्ते ब्रह्म याप्यते ॥ ४९ ॥
 नित्यं पठेदिमां गीतां स गणेशो धरातले ।
 दर्शनात् पावनो नृणां सर्वसिद्धिप्रदायकः ॥ ५० ॥
 ऐककालं द्विकालं वा त्रिकालं यः पठेदिमाम् ।
 कृत्वाऽवश्यं गणेशानं स भवेत् सर्वदायकः ॥ ५१ ॥
 शुक्लकृष्णयतुर्थ्योस्तु पठेदेतां नरोत्तमः ।
 स भुङ्क्त्वा सकलान् भोगान्ते ब्रह्म लभेत् परम् ॥ ५२ ॥

अथवा शुक्लजायां स यतुर्थ्यां भाद्रमाघयोः ।

ज्येष्ठे माघे च कृष्णयायां पठेदीप्सितमाप्नुयात् ॥ ५३ ॥

अथवा गणराजस्य तीर्थक्षेत्रादिके गतः ।

पठेदिमां सुभावेन स षप्सितमवाप्नुयात् ॥ ५४ ॥

वेदशास्त्रपुराणेषु यत् सारं समुदाहृतम् ।

योगगीतामयं तुल्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

नवमे भा३ये योग्यरिते मुद्रलदक्षसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे

चित्तभूमिनिरोधेन लक्ष्मिरोधेन योगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ९६

॥ षष्ठिं योगगीतासूपनिषत्सु सुगमासु द्वादशोऽध्यायः ॥ ९७ (दत्तगीता).१२

॥ श्रीगणननार्पणमस्तु ॥

॥ गीताश्लोकसङ्ख्या ॥ ९९९ ॥

९.१७ दक्षसिद्धिप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अतत्ते कथितं सर्वं रक्ष्यं परमं मया ।

गणेशस्य प्रजनाथ समासेन शुभप्रदम् ॥ १ ॥

अतो भज गण्णाध्यक्षं सर्वेप्सितमवाप्स्यसि ।

मा शोकं कुरु दक्ष त्वं यज्ञध्वंसमवंपरम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

अवमुक्त्वा ददौ तस्मै मन्त्रमेकाक्षरं परम् ।

विधियुक्तं विधानेन मुनिर्दक्षाय मुद्रलः ॥ ३ ॥

तेन सम्पूजितो योगी ष्यभवद्रन्तुमुद्यतः ।

तस्मिन् काले गण्णाध्यक्षः प्रकटोऽभूच्छुभप्रदः ॥ ४ ॥

भूषकोपरिसंस्थं तं सिद्धिबुद्धिसमन्वितम् ।

पाशाङ्कुशरदैर्युक्तमभयं धारकं प्रभुम् ॥ ५ ॥

गजास्य रक्तवस्त्रैः सञ्छादितं लूषणैर्युतम् ।
 नाभिशेषं गणैर्युक्तं प्रमोदाद्यैः सुसेवितम् ॥ ६ ॥
 त्रिनेत्रमेकदन्तं य मडाकुक्षिं परात्परम् ।
 दृष्ट्वा समागतं दक्षो मुद्गलो ऽर्षितोऽभवत् ॥ ७ ॥
 उत्थाय सर्वसंयुक्तो ननाम द्विरदाननम् ।
 दक्षश्च मुद्गलो विप्रो दण्डवत् पृथिवीतले ॥ ८ ॥
 ततोऽतिर्षसंयुक्तो दक्षस्तं प्रजगाद उ ।
 गणेशं भक्तिसंयुक्तः सरोभाञ्चोऽश्रुसंयुतः ॥ ९ ॥
 दक्ष उवाच ।
 धन्योऽहं सर्वभावाैश्च दर्शनात्ते गजानन ।
 वेदान्तागोयरोऽसि त्वं ब्रह्मरूपः समागतः ॥ १० ॥
 धन्योऽयं मुद्गलो योगी पुराणं धन्यमुत्तमम् ।
 मौद्गलं येन विघ्नेशो मया प्राप्तः परात्परः ॥ ११ ॥
 मुद्गलेन समाप्यातं भक्त्याधीनो गजाननः ।
 तदधे सत्यरूपं यन् मया ज्ञातं प्रमाणातः ॥ १२ ॥
 मुद्गलस्यैव भक्त्या त्वं मोहितः सडसाऽऽगतः ।
 त्वत्तः श्रेष्ठो गणेशान् मुद्गलो नात्र संशयः ॥ १३ ॥
 अेवं प्रवदतस्तस्य दक्षस्यासीन् मडात्मनः ।
 भक्ते रसः समुत्पन्नो ननर्त स ङि विह्वलः ॥ १४ ॥
 भ्रान्तस्तत्र स्म जानाति कृत्यं विघ्नेश्वराय सः ।
 जय डेरम्भ विघ्नेश गणेश मूषकध्वज ॥ १५ ॥
 गजानन परेशान् जय लम्भोदर प्रभो ।
 उच्यरन् सास्त्रनेत्रश्च टेडातीत धवाऽभवत् ॥ १६ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे सर्वे समाजग्मुः सुरेश्वराः ।
 शिवविष्णुमुभास्तत्रागतं ज्ञात्वा गजाननम् ॥ १७ ॥
 मुनयो भृगुमुप्याश्च नारदाद्याः सुरर्षयः ।
 शुकाद्याः सनकाद्याश्च कपिलाद्या मडामुने ॥ १८ ॥
 वसवः साध्यरुद्राश्च गन्धर्वाप्सरसस्तथा ।

अश्विनौ शेषमुष्याश्च नागाः पर्वतनायकाः ॥ १८ ॥

सिद्धाश्चाराणामुष्याद्या असुरा धर्मपालकाः ।

विधाधराः कामदुग्धा गावो विप्रा अनेकशः ॥ २० ॥

प्रणोमूर्गाणाराजं ते ङर्षयुक्ताः प्रतुष्टुवुः ।

भक्तियुक्ता विशेषेणात्मानं धन्यं य मेनिरे ॥ २१ ॥

ततः स मुद्गलो योगी विस्मितः प्रभलूव उ ।

पुराणश्रवणस्यैतत् दृष्ट्वा कृलमनन्तकम् ॥ २२ ॥

बोधयामास दक्षं स ततो दक्षोऽतिउर्षितः ।

उर्षं नियम्य विघ्नेशं यथाविधि पुपूज उ ॥ २३ ॥

ततो देवेश्वरान् देवान् विप्रादीन् योगिमुष्यकान् ।

पूजयित्वा पुनः सोऽपि प्राणनाम गजाननम् ॥ २४ ॥

साश्रुनेत्रः प्रतुष्टाव भक्तिनम्रात्मकन्धरः ।

अनु तं देवविप्राद्यास्तुष्टुवुस्तं परेश्वरम् ॥ २५ ॥

सदेवर्षिर्दक्ष उवाच ।

नमस्ते गणेशाय सर्वात्मने ते सदा भक्तिमोडेन मोडात्मकाय ।

(Page भं. ८ अ. १७ पान ५७)

मडेशादितेवैः शुकाद्यैः स्तुताय ङ्ययोगाय संयोगधारित्रमस्ते ॥ २६ ॥

गजाननाय वै तुभ्यं नमः परशुपाणये ।

गदाधराय शङ्खं वै धारिणे ते नमो नमः ॥ २७ ॥

विघ्नेशाय परेशाय मडाविघ्नविदारिणे ।

अनाथाय सनाथाय डेरम्भाय नमो नमः ॥ २८ ॥

नमो नमस्तेऽस्तु मडोदराय स्वभक्तसंरक्षणतत्पराय ।

अभक्तकामान् विनिडन्तुकाय सदा सुशान्तिप्रद ते नमो वै ॥ २९ ॥

ब्रह्मेशाय नमस्तुभ्यं सदा स्वानन्दवासिने ।

सिद्धिबुद्धिवरायैव भूषकध्वजिने नमः ॥ ३० ॥

दैत्यमस्तकधाराय दितिपुत्राय ते नमः ।

कण्ठाधो देवकायाय नमो सुरसुराय ते ॥ ३१ ॥

योगाय सर्वात्मकसर्वपूज्य मायाविनां मोडकराय तुभ्यम् ।

मायाप्रयालाय सुसिद्धिदाय धर्मस्थपालाय तु शूलपाणे ॥ ३२ ॥

अनन्तलीलया नाथ स्वयं ज्वेलसि मायया ।

तत्र किं वर्णयाम्येवाऽतो ब्रवीमि नमो नमः ॥ ३३ ॥

सदा योगस्वरूपाय भक्तिभावप्रदाय ते ।

भक्तिप्रियाय पूर्णाय भक्तवत्सल ते नमः ॥ ३४ ॥

प्रसीद पाहि विघ्नेश दासं ते भक्तिबालसम् ।

मां मुद्रलस्य शिष्यं वै भक्तराजस्य मानद ॥ ३५ ॥

अेवमुक्त्वा गणेशानं प्राणनाम प्रजापतिः ।

अनु तं देवविप्राधाः प्रणोमुस्तं परात्परम् ॥ ३६ ॥

तमुत्थाप्य गणधीशो जगाद वय उत्तमम् ।

दक्षं मुद्रलमालोक्य स्वभक्तं भक्तपालकः ॥ ३७ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

वरान् वृणु प्रजानाथ दास्ये ते तुष्टिमागतः ।

श्रवणेन पुराणस्य स्तोत्रेण मनसीप्सितान् ॥ ३८ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं भुक्तिभुक्तिप्रदं भवेत् ।

यं यमिच्छति तं तं वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ॥ ३९ ॥

ब्रह्मप्रदं सुशान्तेश्च दायकं भक्तिवर्धनम् ।

भविष्यति मडाप्राज्ञ परं मत्प्रीतिवर्धनम् ॥ ४० ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा दक्षो उर्षसमन्वितः ।

प्रणम्य तं जगादाऽथ भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ ४१ ॥

दक्ष उवाच ।

वरदोऽसि गणध्यक्ष तदा ते भक्तिमुत्तमाम् ।

देहि मे यच्च कृत्यं तदादिशेः करवाणि किम् ॥ ४२ ॥

तच्छ्रुत्वा गणनाथस्तं जगाद वय उत्तमम् ।

ज्ञात्वा भक्तिप्रियं दक्षं हृष्टरोमा मडामुने ॥ ४३ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

मदीयां भक्तिमत्यन्तं करिष्यसि मडामते ।

दक्षाऽद्यप्रभृति प्राज्ञो भविष्यसि यथार्थगः ॥ ४४ ॥

यज्ञं कुरु मडेशेन मया ध्वस्तं समन्वितः ।
किञ्चित् कृष्टं प्रदत्तं ते शापैः शैवैः सुभी भव ॥ ४५ ॥

योगशान्तियुतो नित्यं मां भजिष्यसि सर्वदा ।
सर्वमान्यः सर्वमुष्यो भविष्यसि प्रजापतिः ॥ ४६ ॥

येवमुक्त्वा गणेशानो विरराम य शौनक ।
दक्षो वृष्टमना भूत्वा स यके यज्ञमुत्तमम् ॥ ४७ ॥

सम्पूज्यादौ गण्णाध्यक्षं ततः शम्भुमुष्मान् सुरान् ।
मुनीन्नागादिकान् सर्वान् विससर्ज सुदर्षितः ॥ ४८ ॥

ततो मुद्रलविप्रेशं पूजयन् भक्तिरसंयुतः ।
उवाच तं सरोमाञ्चो दक्षो दक्षगण्णाग्रणीः ॥ ४९ ॥

दक्ष उवाच ।
किं ददामि मडायोगिन् शिष्योऽहं ते नमाम्यतः ।
शरीरं पादपद्मे ते समर्पितमिदं प्रभो ॥ ५० ॥

ततो दक्षं समानन्धे मुद्रलः प्रययौ मुने ।
स्वाश्रमं गाणपत्यैः संसेवितं गाणप्रियः ॥ ५१ ॥

०दं दक्षस्य माडात्थं कथितं ते समासतः ।
मुद्रलस्य तथा श्रेष्ठं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ५२ ॥

पुराणं भौद्रलं पूर्णं कथितं योगभावितम् ।
सर्वमान्यं विशेषेण सर्वसंशयनाशनम् ॥ ५३ ॥

पुराणश्रवणस्यापि कुलं प्रोक्तं मया परम् ।
श्रवणेन प्रजानाथो दक्षो दक्षो बभूव ह ॥ ५४ ॥

अधुनाऽहं गमिष्यामि स्वाश्रमं विप्रनायक ।
त्वदाज्ञया वद स्वामिन् किं करोमि हितं पुनः ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
नवमे भाऽऽः योग्यरिते दक्षसिद्धिप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ९.१७

९.१८ गणेशस्वरूपकमवर्णनं नाम अष्टादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

धन्योऽसि सूत सर्वेभ्यो भवान् ज्ञानाधिको मतः ।
समस्त्रिभुवने नैव संशयानां विनाशकः ॥ १ ॥

सर्वसंशयहीनोऽहं धन्यश्चाद्ये त्वया कृतः ।
अधुना कृतकृत्यश्च जातो मुनिसमन्वितः ॥ २ ॥

न मुद्रलसमं किञ्चिन् मया ज्ञातं परात्परम् ।
तेनोक्तं मौद्गलं सूत मुद्रलेन सदृक् परम् ॥ ३ ॥

वेदशास्त्रपुराणानां नानामतनिवृत्तनम् ।
मौद्गलं मुद्रलाकारं सर्वसारप्रकाशकम् ॥ ४ ॥

त्रैलोक्ये मुद्रलो योगी मान्यः सर्वैः प्रकीर्तितः ।
सर्वाभिमानहीनत्वाद्यथार्थकरणात् किल ॥ ५ ॥

मुद्रलेन कृतं यद्वै पुराणं मुद्रलाकृति ।
तस्यापमानभावेन नारकी जायते नरः ॥ ६ ॥

यामा मुद्ररुडस्तास्तं मारयिष्यन्ति निश्चितम् ।
न वक्ता कुत्र योगीन्द्रो मुद्रलेन सदृक् भवेत् ॥ ७ ॥

न भूतो नाधुना कुत्र वर्तते सूत निश्चितम् ।
निरुडकारसंयुक्तं भाषणं मुद्रलस्य च ॥ ८ ॥

पुराणानि च सर्वाणि स्वस्वब्रह्मपराणि वै ।
अभिमानेन सङ्गोप्य स्वदोषं प्रवदन्ति हि ॥ ९ ॥

यथार्थभाषणं सर्वं पुराणानां न संशयः ।
मुनीनां देवतादीनां स्थितस्तत्राप्यहं किल ॥ १० ॥

तेन भिन्नमतादीनां प्रकाशस्तेषु जायते ।
मौद्गलं सर्वमान्यं वै निरुडकारभावतः ॥ ११ ॥

अभिमानो मडाघोरो ह्यजेयो देवयोगिभिः ।
मुद्रलेन समायूर्ण्य कृतो ञ्जवविवर्जितः ॥ १२ ॥

अतोऽयं मुद्रलः प्रोक्तः अथैव मलुर्षिभिः ।
 तत्र चित्रं न वै सूतः सर्वमान्यं वदेत् परम् ॥ १३ ॥
 अहो गणेशोऽस्तस्थो मुद्रलः पतितो भुवि ।
 नराकारस्वतुपोऽङ्गिरसेन प्रपालितः ॥ १४ ॥
 स अथैव मुद्रलो योगी योगरूपप्रकाशकः ।
 तत्र किं चित्रकं मन्येऽभिमानैर्वर्जितात्मकम् ॥ १५ ॥
 मुद्रलस्य च दक्षस्य संवादेन युतं परम् ।
 पुराणं चाङ्गिरःप्रोक्तं श्रुतं शान्तिप्रदं मया ॥ १६ ॥
 अधुना वद सूत त्वं पुराणस्य प्रविस्तरात् ।
 (Page पं. ८ अ. १८ पान ५८)
 माडात्म्यं श्रवाणं यास्य कीदृशं कियते जनैः ॥ १७ ॥
 विधिना केन कर्तव्यं श्रवाणं कैः पुरा कृतम् ।
 के के सिद्धियुता जाताः श्रवाणादस्य मानद ॥ १८ ॥
 पारायाणं पुराणस्य कर्तव्यं कीदृशैः परम् ।
 श्रवाणं भिन्नभाष्यस्य कैः कृतं तद्ददस्व मे ॥ १९ ॥
 गणेशस्य पुराणानि चत्वारि कथितानि तु ।
 तेषां श्रवाणमात्रेण क्वलं किं नु लभेत् समम् ॥ २० ॥
 अथवा भिन्नभावाभ्यं क्वलं लवति तद्दद ।
 येन संशयलीना वै लज्जिष्यामो गजाननम् ॥ २१ ॥
 सूत उवाच ।
 अेकविंशतिभेदैः स गणेशो ब्रह्मनाथकः ।
 कीडति प्रणवाकारो ब्रह्माण्डस्ये पुराणके ॥ २२ ॥
 ब्राह्मे द्वादशभेदैः स कीडते बुद्धियालकः ।
 निर्गुणः सगुणाधारः प्रणवस्य प्रयालकः ॥ २३ ॥
 गणेशे मूर्तिमान् मुष्यः कीडति द्वन्द्वभावतः ।
 बुद्धिस्थः प्रणवस्थः स तयोर्योगात्मका कृतिः ॥ २४ ॥
 प्रणवात्मकभावस्थोपासनाकाण्ड उच्यते ।
 वृद्धि पेलकरस्यैव कीडाकाण्डः प्रकीर्तितः ॥ २५ ॥

भौद्गलेऽष्टविधः सोऽपि वर्णितो योगधारकः ।

संयोगायोगयोर्योगाकारः पूर्णः सुशान्तिगः ॥ २६ ॥

तेषां कृत्वं प्रवक्ष्यामि गणेशज्ञानकारकम् ।

तच्छ्रुत्वा मुनयः सर्वे संशयेन विवर्जिताः ॥ २७ ॥

त्रिगुणमयकायाश्च देवाः पञ्च प्रकीर्तिताः ।

ब्रह्मा विष्णुः शिवः सूर्यः शक्तिः सर्वत्र पठ्यते ॥ २८ ॥

अपूज्यो विधिरैके तु वदन्ते शास्त्रसम्मतौ ।

मध्यस्था ये नरा विप्र ब्रह्मणो लोकागामिनः ॥ २९ ॥

यतुर्णां भजने सक्ताः शिवादीनां नरादयः ।

ये ते तेषां तु लोकेषु भक्त्या गच्छन्ति संयुताः ॥ ३० ॥

सगुणोपासका येऽत्र शिवादीनां गुणात्मनाम् ।

ते तेषां लोकमासाद्य भुञ्जते भोगकान् परान् ॥ ३१ ॥

पुनः पतन्ति भूमौ ते जन्म भाग्यसमन्विताः ।

भवन्ति कृपया तेषां प्राणवे रुचिसंयुताः ॥ ३२ ॥

ततस्ते प्राणवाकारं भजन्ते गणराजकम् ।

ब्रह्मप्राप्त्यर्थमानन्दाद्यत्नवन्तो न संशयः ॥ ३३ ॥

ततस्तत्कृपया युक्ता भवन्ति ज्ञानसंयुताः ।

त्यक्त्वा प्राणवसंस्थं ते भजन्ते बुद्धिधारकम् ॥ ३४ ॥

दृष्टि बुद्धिपतिं पूर्णं भजन्ते यत्नसंयुताः ।

शमे दमे परा नित्यं नानाभावैर्विवर्जितम् ॥ ३५ ॥

बुद्धिस्थं तं समाराध्य तत्कृपायुक्तयेतसः ।

भजन्ते गणनाथं वै शुण्डादण्डविराजितम् ॥ ३६ ॥

अेकनिष्ठस्वभावेन तत्परा नित्यमादरात् ।

योगप्राप्त्यर्थमानन्दाश्चमदमपरायणाः ॥ ३७ ॥

गणेशोपासनायुक्ता मन्त्रध्यानपरायणाः ।

गाणपत्याभिमानस्य धारकाः सम्भवन्ति ते ॥ ३८ ॥

न गणेशात् परं भावं मानयन्ति कदाचन ।

वेदशास्त्रपुराणेषु विचार्य मनुजोत्तमाः ॥ ३९ ॥

ततस्तस्य कृपायोगान् मौद्गलस्थं भजन्ति ते ।
 योगशान्तिपरा भूत्वा योगीशाः सम्भवन्ति वै ॥ ४० ॥
 अेवं कमेण विप्रेन्द्र भवन्ति गाणपप्रियाः ।
 विभिन्नकृत्वसंयुक्ताः पुराणोपासका मताः ॥ ४१ ॥
 प्राणवोपासका ये वै परं ते देवधारिणाम् ।
 सर्वसामान्यभावेन मानयन्ति गजाननम् ॥ ४२ ॥
 सत्यं प्राणवदुषं यत्तत्र देवधरः कथम् ।
 तिष्ठेत्तु गणनाथोऽवयवादिभिरयं युतः ॥ ४३ ॥
 सर्वमोङ्कार अेवेदं न भिन्नं तत्र वर्तते ।
 अनेन विधिना तेषां भजनं तस्य जायते ॥ ४४ ॥
 ततः परं बुद्धिसंस्थं ये भजन्ति मडामुने ।
 गाणेशानं सर्वसमं भावयन्ति न संशयः ॥ ४५ ॥
 बुद्धेः परं बुद्धिसंस्थं बुद्धेः प्राकाश्यदायकम् ।
 ब्रह्म तत्र कुतो भाति प्राणवो ह्यर्थसंयुतः ॥ ४६ ॥
 मनोवाणीविडीनं यद्ब्रह्म ब्रह्मणिगं परम् ।
 गाणेश्वरोऽन्ये तु तत्र तिष्ठन्ति भ्रान्तिजाः कुतः ॥ ४७ ॥
 अेवं भजन्ति विद्देशं परं प्राणववर्जितम् ।
 ब्राह्मे पुराणे संस्थं ते जानीहि मुनिसत्तम ॥ ४८ ॥
 ततः परं गाणेशानं गाणेशस्थं भजन्ति ये ।
 गाणेशार्थरुडस्थं ते ज्ञात्वा विश्वाससंयुताः ॥ ४९ ॥
 प्राणवः प्राणवाकारो गाणेशः सगुणः स्मृतः ।
 ओङ्कारवर्जितोऽयं तु बुद्धिस्थो निर्गुणः स्मृतः ॥ ५० ॥
 प्राणवो बुद्धिसंस्थस्तु तत्परो ब्रह्मदो भवेत् ।
 तयोः प्रीत्यर्थमानन्ददेवधारी बभूव च ॥ ५१ ॥
 गकारः प्राणवाकारो णकारो बुद्धिबालकः ।
 तयोः स्वामी गाणेशोऽयं गजवक्त्राद्विचिह्नितः ॥ ५२ ॥
 गाणपत्यस्वभावेन भजन्ते तं निरन्तरम् ।

अेकनिष्ठतया भक्त्या भवन्ते विप्रयोगिनः ॥ ५३ ॥

ततस्ते मौद्गले पूर्णं सेवन्ते भक्तिसंयुताः ।

त्रयाणां धोतकं पूर्णं तेषां योगे गजाननम् ॥ ५४ ॥

योगरूपो गणेशोऽयं त्रिरूपधारकोऽभवत् ।

कार्यार्थं भेलसंयुक्तो मायाभ्यां नात्र संशयः ॥ ५५ ॥

प्रणवो जगदाकारश्चिदाकारो ङि धीस्थितः ।

तयोरात्मा ततश्चायं गजवक्त्राद्विचिह्नितः ॥ ५६ ॥

अेवं ज्ञात्वा गणेशानं भजन्ते त्रिषु संस्थितम् ।

मौद्गलस्था सदा विप्र योगज्ञा योगरूपिणम् ॥ ५७ ॥

तत्र ते भजनं मुख्यं पञ्चधा कथयाम्यहम् ।

येन भक्त्येन्द्रं भूपस्त्वं भविष्यसि मडामते ॥ ५८ ॥

मूर्तिसंस्थं गणेशानं भजेत् पूजादिमार्गतः ।

मन्त्रस्तवनकाद्यैश्च देवधारिसुभ्रप्रदैः ॥ ५९ ॥

प्रणवं जगदाकारं तत्र श्रुवमयं प्रभुम् ।

भजेत् सर्वत्र संस्थं तं सर्वेषां छितमायस्न् ॥ ६० ॥

कस्यचित्त्वशुभं विप्र न कुर्यात् स नरोत्तमः ।

अनेन विधिना सोऽपि तोषयेद् गणनायकम् ॥ ६१ ॥

द्वन्द्वभावं समालोक्य साक्षिवद्भाववर्जितः ।

बुद्धिस्थं तोषयेत् देवं विद्वेशं भक्तिवत्सलम् ॥ ६२ ॥

धर्माधर्मादिकं सर्वं भ्रमं त्यक्त्वा मडामतिः ।

बुद्धिभावं परित्यज्य निःसङ्गः स भवेत् सदा ॥ ६३ ॥

नाडं कर्ता कारयिता न देवस्थो न निश्चितम् ।

न बुद्धिस्थोऽडमानन्दाद्भ्रज्ज्माडडं निर्मलः सदा ॥ ६४ ॥

निर्विमलिसुधीना या भक्तिः सा परिकीर्तिता ।

तया गणेश्वरः प्रीतो भवेदात्मा सदाऽमलः ॥ ६५ ॥

न गणेशादहं भिन्नो देवधर्मः प्रवर्तते ।

गणेशभक्तिसंयुक्तो मौद्गलस्थो भजेत् परम् ॥ ६६ ॥

स्वयं गणेश्वरो भूत्वा त्रिविधस्थं गजाननम् ।
 त्रिभिर्गार्गैर्भजेन्नित्यं शान्त्या भक्तिसामन्वितः ॥ ६७ ॥
 त्रयाणां योगभावे यो गणेशस्त्रिविधो मतः ।
 (Page पं. ८ अ. १८ पान ६१)
 स्वयं त्रिविधकं पश्यन् भजेन्न्यानन्ययेतसः ॥ ६८ ॥
 त्रिभिर्भावैः समायुक्तो भजेद्योगी मलायशाः ।
 गणेशं गणपाकारो मौद्गलज्ञो विद्यक्षाणः ॥ ६९ ॥
 अयं गणेश्वरस्यैव भजनं कुरु मानद ।
 तेन योगीन्द्रवन्द्यस्त्वं गाणपत्यो भविष्यसि ॥ ७० ॥
 आदौ दैवधरान् शम्भुमुभ्यान् संसेव्य वै नरः ।
 ततो ज्ञुवस्वरुपस्थान् प्राणवाकृतिधारकान् ॥ ७१ ॥
 ततो बुद्धिगतान् विप्र ततो भक्तिं लभेत् पराम् ।
 गणेशं दैवगं सोऽपि सेवतेऽनन्यभावतः ॥ ७२ ॥
 ततो मौद्गलकं ज्ञात्वा योगी योगपरायणः ।
 भजते त्रिविधे संस्थं गणेशं गाणपप्रियः ॥ ७३ ॥
 अतस्ते कथितं सर्वं भजनं गाणपस्य य ।
 स्वरुपं त्रिविधं पूर्णं त्रिभार्गद्योतनं मुने ॥ ७४ ॥
 शौनक उवाच ।
 अष्टादश पुराणानि कथितानि विशेषतः ।
 अन्यान्युपपुराणानि व्यासेनामितबुद्धिना ॥ ७५ ॥
 यथा वेदास्तथा सूत उपवेदाः प्रकीर्तिताः ।
 नहि वेदसमा विप्रैर्मन्यन्ते वै विशेषतः ॥ ७६ ॥
 तथैवोपपुराणानि तेषु गाणेश्वरं परम् ।
 मौद्गलं कथितं विप्रैः कथं तत्राधिकं भवेत् ॥ ७७ ॥
 सूत उवाच ।
 यथा देवपतिः प्रोक्त एन्द्रः सर्वत्र विप्रैः ।
 उपेन्द्रो विष्णुराद्यो वै कथ्यते य विनायकः ॥ ७८ ॥
 एन्द्रादधिकभावेन मतीं विष्णुविनायकौ ।

तथैवोपपुराणानि ब्रह्मसायुज्यदानि तु ॥ ७९ ॥

आदौ श्रुत्वा पुराणानि ततः साधनसंयुतः ।

साधयित्वा भवेद्विप्र पात्रं योपपुराणके ॥ ८० ॥

अेवं जानीहि सर्वत्र पुराणेषु विशेषतः ।

वेदोपवेदव्यात्र नैव ब्रह्मविनिश्चयात् ॥ ८१ ॥

मोहनार्थं जनानां वै भ्रान्तिभावरुकाशनात् ।

गणेशस्य स्वरूपं यद्गण्यते गूढकं परम् ॥ ८२ ॥

अतो गणेश्वरस्यैव मता भक्तिः सुदुर्लभा ।

पूर्वापुण्यबलेनाद्ध्यैर्लभ्यते योगिभिः परा ॥ ८३ ॥

मौद्गलेन गणेशस्य स्वरूपं ज्ञायते जनैः ।

परिपूर्णां न सन्देहोऽन्यथा भ्रान्तिर्भविष्यति ॥ ८४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

योगामतार्थशास्त्रे नवमे भाऽः दक्षमुद्रलसंवादे

गणेशस्वरूपक्रमवर्णनं नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥ ९८ ॥

९.९८ पुराणश्रवणार्थादिविधिवर्णनं नाम अकोनविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

शुचिः स्वधर्मनिष्ठः स ऐकमुक्तपरायणः ।

ब्रह्मचर्यसमायुक्तो रात्रौ सुष्यात्तथा भुवि ॥ १ ॥

अनुतादिकमेवं सन्त्यजेत् सर्वं समाहितः ।

उविष्यान्नं यं भुक्त्वा तु शृणुयाद्विदमुत्तमम् ॥ २ ॥

गणेशसन्निधाने वै वने वा स्वगृहे स्थितः ।

शृणुयान् मौद्गलं पूर्णं योगभक्तिपरायणः ॥ ३ ॥

अथवा कामनायुक्तो निःकामो वा भवेन्नरः ।

शृणुयान्निगमे संस्थः स सद्यश्च कृलं लभेत् ॥ ४ ॥

यत्र वक्ता भवेदस्य तत्र गत्वा महामतिः ।

शृणुयादथवा विप्रं पुराणमिदमुत्तमम् ॥ ५ ॥

ब्राह्मणः क्षत्रियो वाऽपि वैश्यो वा शृणुयाद्विदम् ।
 शूद्रश्चेत् ब्राह्मणं कञ्चित् पुरस्कृत्य समाहितः ॥ ६ ॥
 भाद्रशुक्लप्रतिपदमारभ्य य यतुर्दिनम् ।
 पारायणं मौद्गलस्य श्रोतव्यं तैरुपोषितैः ॥ ७ ॥
 माघसंज्ञे तथा मासे तथा ज्येष्ठे प्रकीर्तितम् ।
 पारायणं मौद्गलस्य श्रोतव्यं सर्वसिद्धये ॥ ८ ॥
 अथवा भाद्रमासस्य प्रतिपत्तः समारभेत् ।
 आश्विन्यां पूर्णिमायां तत् पुराणं य समापयेत् ॥ ९ ॥
 अथवा माघे तथा ज्येष्ठे सार्धमासैकमानतः ।
 श्रोतव्यं मौद्गलं पूर्णं सर्वभावपरायणैः ॥ १० ॥
 अथवा भाद्रमासे य प्रतिपत्तः समारभेत् ।
 पुराणं मौद्गलं विप्र शृणुयाद्दर्भमात्रतः ॥ ११ ॥
 पुनर्भाद्रपदं प्राच्यैकमुक्तपरायणः ।
 प्रतिपदां निराहारो भवेद्यावच्चतुर्थिका ॥ १२ ॥
 पञ्चम्यां मौद्गलं पूर्णं समापयतु तत्ररः ।
 अथ श्रुत्वा कृलं सद्यो लभेदीप्सितमञ्जसा ॥ १३ ॥
 विधिं तत्र प्रवक्ष्यामि माण्डपं कारयेन्नरः ।
 तोरणद्विसमायुक्तं नानाशोभासमन्वितम् ॥ १४ ॥
 आदौ गणेश्वरं तत्र पूजयेत् पुस्तकं ततः ।
 ततो मुद्गलविप्रेन्द्रं शुक्रं योगविशारदम् ॥ १५ ॥
 पठते मौद्गलं तत्र संस्थितौ शुक्रमुद्गलौ ।
 ततः पौराणिकं शान्तं पूजयेद्भावसंयुतः ॥ १६ ॥
 ततः श्रोतृगणान् पूज्य प्रार्थयेत् स्नेहसंयुतः ।
 पौराणिकं ततः पुण्यं शृणुयाद्विदमुत्तमम् ॥ १७ ॥
 अर्थेन संयुतं सर्वं मौद्गलं शृणुयान्नरः ।
 सर्वार्थनिपुणस्तेन सर्वसिद्धियुतो भवेत् ॥ १८ ॥
 यथा यतुर्दिनैः श्राव्यं तदार्थपरिवर्जितम् ।
 पारायणं समाप्यातं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १९ ॥

नित्यमुत्सवसंयुक्तो भवेद्धर्मपरायणः ।
 नानादानरतो भूत्वा ब्राह्मणार्थीश्च भोजयेत् ॥ २० ॥
 गणेशप्रीतये सर्वं कुर्याद्धीमान्निरन्तरम् ।
 विदित्वा धन्यमात्मानं शृणुयाद्विदमुत्तमम् ॥ २१ ॥
 अन्ते गणेश्वरं सोऽपि पुराणं पूजयेत् परैः ।
 राजोपचारकाद्यैस्तु भक्तिभावसमन्वितः ॥ २२ ॥
 ततः पौराणिकं पूज्य तोषयेत्तं धनादिभिः ।
 रत्नाद्यैर्दुर्षसंयुक्तः प्रार्थयेन्नम्रकन्धरः ॥ २३ ॥
 तारितोऽलं त्वया नाथ पुराणश्रावकेन वै ।
 अधुना कृतकृत्योऽलं जातस्ते पाददर्शनात् ॥ २४ ॥
 अेवं प्रार्थ्य नमस्कृत्य ततः सर्वान् समागतान् ।
 दक्षिणार्थैः समातोष्य ततस्तं स विसर्जयेत् ॥ २५ ॥
 पौराणिकं ततो भूयः समानीय मण्डपशाः ।
 (Page भं. ९ अ. २० पान ६३)
 श्रोतृनन्यान् द्विजार्थीश्च भोजयेन् मोदकादिभिः ॥ २६ ॥
 ततस्तान् स नमस्कृत्य पारणं यः समाचरेत् ।
 अेवमीप्सितकं प्रायेछान्ते ब्रह्ममयो भवेत् ॥ २७ ॥
 अथवा मौद्गलं विप्र शृणुयान्नित्यमादरात् ।
 यथेच्छया समायुक्तः स्वेच्छाभोजनकारकः ॥ २८ ॥
 ब्रह्मचर्यादिहीनः स भक्तिभावसमन्वितः ।
 गणेशप्रीतये उर्षात् सर्वसिद्धिं लभेत् पराम् ॥ २९ ॥
 अकिञ्चनोऽपि विप्रेश शृणुयाद्भक्तिसंयुतः ।
 यथाशक्तिविधानेन स पूजादिकमाचरेत् ॥ ३० ॥
 शमीमन्दारदूर्वाद्यैरथवा यः समर्थयेत् ।
 क्वलं सर्वं लभेत् सोऽपि पूजादानादिषु परम् ॥ ३१ ॥
 यादृशो विभवः स्वस्थ तादृशं स समाचरेत् ।
 तेन विघ्नेश्वरः प्रीतो भवेत् सर्वप्रदायकः ॥ ३२ ॥

श्लोकार्धं श्लोकपाठं वा पठं श्लोकस्थमेव वा ।
शृणुयान्मौद्रलस्यापि स धन्यो नात्र संशयः ॥ ३३ ॥

किं पुनः श्रद्धया युक्तः पुराणं शृणुयात् परम् ।
सम्पूर्णा तस्य विप्रेश सकलं जननं भवेत् ॥ ३४ ॥

नित्यं यः शृणुयाद्भक्त्या सर्वमाप्य स विप्र ।
दर्शनात् सर्वजन्तूनां तारको भवति प्रभुः ॥ ३५ ॥

यथा गणेश्वरो देवस्तथाऽसौ नात्र संशयः ।
ब्रह्मीभूतं एव प्राज्ञस्तिष्ठेद्भूमिमण्डले ॥ ३६ ॥

अतस्ते सर्वमाभ्यातं सविधिश्रवणं परम् ।
पठनं तु पुराणस्य मौद्रलस्य समासतः ॥ ३७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
नवमे भाऽऽः योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे पुराणश्रवणार्थादिविधिवर्णनं नाम अेकोनविंशोऽध्यायः ॥ ८.१८

८.२० पुराणप्रशस्तिमालात्म्यवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।
श्रुत्वा मौद्रलकं पूर्णं के के सिद्धिं प्रलेभिरे ।
तेषां यस्त्रिमेवं मे ब्रूहि सूत समासतः ॥ १ ॥

सूत उवाच ।
आदौ मुद्रलयोगीशाख्युत्वा दक्षो मडामतिः ।
स सर्वदोषहीनश्च अभूवे शान्तिधारकः ॥ २ ॥

ततो दक्षेण विघ्नेश नियमः स कृतो भवेत् ।
मौद्रलं नित्यमेवेदं पठनीयं निरन्तरम् ॥ ३ ॥

अवकाशानुसारेण अजपन्नित्यमादरात् ।
अध्यायाद्रेस्तथा तत्र नियमं न यकार ७ ॥ ४ ॥

भाद्रशुक्लप्रतिपदि प्रारभ्योपोषणान्वितः ।
यतुर्थ्यां तत् समाप्तं पारायणं स यकार ७ ॥ ५ ॥

अेवं माघे तथा पारायणं ज्येष्ठे मडामतिः ।

यकार देवविप्राधैः संयुतो वार्षिकं परम् ॥ ६ ॥

अेवं इमेण भक्त्या स गजाननपरायणः ।

मौद्रलं सेवतेऽद्यापि गाणपत्यस्वभाववान् ॥ ७ ॥

तेनैव बोधिताः सर्वे वसिष्ठाद्या मलामुने ।

सेवन्ते मौद्रलं नित्यं प्रजापतय आदरात् ॥ ८ ॥

तैश्चान्ये बोधिता विप्रा योगमार्गपरायणाः ।

नानाभावसमायुक्ता असेवन्निदमुत्तमम् ॥ ९ ॥

(Page भं. ९ अ. २० पान ५०)

अेवं परम्पराप्राप्तं विदुः सर्वे य जन्तवः ।

नानाभावसमायुक्ता असेवन् मौद्रलं परम् ॥ १० ॥

दक्षयज्ञे समायातैः शिवविष्णुमुष्णामरैः ।

तैर्ज्ञातं मौद्रलं पूर्णं योगदं सर्वसिद्धिदम् ॥ ११ ॥

यज्ञं समाप्य सर्वे ते स्वं स्वं धाम ययुर्मुदा ।

ततः शिवेन योगीशः प्रार्थितस्तत्र मुद्रलः ॥ १२ ॥

पुराणश्रवणार्थं स प्रणम्यापूज्य भक्तितः ।

तुष्टस्तेन समायुक्तो जगाम शिवमन्दिरम् ॥ १३ ॥

ततः पुराणमाढात्स्यं ज्ञात्वा विष्णुमुष्णाऽमराः ।

आययुः श्रवणार्थं ते डेलासं पर्वतेश्वरम् ॥ १४ ॥

शिवेन संयुताः सर्वे ब्रह्माद्याः शुश्रुवुः परम् ।

पुराणं मौद्रलं पूर्णं मुद्रलाद्योगिसागरात् ॥ १५ ॥

वर्षेणैकेन ते श्रुत्वा पुपूजुस्तं शिवाद्यः ।

विसृज्य मेनिरे सर्वे सस्त्रीकाः कृतकृत्यताम् ॥ १६ ॥

गणेश्वरस्य तत्रांशः शिवपुत्रः स्थितोऽभवत् ।

स अेव मौद्रलं नित्यं जजाप गणपप्रियः ॥ १७ ॥

मूर्तिस्थं गणनाथं स पूज्य नित्यं मलायशाः ।

तत्सन्निधानगो भूत्वा जजाप त्विदमुत्तमम् ॥ १८ ॥

विश्वनाथः शिवः साक्षात् काश्यां नित्यं मलामुने ।

जजाप नियमे संस्थो द्रुण्डिराजस्य सन्निधौ ॥ १९ ॥

माघे शुक्लप्रतिपदि प्रारभ्योपोषणान्वितः ।
 यतुर्थ्यां तत् समामं पारायणं स चकार ७ ॥ २० ॥
 तथा भाद्रपदे मासि मुद्रलः शुक्लसंयुतः ।
 मयूरेशस्य सान्निध्ये यडे पारायणं मुदा ॥ २१ ॥
 नित्यं जजाप भावेन गाणपत्यैः समन्वितः ।
 मडाभक्तश्च सर्वेषां तारकस्तारकाकृतिः ॥ २२ ॥
 ज्येष्ठे मासि स्वयं पारायणं शेषश्चकार ७ ।
 भूषकस्थस्य सान्निध्ये नागासुरसमन्वितः ॥ २३ ॥
 जजाप नित्यमेवं स सर्वभावसमन्वितः ।
 भक्तियुक्तो मडाभक्तः सर्वेषां छितकारकः ॥ २४ ॥
 तथा दत्तः स्वयं साक्षाज्ज्ञानेशस्य प्रतुष्टये ।
 ज्येष्ठे पारायणं पूर्णं यडेऽसौ भक्तिसंयुतः ॥ २५ ॥
 नित्यं जपपरो भूत्वा जजाप त्विदमुत्तमम् ।
 नानायोगिसमायुक्तः शङ्करेण समन्वितः ॥ २६ ॥
 विष्णुर्भानुर्विधिः शक्तिरिन्द्रश्चाग्निमुष्माऽमराः ।
 नित्यं स्वस्वगृहे संस्थाः सेवन्ते मौद्रलं परम् ॥ २७ ॥
 कश्यपाद्या मुनीन्द्राश्च मुनयः सिद्धमुप्यकाः ।
 कपिलाद्या षट् नित्यं सेवन्ते भक्तिसंयुताः ॥ २८ ॥
 सनकाद्याश्च संवर्तो योगिनो नव एव य ।
 नित्यं जपपराः पूर्णं सेवन्ते मौद्रलं मुदा ॥ २९ ॥
 नारदो गानसंयुक्तश्चयार भुवनेषु य ।
 गायत्रित्यमिदं विप्रं मौद्रलं योगशान्तिदम् ॥ ३० ॥
 एवं नाना जनाः सर्वे मनवश्च मर्षयः ।
 सेवन्ते नित्यमेवेदं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३१ ॥
 व्यासः स्वयं मडाभागः सेवते नित्यमादरात् ।
 गाणेशं मौद्रलं यैव भक्तिभावसमन्वितः ॥ ३२ ॥
 एवं मया न शक्यं तत् कथितुं मुनिसत्तम ।

भाग्यवन्तो विशेषज्ञाः सेवन्ते मौद्गलं सदा ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाषे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे

पुराणप्रशस्तिमाहात्म्यवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ९.२०

(Page पं. ९ अ. २१ पान ६५)

९.२१ पारायणवर्णनं नामैकविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

अथ कामयुतानां यत् पुराणश्रवणो क्लमम् ।

कथयामि समासेन सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १ ॥

अत्रिगोत्रोद्भवः कश्चिद्विप्रः सर्वार्थकोविदः ।

त्यक्त्वा स्वधर्मजं कर्म पापकर्मपरोऽभवत् ॥ २ ॥

तं ज्ञात्वा पितरौ तस्य दुःखयुक्तौ बभूवतुः ।

सुशीला सुमुणौ नाम्ना सुमतिं वीक्ष्य दुर्मतिम् ॥ ३ ॥

सुमतिं वीक्ष्य पुत्रं तौ शिक्षयन्तौ निरन्तरम् ।

स तयोर्वचनं दृष्टो न यकार कदायन ॥ ४ ॥

ततस्तौ दुःखसंयुक्तौ स्थितौ स्वस्याश्रमे कदा ।

साक्षान् मुनिवरस्तत्र भरद्वाजः समाययौ ॥ ५ ॥

सम्पूज्य मुनिशार्दूलं दुःखवन्तावपृच्छताम् ।

पुत्रं सुशीलं कर्तारमुपायं सुभदायकम् ॥ ६ ॥

ततः स करुणाविष्टस्तौ जगाद मडामतिः ।

पुत्रस्ते मौद्गलं श्रुत्वा सुशीलोऽयं भविष्यति ॥ ७ ॥

अेवमुक्त्वा ययौ स्थानं भरद्वाजो मडामुनिः ।

सुमुणुः पुत्रसंयुक्तः स्त्रियाऽत्रिं प्रजगाम च ॥ ८ ॥

तं प्रणम्य मडाभागं योगीन्द्रं योगदायकम् ।

पप्रच्छ मौद्गलं कुत्र लभ्यते तद्भद्रस्व मे ॥ ९ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा उर्षयुक्तो मडामुनिः ।

अत्रिः सम्मान्य विप्रेशं जगाद वचनं छितम् ॥ १० ॥

अत्रिरुवाच ।

मा चिन्तां कुरु पुत्र त्वं स्थीयतामाश्रमे मम ।

पारायणं करिष्यामि भाद्रमासेऽहमादरात् ॥ ११ ॥

तत्र त्वं मौद्गलं श्रुत्वा गच्छ पश्चात् स्वमाश्रमम् ।

तथेति सुमुषो षर्षात्तं प्राणम्य यकार उ ॥ १२ ॥

अथ स्वल्पेन कालेन भाद्रनामा समाययौ ।

मासो मुनिगणस्तत्र श्रवणार्थं समाययुः ॥ १३ ॥

क्षत्रियान् वैश्यकान् शूद्रांस्तान् दृष्ट्वा षर्षसंयुतः ।

सुमुषो विधिवत्तत्र शुश्रुवे विधिसंयुतः ॥ १४ ॥

उपोषणपरो भूत्वा पञ्चम्यां ब्राह्मणैः सह ।

यकार पाराणं सोऽपि भक्तियुक्तेन येतसा ॥ १५ ॥

ततस्तस्य सुतः सोऽपि सुमतिः शीलसंयुतः ।

अभूव धर्मसंयुक्तः स्वाचारस्थो मंडामतिः ॥ १६ ॥

तत् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं सस्त्रीकः पुत्रसंयुतः ।

गणेशभजने सक्तो योगिवन्द्यो अभूव उ ॥ १७ ॥

अन्ते गणेश्वरं प्राप्य ब्रह्मीभूतोऽभवत् द्विजः ।

येतते कथितं विप्र शृण्वन्त्यख्यत्रमुत्तमम् ॥ १८ ॥

तत्र पारायणे कश्चिद् वृषभो दुःखसंयुतः ।

अशक्तत्वात् स्थितो दूरं शुश्रुवे किञ्चिदादरात् ॥ १९ ॥

ममार तत्र तं नेतुं गाणपत्याः समाययुः ।

तान् दृष्ट्वा विस्मिताः सर्वे प्रपशुः परिपूज्य वै ॥ २० ॥

विप्राद्या ऋयुः ।

डेन पुण्येन युष्माभिवृषभो नीयतेऽमराः ।

वदन्तु गाणपवराः स्वानन्दे चित्रमुत्तमम् ॥ २१ ॥

गाणेशा ऋयुः ।

अयं भवत्सन्निधाने पतितो दुःखसंयुतः ।

शुश्राव मौद्गलं पारायणमेव महर्षयः ॥ २२ ॥

मध्ये ममार दुःभेन पीडितोऽतितरां वृषः ।
अधुना ब्रह्मभूतं तं कश्चिदामो न संशयः ॥ २३ ॥

मौद्रलस्य पदं श्रुत्वा लोकस्थश्चेन् मृतो भवेत् ।
न तस्य पुनरावृत्तिर्भविष्यति न संशयः ॥ २४ ॥

तेषां तद्भयनं श्रुत्वा उर्षयुक्ता मर्षयः ।
पप्रच्छुस्तान् पुनश्चित्रं संशयेन समन्विताः ॥ २५ ॥

(Page भं. ९ अ. २२ पान ६६)

विप्रा उच्युः ।

अयं वृषभयोनिस्थो वयं मानवदेवजः ।
अस्माभिः कथितं सर्वं ज्ञायते वृषभेण न ॥ २६ ॥

वृषभेण यदुक्तं तद्भयनं मानवैः कदा ।
ज्ञायते न विशेषेण योनिभिन्नप्रभावतः ॥ २७ ॥

अयं वृषभयोनिस्थः परं पारायणं कथम् ।
श्रुत्वा स तस्य माहात्म्यं क्वलभोक्ता भवेत् पराः ॥ २८ ॥

गाणेशा उच्युः ।

श्रवाणं वृषभेणैव कृतं ज्ञानविवर्जितम् ।
अन्यच्छब्दप्रमातृत्वं श्रद्धाहीनेन निश्चितम् ॥ २९ ॥

ज्ञानतोऽज्ञानतो वाऽपि यथा वह्निकणो दहेत् ।
सम्पृष्टश्चेन् मडाभागा मौद्रलं तु तथा स्मृतम् ॥ ३० ॥

योगामृतमयं पूर्णं मौद्रलं सर्वसम्मतम् ।
सर्वसिद्धिप्रदं प्रोक्तं ब्रह्मीभूतकरं तथा ॥ ३१ ॥

अवेमुक्त्वा ययुः सर्वे गाणेशा गणपालयम् ।
वृषभं गृह्यते चित्रं ब्राह्मणं विस्मिता जगुः ॥ ३२ ॥

अवेवं मौद्रलजं चित्रं माहात्म्यं मुनिसत्तम ।
तस्य प्रभावजं तेजो वर्णितुं कः क्षमो भवेत् ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
नवमे भाषे योगमृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे
पारायणवर्णनं नामैकविंशतितमोऽध्यायः ॥ ९.२९

९.२२ माघपारायणायरितवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

क्षत्रियो माधवः कश्चिन् मालवे सम्भबूव ७ ।

अवन्तीनगरीपालः स्वधर्मनिरतः सदा ॥ १ ॥

काम्बोजः कर्णको राजा तत्र युद्धार्थमाययौ ।

जित्वा भूपमवन्त्यां वै राजयं यके स उर्षितः ॥ २ ॥

सस्त्रीकः पुत्रसंयुक्तः प्रधानैर्वीरमुप्यडैः ।

अभ्राम स वने राजा यत्र तत्र सुदुःभितः ॥ ३ ॥

ततो मडावनं वीरो ददर्श व्याघ्रसंयुतम् ।

नानापशुयुतं तत्र प्रविवेश सुदुःभितः ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा मुनिवरं तत्र कश्यपं सर्वदायकम् ।

प्रणनाम स साष्टाङ्गं स रुरोद छि विह्वलः ॥ ५ ॥

तं तथा द्रुभसंयुक्तं दृष्ट्वा पप्रच्छ कश्यपः ।

जगाद स यथापूर्वं वृत्तान्तं शोकसङ्कुलः ॥ ६ ॥

ततस्तं कश्यपः प्राड मा कुरु त्वं मडीपते ।

चिन्तां शृणु स्वराज्यस्य प्रापकं तत् कुरुष्व य ॥ ७ ॥

समीपे माघमासः समागतश्च शृणुष्व तत् ।

मौद्रलं सिद्धिदं पारायणं पूर्णं करोम्यहम् ॥ ८ ॥

तस्य तद्रयनं श्रुत्वा उर्षयुक्तश्च माधवः ।

सर्वैः साकं स्थितस्तत्र पुराणश्रवणाय सः ॥ ९ ॥

तथा मुनिगणार्थं श्रवणार्थं समागतान् ।

क्षत्रियाद्यान् स तान् दृष्ट्वा उर्षयुक्तो बभूव ७ ॥ १० ॥

विनायकं प्रतिपदि तदा पूज्य मडामुनिः ।

उपोषणसमायुक्तः शुङ्खे स्त्रीभिः समारभत् ॥ ११ ॥

पारायणं मौद्रलस्य माऽपे विधिसंयुतः ।

(Page पं. ९ अ. २२ पान ६७)

भक्तियुक्तो मलायोगी कश्यपः सर्वतत्त्ववित् ॥ १२ ॥

तत्र शित्रं समुत्पन्नं तच्छृणुष्व मलामुने ।

नकुलो भूमिसंस्थश्च शुश्राव भयसङ्कुलः ॥ १३ ॥

अकस्माद् दुःखसंयुक्तो ममार स य गाणपाः ।

आययुस्तान् समालोक्य मुनिः पप्रच्छ कश्यपः ॥ १४ ॥

कश्यप उवाच ।

किमर्थमागता नाथाः कार्यं वदत योत्तमम् ।

वयं दासा गाणेशस्य करिष्यामो जवान्विताः ॥ १५ ॥

कश्यपस्य वयः श्रुत्वा जगुस्तं गाणपप्रियाः ।

नकुलं भूमिसंस्थं तु मृतं नेतुं समागताः ॥ १६ ॥

पारायणस्य विप्रेश मौद्रलस्याधुना द्विज ।

अध्यायः संश्रुतः पूर्णोऽज्ञानतो नकुलेन वै ॥ १७ ॥

द्वितीयेऽत्र समारब्धे ज्वरेण बलुपीडितः ।

मृतोऽधुना ब्रह्मभूतं करिष्यामो वयं किल ॥ १८ ॥

मौद्रलं सिद्धिदं पूर्णं श्रुतं तेन मलात्मना ।

अन्ते तेन प्रभावेण जानीषि मुनिसत्तम ॥ १९ ॥

तेषां वयनमाकर्ष्य कश्यपः सर्वसंयुतः ।

विस्मितस्तान् प्रणाम्यैव पारायणपरोऽभवत् ॥ २० ॥

गाणेशा नकुलं गृह्य ययुः स्वानन्दं पुरम् ।

गाणेश्वरं तत्र दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव सः ॥ २१ ॥

यतुर्भिर्दिवसैः पारायणं योगी मलामतिः ।

कृत्वा समाप्तं विद्वेशं पूजयामास यत्नतः ॥ २२ ॥

ततः स पारणं यके पञ्चम्यां सर्वसंयुतः ।

षष्ठ्यां स्वं स्वं स्थलं जग्मुर्ब्राह्मणाद्या मलामुने ॥ २३ ॥

माधवस्तं प्राणम्याद्यै प्रधानादित्तिरावृतः ।

निर्जगाम ततः सोऽपि मलाराष्ट्रं समाययौ ॥ २४ ॥

तत्र तस्य सभा राजा भद्रको बलसंयुतः ।

राज्यं यकार देशस्य स्वकीयस्य मलाबलः ॥ २५ ॥

तेन सार्धं पुनः सोऽपि माधवः शस्त्रधारकः ।
 सैन्येन संयुतः कुङ्कः सङ्ग्रामाय समाययौ ॥ २६ ॥
 गणेशं मनसि स्मृत्वा कश्यपं स्वगुरुं परम् ।
 जित्ये काम्बोजराजं तं युद्धं कृत्वा सुदारुणम् ॥ २७ ॥
 पपाल भयसंयुक्तोऽभवत् कर्णः पराजितः ।
 माधवः स्वस्य राजयं तु यकार स सुहृद्गणः ॥ २८ ॥
 भोगान्नानाविधान् राजा बुभुजे पुत्रपौत्रवान् ।
 गणेशमभजन्नित्यं मौद्गलं तत्तथाऽशृणोत् ॥ २९ ॥
 अन्ते जगाम विघ्नेशं ब्रह्मीभूतो बभूव च ।
 पारायणस्य संश्रावमाडात्प्यात् स नरोत्तमः ॥ ३० ॥
 अेवं नाना जना विप्र सिद्धिं प्राप्ता न शक्यते ।
 वक्तुं केनापि कोऽहं तु मौद्गलश्रवणेन वै ॥ ३१ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 नवमे भाऽऽः योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे
 माधपारायण्यरितवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ८.२२

८.२३ ज्येष्ठमासपारायणमाडात्प्यवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 सूत उवाच ।
 ब्राह्मणः सुमतिर्नाम कुष्ठयुक्तो बभूव च ।
 सम्भूतो गालवे वंशे पीडां लेभे सुदारुणाम् ॥ १ ॥
 सर्वाङ्गे भक्षितः कीटैः सदा दुर्गन्धसंयुतः ।
 पूयशोऽणितधर्माधैर्व्याप्तः सर्वत्र विप्रप ॥ २ ॥
 ततः सोऽपि स्वदेहस्य धातार्थं उद्यतोऽभवत् ।
 सस्मार गणपं चित्ते विघ्नडीनार्थमादरात् ॥ ३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्राजगाम द्विजसत्तमः ।
 धौम्यः सर्वार्थवित् साक्षाज्जतवेदा षवापरः ॥ ४ ॥

तं दृष्ट्वा प्राणनामादौ रुरुटे द्युभसंयुतः ।
 सुमतिं तं प्रदृश्यैव धौम्योऽगादीत् स सौम्यदम् ॥ ५ ॥
 धौम्य उवाच ।
 मा चिन्तां कुरु मा देहघातं कुरु मलामते ।
 मौद्गलं शृणु भावेन रोगादीनो भविष्यसि ॥ ६ ॥
 सर्वसिद्धिकरं पूर्णं ब्रह्मीभूतत्वदायकम् ।
 मौद्गलं श्रवणेनैव यत्नं शीघ्रं मया सह ॥ ७ ॥
 अवेमुक्त्वा जनैस्तस्य तं गृह्य मुनिसत्तमः ।
 जगाम पुलं धौम्यो नानामुनिजनैर्वृतम् ॥ ८ ॥
 तत्र ज्येष्ठः समायातो मासः सर्वार्थसिद्धिदः ।
 स्वल्पकावेन योगीशः पुलं उर्षितोऽभवत् ॥ ९ ॥
 शुक्लप्रतिपदि पारायणं प्राज्ञः समारभत् ।
 मौद्गलस्य पुराणस्य नानाजनसमन्वितः ॥ १० ॥
 उपोषाणसमायुक्ता बभूवुस्ते मलामुने ।
 श्रवणे तत्पराः सर्वे पुलं तथाऽभवत् ॥ ११ ॥
 सुमतिर्धौम्यसंयुक्तस्तथाभूतो मलामतिः ।
 गाणेशं मनसि ध्यात्वा परं शुश्राव मौद्गलम् ॥ १२ ॥
 यतुर्भिर्दिवसैः सोऽपि समाप्तं तस्यकार उ ।
 पञ्चम्यां पारणं सर्वैश्चकार गाणपे रतः ॥ १३ ॥
 सुमतिः कुष्ठलीनः स बभूवे तत्क्षणात् मुदा ।
 तं दृष्ट्वा उर्षसंयुक्ता विस्मितास्ते बभूवुरे ॥ १४ ॥
 धौम्येनानम्य पुलं स्वाश्रमं स समाययौ ।
 तत्र धौम्यं प्रपूज्यादौ जगाद सुमतिर्वचः ॥ १५ ॥
 सुमतिरुवाच ।
 अस्य देहस्य कर्ता यः पिता माता मलामुने ।
 त्वमेव मे न सन्देहः किं करोमि त्वदीप्सितम् ॥ १६ ॥
 देहोऽयं मे मया विप्र तवाधीनः कृतः सदा ।
 शाधि मां तदं नित्यं कश्चिन्मि विशेषतः ॥ १७ ॥

धौम्य उवाच ।

गाणेशं भज भावेन भौद्रलेन समन्वितम् ।

तेन मां कृतकृत्यं त्वं करिष्यसि न संशयः ॥ १८ ॥

अेवमुक्त्वा मडायोगी धौम्यः स्वाश्रमगोडभवत् ।

सुमतिर्गाणानाथं स भौद्रलेनाडभवत् सदा ॥ १९ ॥

अन्ते ब्रह्ममयो जातो भुक्त्वा भोगान् यथेप्सितान् ।

अेवं ज्येष्ठाभिधे मासे पारायणकृत् परम् ॥ २० ॥

अथान्यच्छृणु धर्मज्ञ वृत्तान्तं तत्र सम्भवम् ।

पुलडो डर्षसंयुक्तश्चक्रे पारायणं परम् ॥ २१ ॥

तत्र कश्चित्तु याडडाल आययौ स यदृच्छया ।

दूर स्थितः पश्यति स्म किमिदं डौतुकं मडत् ॥ २२ ॥

दूरस्थेन श्रुतं तेन श्लोकस्य पदमुत्तमम् ।

अेकं सम्पूर्णाभावेन भक्तसंरक्षकस्य य ॥ २३ ॥

ततः स विस्मितो भूत्वा जगाम स्वेच्छयेरितः ।

पापकर्मा पुनः पापं यकार विविधं मुने ॥ २४ ॥

मृतं तं यमदूताश्च गृड्य सर्वे त्वरान्विताः ।

जगमुर्देवं प्रणम्यादौ ददुस्तं पापकारकम् ॥ २५ ॥

(Page पं. ८ अ. २४ पान ६८)

तत्रोवाच मडाबुद्धिश्चित्रगुप्तो यमं वयः ।

मडापापी मडाभाग याडडालोडयं विशेषतः ॥ २६ ॥

न पुण्यस्य कदा लेशश्चाडडालेन कृतः प्रभो ।

भौद्रलस्य पदं नाथ श्रुतमेकमनेन य ॥ २७ ॥

अेतत् सर्वं मया तुभ्यं कथितं तस्य येष्ठितम् ।

कुरु यद्दर्मसंयुक्तं दण्डरूपं मडामते ॥ २८ ॥

चित्रगुप्तवयः श्रुत्वा धर्मो ध्यात्वा गजाननम् ।

वियारमकरोव्यिक्ते किं करोमि सुभप्रदम् ॥ २९ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सत्या वाङ् तमुवाच ड ।

प्रदृश्य नरकानेव याडडालाय मडामते ॥ ३० ॥

सन्तर्ज्य स्वर्गभूमिषु स्थापयस्व यथा सुभम् ।
तथा यकार संदर्भाद्धर्मराजः प्रतापवान् ॥ ३१ ॥

स्वस्थाने भोगसंयुक्तं कृत्वा तं स्थाप्य सूर्यजः ।
संस्थितस्तत्र चित्रं वै बभूवे परमाद्भुतम् ॥ ३२ ॥

गाणेशास्तं प्रगृह्यैव ययुः स्वानन्दकं पुरम् ।
धर्माद्यस्ततः सर्वे विस्मिताः सम्भभूविरि ॥ ३३ ॥

शेवमेकपदस्यैव मौद्गलश्लोकगस्य यत् ।
श्रवणेन क्वलं प्रोक्तमतः किं वर्णयाम्यहम् ॥ ३४ ॥

शेवं ज्येष्ठाभिधे मासि श्रुत्वा पारायणं नराः ।
एतद् भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते स्वानन्दमाययुः ॥ ३५ ॥

तत्र वक्तुं मया विप्र शक्यते न कदाचन ।
वर्षायुतैस्ततस्तुभ्यं कथितं लेशतः परम् ॥ ३६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मङ्गापुराणे
नवमे भा.३.८ योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे
ज्येष्ठमासपारायणमाडात्म्यवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ८.२३

८.२४ दक्षमुगलसंवादे विकल्पविजयो नाम यतुर्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।
चित्रं त्वं सूत वदसि न श्रुतं कुत्रचिन् मया ।
श्लोकं पदं श्रुत्वा नरो ब्रह्ममयोऽभवत् ॥ १ ॥

अडो पापसमाचारश्चाऽऽलः श्लोकसम्भवम् ।
मौद्गलस्य पदं श्रुत्वा ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ २ ॥

अतो मौद्गलजं पूर्णं माडात्म्यं कीदृशं भवेत् ।
तद्ददस्व दयासिन्धो सर्वसंशयनाशनम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।
याऽऽलं गृह्य गाणेशा ययुः स्वनगरं प्रति ।
तत् दृष्ट्वाऽऽश्चर्यसंयुक्तो यमो वेधसमागमत् ॥ ४ ॥

प्रणम्य स विधातारं जगदे वाङ्मयमुत्तमम् ।
 विनयेन समायुक्तस्तेन सम्मानितो यमः ॥ ५ ॥
 धर्म उवाच ।
 मौद्गलस्य य माडात्म्यमद्भुतं दृश्यते मया ।
 न दृष्टं न श्रुतं नाथ कुत्रचित् सर्वसिद्धिदम् ॥ ६ ॥
 याऽऽवः पापकर्मा कः श्रुत्वैकं श्लोकं पदम् ।
 ब्रह्मभूतो बभूवाऽपि किमिदं कौतुकं विधे ॥ ७ ॥
 अेवं सर्वजना ब्रह्मत्रज्ञानेन समन्विताः ।
 ज्ञानयुक्ता गमिष्यन्ति स्वानन्दं विविधात्मकाः ॥ ८ ॥
 विश्वं यरायरं श्रुत्वा क्षीणं सद्यो भविष्यति ।
 (Page भं. ८ अ. २४ पान ७०)
 अतो यत्परो भूत्वा विश्वं रक्ष सुभप्रदम् ॥ ९ ॥
 माडात्म्यं कीदृशं यास्य मौद्गलस्य त्वया कृतम् ।
 न ज्ञायते मया स्वामिन् वदाऽपारं किमात्मकम् ॥ १० ॥
 धर्मस्य वचनं श्रुत्वा तं जगाद पितामहः ।
 निःश्वस्य शृणु विप्रेश वचनं देवपालकम् ॥ ११ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 गाणेशेन स्वभक्त्यर्थं रचितं मौद्गलं परम् ।
 भक्त्या सम्प्रार्थितेनेदं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १२ ॥
 तस्य माडात्म्यमुष्यं वै को जानाति रवेः सुत ।
 किं करोमि न जानामि मौद्गलस्य प्रणयनम् ॥ १३ ॥
 अेवमुक्त्वा स्वयं ब्रह्मा देवान् सस्मार मुष्यकान् ।
 विप्रेन्द्रांस्ते समायाताः पप्रश्चुः कारणं परम् ॥ १४ ॥
 तेषामग्रे यथावृत्तं कथयामास विस्तरात् ।
 धर्मेण संयुतो ब्रह्मा वृत्तान्तं मौद्गले भवम् ॥ १५ ॥
 श्रुत्वा ते षेदसंयुक्ता बभूवुर्मुनिसत्तम ।
 तत्र विष्णुश्च तान् प्राड विचार्य छितकारकम् ॥ १६ ॥
 विष्णुरुवाच ।

तुलां कुरु विधातस्त्वं मौद्गलेन समं भवेत् ।
 साधनेषु यथा सर्वं छितमात्रं भविष्यति ॥ १७ ॥
 तच्छ्रुत्वा विविधान्येव साधनानि प्रगृह्य सः ।
 अेकत्र स्थापयामासैकत्र मौद्गलकं परम् ॥ १८ ॥
 तानि सर्वाणि तेनैव न समानि बभूवुरे ।
 मौद्गलेन मडाभाग अेकभावप्रधारणात् ॥ १९ ॥
 ततः भेद्युताः सर्वे विचारं यदुरादरात् ।
 मौद्गलेन जितं सर्वं कश्चिदामः डिमञ्जसा ॥ २० ॥
 अस्य सेवनमात्रेण जन्तवो विविधात्मकाः ।
 भुक्त्वा भोगान् गमिष्यन्ति यथा ब्रह्मणि योगिनः ॥ २१ ॥
 स्वल्पकालेन विश्वं वै नष्टं सर्वं भविष्यति ।
 विडारेण विडीनाश्च भवाम उ वयं ततः ॥ २२ ॥
 डो विद्धो मौद्गलस्यैव कर्तव्यो येन मानवाः ।
 त्यक्त्वा पुराणं देवाद्याः भविष्यन्त्यन्ययेतसः ॥ २३ ॥
 ततः शम्भुः स्वयं प्राड् भावि यत्तद्भविष्यति ।
 मा कुरुध्वं मडाविद्धं मौद्गलस्य विचक्षाणाः ॥ २४ ॥
 अस्मै विद्मप्रदाने तु डोधयुक्तो गजाननः ।
 सन्धक्ष्यति जगत् सर्वं ऐश्वरं नात्र संशयः ॥ २५ ॥
 शिवस्य वचनं श्रुत्वा भययुक्ताः सुरर्षयः ।
 बभूवुस्तत्र ज्वस्तानुवाच गणपं स्मरन् ॥ २६ ॥
 बृहस्पतिरुवाच ।
 गणेशेन मडेशाद्या षट् रथितमुत्तमम् ।
 विश्वं नानास्वभावस्थं मौद्गलं तु न संशयः ॥ २७ ॥
 मौद्गले गणनाथस्य वचनं वर्तते परम् ।
 मडालयान्तमेवेदं विश्वं भाति निरन्तरम् ॥ २८ ॥
 अन्यथ्य मौद्गलस्यैव कदा विद्धं भविष्यति ।
 तदेव न भवेन्मिथ्या वचनं मुनिसत्तमाः ॥ २९ ॥
 अतो गणेश्वरं प्रार्थ्य विद्धं कुरुत देवपाः ।

मौद्गलस्य गणेशानः क्षुब्धो नात्र भविष्यति ॥ ३० ॥

भृष्टस्यतेर्वयः श्रुत्वा देवा उर्षसमन्विताः ।

मुनयस्तं मडाभागं साधु साध्वभ्रुवन् वयः ॥ ३१ ॥

ततस्तं विघ्नराजं ते तुष्टुवुः करसम्पुटाः ।

नानास्तोत्रैर्गण्णाध्यक्षं प्रसन्नं यकुरादरात् ॥ ३२ ॥

जगाद तान् स्वयं देवः भवाणीमयत्पृथक् ।

सृष्ट्वा विकल्पं देवेशा भविष्यथ सुभे रताः ॥ ३३ ॥

ततो ब्रह्मा गणेशानं स्मृत्वाऽसृजत तत्क्षणात् ।

(Page पं. ८ अ. २५ पान ७१)

विकल्पं संशयाकारं मडातेजोयुतं भलम् ॥ ३४ ॥

तं दृष्ट्वा देवमुभ्या ये देवा विप्राद्योऽपरे ।

सद्यस्ते संशयेनैव युक्ता विप्र बभूविरे ॥ ३५ ॥

किं मौद्गलेन विघ्नेशः प्रसन्नो वा भविष्यति ।

गणेशो ब्रह्मणो नाथः कथं देहधरोऽभवत् ॥ ३६ ॥

रुच्यर्थं कथितं सर्वं वेदादिषु न संशयः ।

ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थं तत् सर्वमान्यं विशेषतः ॥ ३७ ॥

अेवमुक्त्वा ययुः सर्वे स्वे स्वे स्थाने मडामुने ।

मोडिता मायया तस्य विकल्पस्य मडादृभुतम् ॥ ३८ ॥

किमर्थमागताः सर्वे किं कृतं सस्मरुर्न ते ।

विकल्पेन समायुक्ता बभूवुर्भ्रान्तयेतसः ॥ ३९ ॥

ततस्ते मौद्गलं त्यक्त्वा स्थिताः सर्वे विशेषतः ।

नानाभावपरा विप्र यकुः स्वस्वडिंयां पुनः ॥ ४० ॥

विकल्पस्तान् विलोडयैव उर्षयुक्तो बभूव उ ।

प्रससार त्रिलोकेषु नानासंशयकारकः ॥ ४१ ॥

तेन सर्वे जनास्त्यक्त्वा मौद्गलं विप्र संस्थिताः ।

अेवं कमेण नष्टं तत् पुराणं प्रबभूव उ ॥ ४२ ॥

अन्यानि तु पुराणानि वेदाः सर्वाणि मुभ्यकाः ।

नष्टानि नष्टवत् कुत्र स्थितानि स्वल्पभावातः ॥ ४३ ॥

તતઃ કર્મવિહીનં તુ બભૂવ સચરાચરમ્ ।
 દેવા દુઃખયુતાઃ સર્વે વિકલ્પં યોદ્ધુમાયયુઃ ॥ ૪૪ ॥
 વિકલ્પેન જિતાઃ સર્વે નષ્ટવીર્યા બભૂવિરે ।
 તતો ગજાનનં દેવં તુષ્ટુવુસ્તદ્વધાય તે ॥ ૪૫ ॥
 પુનરાકાશવાણીસ્થો જગાદૈતાન્ ગજાનનઃ ।
 મુદ્ગલાણાવશા ભૂત્વા ક્રિયાં કુરુત મા ચિરમ્ ॥ ૪૬ ॥
 વિકલ્પો વશગસ્તેન ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ।
 એવમુક્ત્વા ગણાધીશો વિરરામ ચ શૌનક ॥ ૪૭ ॥
 તતસ્તે હર્ષસંયુક્તાઃ શિવવિષ્ણુમુખાડમરાઃ ।
 કશ્યપાદા યયુસ્તં તુ મુદ્ગલં યોગિનાં વરમ્ ॥ ૪૮ ॥
 પ્રણમ્ય ભાવસંયુક્તાઃ પપ્રચ્છુઃ કરસમ્પુટાઃ ।
 વિકલ્પજયદં પૂર્ણમુપાયં સ્વહિતપ્રદમ્ ॥ ૪૯ ॥
 તેષાં વચનમાકર્ણ્ય પ્રહસ્ત્યાડડપૂજ્ય તાન્ સ્વયમ્ ।
 જગાદ વચનં યોગી મુદ્ગલો માયયા યુતાન્ ॥ ૫૦ ॥
 ॥ ઠું તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
 નવમે ખાણ્ડે યોગચરિતે યોગામૃતાર્થશાસ્ત્રે દક્ષમુગલસંવાદે વિકલ્પવિજયો નામ ચતુર્વિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૯.૨૪

૯.૨૫ વિકલ્પપ્રતાપખાણ્ડનં નામ પચ્ચવિંશોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥
 મુદ્ગલ ઉવાચ ।
 આદૌ ગણેશ્ચરં સ્મૃત્વા પરં સૃષ્ટ્વા વિકલ્પકમ્ ।
 તેજસ્વિનં મહાભાગાઃ કથં નેચ્છથ તં પુનઃ ॥ ૧ ॥
 શરાણં માં પ્રપન્નાનાં કરિષ્યામિ પ્રિયં હિ વઃ ।
 સ્થીયતાં સન્નિધાનેડત્ર વિકલ્પઃ કિં કરિષ્યતિ ॥ ૨ ॥
 મહર્ષયઃ કશ્યપાદા મુદ્ગલેન શિવાદ્યઃ ।
 આશ્ચાસિતાઃ સ્થિતાસ્તત્ર સુખયુક્તા બભૂવિરે ॥ ૩ ॥
 મુદ્ગલસ્થાશ્રમે તસ્ય પ્રવેશો નૈવ વિદ્યતે ।

विकल्पस्य मलाभागे तेन निःसंशया बभूवुः ॥ ४ ॥

विकल्पेन य वृत्तान्तो ज्ञातो देवर्षिसम्भवः ।

क्रोधयुक्तः स्वयं उन्तुमाययौ मुद्रलाश्रमम् ॥ ५ ॥

(Page पं. ९ अ. २५ पान ७२)

आगतं तं समालोक्य विकल्पं भयदायकम् ।

देवेन्द्रा मुद्रलं तत्र जगुर्भयसामन्विताः ॥ ६ ॥

देवेन्द्रा उवाचुः ।

विकल्पः क्रोधसंयुक्त आगतः स मलामते ।

तवाश्रमेऽधुना विप्र यत्कश्चिदसि तत् कुरु ॥ ७ ॥

तेषां वयनमाकर्ण्य मुद्रलस्तानथाब्रवीत् ।

श्रित्वा मां कुरुत प्राज्ञा उनिष्यामि विकल्पकम् ॥ ८ ॥

श्रेयमुक्त्वा स्वयं योगी मुद्रलस्तमथाऽऽययौ ।

विकल्पं तेजसा युक्तं सर्वसंशयकारकम् ॥ ९ ॥

उवाच तं मलायोगी मुद्रलः परमार्थवित् ।

ध्यायुक्तः स्वभावेन प्रेरितो गार्ग्येन सः ॥ १० ॥

मुद्रल उवाच ।

किमर्थमागतोऽसि त्वं विकल्पं ब्रूहि साम्प्रतम् ।

तत्र गच्छ रुचिरत्र नोयेद्दमस्य भविष्यसि ॥ ११ ॥

मुद्रलस्य वयः श्रुत्वा विकल्पः क्रोधसंयुतः ।

जगाद स मलाविप्रं प्रदलन्नैव तेजसा ॥ १२ ॥

विकल्प उवाच ।

मां दृष्ट्वा विष्णुशम्भवाद्या वसिष्ठाद्या मलर्षयः ।

संशयेन समायुक्ता बभूवुस्तत्क्षणां मुने ॥ १३ ॥

त्वां न जानामि योगीन्द्रं स्थितः कुत्रासि वाऽव ।

विज्जेतारं वदसि मां सर्वेषां भूर्भवद्भ्यः ॥ १४ ॥

मया यराचरं सर्वं मद्यधीनं कृतं किल ।

अधुना त्वां उनिष्यामि परं मद्द्वेषकारकम् ॥ १५ ॥

त्वया देवेन्द्रमुष्याश्च देवा मुनिसामन्विताः ।

विकल्पेन विडीना वै कृताः कस्माद्भ्रष्टस्य माम् ॥ १६ ॥

गर्वं उन्तुं समायातं त्वदीयं मुद्रलाश्रमम् ।

जानीहि त्यज सर्वास्त्वं नोयेद्भस्म भविष्यसि ॥ १७ ॥

विकल्पस्य वयः श्रुत्वा डोधयुक्तो मडामुनिः ।

सस्मार गणपं चित्ते विकल्पस्य वधाय सः ॥ १८ ॥

तस्य स्मरणमात्रेण चित्तान् मुद्रलयोगिनः ।

अग्निः प्रलयकृत्तत्र निःसृतः सर्वदाडकः ॥ १९ ॥

अग्निर्यथौ मडाकूरं विकल्पं डोधसंयुतः ।

भलं दर्शनमात्रेण दाडयुक्तं यकार सः ॥ २० ॥

ततः शान्त्यर्थमत्यन्तं यत्नं यडे स शौनक ।

विकल्पश्च ततोऽत्यन्तमग्निस्तेजोयुतोऽभवत् ॥ २१ ॥

अतिदाडयुतः सोऽपि विकल्पः षेडसंयुतः ।

गर्वं त्यक्त्वा मडाविप्रमनमन् मुद्रलं पुरः ॥ २२ ॥

जगाड भयभीतः स रक्ष मां मुनिसत्तम ।

तेजसा ते प्रदग्धं तु शरणागतवत्सल ॥ २३ ॥

शिवविष्णुमुष्माः सर्वे विप्रा वासिष्ठमुष्मकाः ।

जिता मया न सन्देहः स्वल्पायासेन योगिप ॥ २४ ॥

त्वं किं साक्षाद्गणेशान आगतोऽसि न संशयः ।

त्वां जेतुं न समर्थोऽडमतस्ते शरणं गतः ॥ २५ ॥

रक्ष रक्ष दयासिन्धो दाडयुक्तं विशेषतः ।

तेजसा ते प्रणष्टे मां कृतमागः क्षमस्व मे ॥ २६ ॥

विकल्पं व्याकुलं दृष्ट्वा दयायुक्तो बभूव ड ।

मुद्रलो गणपज्जितमग्निं शान्तं यकार ड ॥ २७ ॥

ततः संज्ञासमायुक्तो विकल्पस्तमुवाच ड ।

स्वस्थचित्तः प्राणभ्यादौ मुद्रलं योगिनां वरम् ॥ २८ ॥

विकल्प उवाच ।

जितोऽडं य त्वया विप्र रक्षितोऽग्नेर्भयात्तथा ।

अधुना ते समाधीनस्तिष्ठामि त्वत्समीपगः ॥ २९ ॥

स्थानं देहि मडाभाग तत्र स्थास्यामि निश्चलः ।
तवाज्ञावशगो भूत्वा तव दासोऽहमञ्जसा ॥ ३० ॥

(Page पं. ९ अ. २६ पान ७३)

तस्य तद्भवयन् श्रुत्वा ध्यानयुक्तो बभूव ह ।
ज्ञात्वा विघ्नेश्वरस्यैव कृत्यं तं स मुदाऽब्रवीत् ॥ ३१ ॥

मुद्रल उवाच ।

योगाकारं गणेशानं न जानन्ति नराधमाः ।
देहधारिसमं तं ये मानयन्ति गुणोद्भवम् ॥ ३२ ॥

तेषां हृदि बलिः स्थित्वा तिष्ठ त्वं सर्वदा मुदा ।
नानासंशयसंयुक्तांस्तान् कुर्वन् सविशेषतः ॥ ३३ ॥

मौद्रलं संशयेनैव युक्तं कुरु मदाज्ञया ।
तेषां हृदि समास्थाय योगिनां गणपद्विषाम् ॥ ३४ ॥

गणेशं योगरूपं ये मानयन्ति विकल्पक ।
योगिनोऽयोगिनो वाऽपि ते त्याज्याः सर्वदा त्वया ॥ ३५ ॥

मौद्रले श्रद्धया युक्ता भविष्यन्ति सदा मुदा ।
गाणेशा योगिनो नान्ये जानीहि मम वाक्यतः ॥ ३६ ॥

अवमुक्त्वा मडायोगी मुद्रलो विरराम ह ।
विकल्पस्तं तथेत्युक्त्वा प्रणम्य स्वस्थलं ययौ ॥ ३७ ॥

ततो हर्षयुता देवा मुनयस्तं प्रणम्य च ।
मुद्रलं स्वस्थलं जग्मुः कर्मयुक्ता जना बभूवुः ॥ ३८ ॥

तदहान् मौद्रलं विप्र सेव्यते नैव जन्तुभिः ।
दोषयुक्तैर्विशेषेण विकल्पेन समन्वितैः ॥ ३९ ॥

कलावत्यन्तभावेन मौद्रलं नष्टकं भवेत् ।
दोषयुक्ता जनास्तत्र भविष्यन्ति गृहे गृहे ॥ ४० ॥

योगिनो मौद्रलं नित्यं सेवन्ते भावसंयुताः ।
गणेशरूपबोधे ये यतुराः सर्वपावनाः ॥ ४१ ॥

नान्ये पाप्मण्डिनो लुब्धा नाना छद्मधरा भूवि ।

मोडयुक्ता विशेषेण भविष्यन्ति तु मौद्गलम् ॥ ४२ ॥

अेवं देवैः कृतो विद्मो गणेशानेन प्रेरितैः ।

मुनिभिर्मौद्गले तेनाऽभवन् जन्मयुता नराः ॥ ४३ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं रडस्थं परमाद्भुतम् ।

शृणुयाच्छ्रावयेद्यस्तु विकल्परहितो भवेत् ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भा०० योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे

विकल्पप्रतापभा०० नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ९.२५

९.२६ मौद्गलपुराणश्रवणामाडात्म्यवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

भीमो नामाऽभवद्देश्यः सर्वधर्मविवर्जितः ।

अऽगृहेशे मडापापी दर्शनात् पुण्यनाशकृत् ॥ १ ॥

स कदाचिद्धने संस्थो बभूवे यौर्यकारणात् ।

तत्राऽऽजगाम राजर्षिः सैन्ययुक्तो विदुर्भपः ॥ २ ॥

तं दृष्ट्वा त्यज्य शस्त्राणि भीमः पापपरायणः ।

मडावनान्तरं गत्वा तस्थौ प्राणपरीप्सया ॥ ३ ॥

तत्र मेधातिथिर्माघशुक्लप्रतिपदि द्विजः ।

प्रारभ्य मुनिसंयुक्तो मौद्गलं कथितुं रतः ॥ ४ ॥

तत्राऽऽजगाम तान् दृष्ट्वा वैश्यः पापरतो मुने ।

भयात् समीपगस्तेषां संस्थितः शस्त्रवर्जितः ॥ ५ ॥

राजा समाययौ तत्र ननाम मुनिपुङ्गवम् ।

मेधातिथिं ततः सर्वान् मुनीन् भावसमन्वितः ॥ ६ ॥

पुनः प्राणम्य स्वस्थानं ययौ भानुर्विदुर्भपः ।

(Page पं. ९ अ. २७ पान ७४)

वैश्यो मुनिवने तत्र सुष्वाप विनयान्वितः ॥ ७ ॥

प्रातः काले पुनः स्नात्वा कृत्वा नित्यङ्कियां द्विजः ।

मौद्गलं श्रोतुकामास्ते आययुर्धुषसंयुताः ॥ ८ ॥

तैः साकं भीमवैश्वोऽपि राजभीत्या समाययौ ।

शुश्राव मौद्गलं तत्र पुराणं विस्मितोऽभवत् ॥ ९ ॥

मौद्गलस्य पुराणस्य श्रवाणेन दुरात्मनः ।

बुद्धिभेदो बभूवाऽपि स तत्रैव स्थितोऽभवत् ॥ १० ॥

विचारमकरोऽस्थिते भीमः पापपरायणः ।

अखो वैश्वोऽहमानन्दात् किं करोमि दुरात्मवान् ॥ ११ ॥

पापिनो नरकं यान्ति नरा नास्त्यत्र संशयः ।

नरदेहं समासाधे धर्मं कुर्यात् स मानवः ॥ १२ ॥

अेवं विचार्य तत्रैव मौद्गलश्रवणे रतः ।

त्यक्त्वा स्त्रीपुत्रकाधे स गणेशे लालसोऽभवत् ॥ १३ ॥

द्वाल्गुन्यां पूर्णिमायां तत् पुराणं पूर्णमाभवत् ।

मेधातिथिः प्रतिपदि द्विजान् सम्भोज्य उर्षितः ॥ १४ ॥

स कृत्वा पारणं सर्वान् विसृज्य गणपे रतः ।

नित्यं गणेश्वरं भक्त्या पूज्य भक्तिपरोऽभवत् ॥ १५ ॥

भीमः स्वगृहमागत्य त्यक्त्वा पापात्मकं परम् ।

कर्म स्वधर्मसंयुक्तो बभूव गणपे रतः ॥ १६ ॥

मौद्गलश्रवणेनैव सर्वपापविवर्जितः ।

बभूव धर्मशीलश्च गाणपत्यो मन्त्रायशाः ॥ १७ ॥

शरीरान्ते गणेशानमगमद्वैश्वजः परम् ।

अह्मभूतो बभूवाऽपि दृष्ट्वा विघ्नेश्वरं मुने ॥ १८ ॥

मौद्गलं सततं श्रुत्वा यैवं नानाजनादयः ।

बभूवुः पुण्यशीलाश्च किल अह्मणि तन्मयाः ॥ १९ ॥

तत्राऽहं कति ते भ्रूयां शक्तो वक्तुं न को भवेत् ।

नानेन सदृशं किञ्चिज्जानीहि त्वं मन्त्रामुने ॥ २० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मन्त्रपुराणे

नवमे भाष्ये योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे

माघादिसाधमासे मौद्गलपुराणश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ८.२६

९.२७ भाद्रपदादिसार्धैकमास श्रवणमाहात्म्यवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

महायोगी भाद्रपदे पुलस्त्यो गणपे रतः ।

प्रतिपत्तो गणेशं सम्भूज्यारभत मौद्रलम् ॥ १ ॥

तत्र विप्राद्यो विप्र श्रवणार्थं समाययुः ।

यथाविधि जनाः सर्वे शुश्रुवुर्भक्तितत्पराः ॥ २ ॥

अर्थेन संयुतं नित्यं मौद्रलं मुनिसत्तमः ।

कथयामास उर्षेण गणेशार्थवियक्षाणः ॥ ३ ॥

तत्र सर्पो बिले संस्थः शुश्राव त्वयसंयुतः ।

कस्मिंश्चिद्विसे विप्र भाग्येन प्रेरितः पुरा ॥ ४ ॥

मुनयः सुषुपुः सर्वे रात्रौ सर्पो बलिः शनैः ।

निर्जगाम ययौ मार्गं स्वेच्छया सुप्तसंयुतः ॥ ५ ॥

(Page भं. ९ अ. २७ पान ७५)

वनस्थो नकुलः कश्चित्तं ददर्श भुजङ्गमम् ।

आययौ लन्तुमावेशात्तयोर्युद्धं बभूव उ ॥ ६ ॥

नकुलेन बलाढ्येन उतं सर्पं वनान्तरे ।

तं गृह्य गाणपाः सधो ब्रह्मभूतं प्रयङ्किरे ॥ ७ ॥

तं ज्ञात्वा विस्मिताः सर्वे देवेन्द्राद्या मलामते ।

परस्परं सम्भूयस्ते साश्रुनेत्रा मउर्षयः ॥ ८ ॥

अहो मौद्रलमाहात्म्यं वक्तुं सर्वैर्न शक्यते ।

सर्पोऽज्ञानाख्य स श्रुत्वा किञ्चिद्ब्रह्ममयोऽधुना ॥ ९ ॥

सम्पूर्णा मौद्रलं यैस्तु संश्रुतं तैः प्रलभ्यते ।

न ज्ञायते विशेषेण किं विशिष्टमतः परम् ॥ १० ॥

सम्पूर्णा मौद्रलं यैश्च संश्रुतं ते गणेश्वराः ।

ज्ञातव्या लोकनाथा वै पावनार्थं भवन्त्यतः ॥ ११ ॥

नरजन्मधरो यः स्यान् मौद्रलं न शृणोति येत् ।

वञ्चितो मायया पूर्यो वृथा धिक् तस्य जिवितम् ॥ १२ ॥

विघ्नराज नमस्तुभ्यं देहि जन्म धरातले ।

नित्यं मौद्रलसंसक्तान् कुरु नो मानवान् किल ॥ १३ ॥

धिक् स्वर्गं देवदेवेशान् यत्र कर्मफलं न य ।

क्रियते देवदेवेशैः कर्म तद्व्यर्थतां ययौ ॥ १४ ॥

अखो कीटपतङ्गादि योनौ जन्मधरो भवेत् ।

भारते साधुसङ्गेन ब्रह्मीभूतो भविष्यति ॥ १५ ॥

सर्पोऽयं नरवाङ्-डीनो न जनाति किमप्यखो ।

मनुष्यवाग्भवं भावं तथा शुश्राव मौद्रलम् ॥ १६ ॥

तेनैव ब्रह्मभूतोऽयं ततः स्वानन्दके पुरे ।

किं पुनर्नरजातिस्थो प्राप्नुयान्न गजाननम् ॥ १७ ॥

अेवमुक्त्वाऽमराद्यास्तं स्वं स्वं स्थानकमाययुः ।

अधुना प्रकृतं वस्मि सर्वसौभ्यकरं परम् ॥ १८ ॥

आश्विन्यां पूर्यिमायां य तत् समाप्तं भवूव ७ ।

मौद्रलं वर्षसंयुक्ताः श्रोतारस्तं पुपूजिरे ॥ १९ ॥

सर्वैः साकं मडायोगी पारणं स यकार ७ ।

ततः सर्वान् प्रतिपदि विससर्ज मडायशाः ॥ २० ॥

तदाज्ञया ययुः सर्वे स्वस्वमाश्रमकं मुने ।

गणेशभजने सक्ता भवूवुः सर्वभावतः ॥ २१ ॥

७७ भुक्त्वाऽपिलान् भोगानन्ते स्वानन्दमाययुः ।

भवूवुर्ब्रह्मभूतास्ते परं दृष्ट्वा गणेश्वरम् ॥ २२ ॥

७ति ते सर्वमाप्यातं यशः सार्धैकमासजम् ।

मौद्रलश्रवणज्जातं भाद्रमासादिसम्भवम् ॥ २३ ॥

अेवं त्वनन्तःपुत्राश्च जन्तवो ब्रह्म लेभिरे ।

न वक्तुं शक्यते तत्र मौद्रलश्रवणेन वै ॥ २४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

नवमे भा३ये योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे मुद्रलदक्षसंवादे

भाद्रपदादिसार्धैकमास श्रवणमाडात्त्यवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ ८.२७

९.२८ मडोदरयरितमडलतयवर्णनं नलमलषलवलंशोडध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

ड्राडडलणो वन्धुडडवेन डीडडतः कडडलण डुरल ।
गलर्यवंशडवः डोडडड नलडुड शडुडरडतुडरडतः ॥ १ ॥

नलनोडडलडलः कृतलसुतेन वलन्धुडडषडुरडलरडलः ।
तथलडड तसुड डुतुरो वल डुतुरी डुरडड डडडूव न ॥ २ ॥

ततुडतडतुडुडडसंयुक्तुडु गूतडडं स डगलड ड ।
ससुतुरीकः डुतुरकलडलरुथं तं ननलड डडलडतडडु ॥ ३ ॥

गूतडडेन डुनीनुडुरेण सतुडुतः शडुडुरलवसतु ।
सेवलरुथं सुवगुरुसेततुर डतुडुडुतुडु डडडूव ड ॥ ५ ॥

डुकेडल सुडडडलसीनं गूतडडं तं ड डकुतुडतः ।
डगलड डुतुरडुरलडुडरुथं वडनं सुवडुतलवडडु ॥ ५ ॥

शडुडुरुवलय ।

नलनल डतुडलः कृतलः सुवलडडनु डुतुरडुरलडुडरुथंडलडरलतु ।
डडुडते नैव सनुतलनो डडल डुडु वड कलरलणडु ॥ ६ ॥

डेनोडडलडेन डे डुतुरो डवलषुडतुड डडलडते ।
तडुडडलडं वड सुवलडडनु कडुरडुडलडड तवडलणडलडल ॥ ७ ॥

तुवं गुरुडुडे डरल कलषल डरं तुवतुडु न वडधते ।
तलरडसुव डडलडलग वलन्धुडडषडुसडनुवतडु ॥ ८ ॥

तसुड तडुडुडनं शुरुतुवल तं डगलड डडलडुनः ।
गूतडडः सरुवततुवडुणः शडुडुं डुडुडसडनुवतडु ॥ ९ ॥

गूतडड उवलय ।

डल कुरुषुव वृथल डुडनुतलं तव डुतुरल डुरडुडुतुडड ।
डवलषुडनुतुड तुरडः डुरलणल वेडुणल गलणडडुरडलडलः ॥ १० ॥

शुडुणु तुवं डुडुडुलं डतुतः सरुवसडुडुडुरडुडलडकडु ।
तेनलननुतडवसुथं ते डलडुं नशुडेसुडु ततुडुडलणलतु ॥ ११ ॥

पुण्यराशिः स्वयं साक्षाद्भविष्यसि य तारकः ।
 अन्येषां नात्र सन्देहः सर्वसिद्धियुतस्तथा ॥ १२ ॥
 अन्ते गणेश्वरं प्राप्य ब्रह्मीभूतो भविष्यसि ।
 तिष्ठान् ज्येष्ठमासेऽहं कथयिष्यामि मौद्गलम् ॥ १३ ॥
 अयं तस्य वयः श्रुत्वा उर्षयुक्तो बभूव ह ।
 सुशीलयया स्त्रिया साधुं तत्रैवं संस्थितोऽभवत् ॥ १४ ॥
 ततः स्वल्पे गते काले ज्येष्ठमासः समाययौ ।
 अन्ये मुनिगणास्तत्र श्रवणार्थं समाययुः ॥ १५ ॥
 तान् दृष्ट्वा स्त्रीसमायुक्तः शम्भुश्चातीव उर्षितः ।
 विधियुक्ततया सर्वे श्रोतारस्तत्परा बभुः ॥ १६ ॥
 ज्येष्ठे शुक्ले प्रतिपदि गौतमो योगिनां वरः ।
 समारभत् स उर्षेण मौद्गलं सर्वसिद्धिदम् ॥ १७ ॥
 व्याभ्यां यकार सर्वज्ञो मौद्गलस्य यथार्थतः ।
 तच्छ्रुत्वा विस्मिताः सर्वे बभूवुः श्रवणो रताः ॥ १८ ॥
 नित्यं नियमसंयुक्ताः शुश्रुवुर्भक्तिसंयुताः ।
 तत्र कस्मिन् दिने विप्र बभूव परमाद्भुतम् ॥ १९ ॥
 गर्हभस्तत्र दैवेन ज्ञायययौ त्वतिदुःप्पितः ।
 ज्वरेण पीडितोऽत्यन्तं दूरे तस्थौ मछामुने ॥ २० ॥
 शुश्राव मौद्गलस्यैव श्लोकं ज्ञानविवर्जितः ।
 पीडाहीनो बभूवाऽपि तत्र किञ्चित् स रासभः ॥ २१ ॥
 दृष्टा समन्वितो भूत्वा तस्थौ श्रवणालालसः ।
 ततो गौतमविप्रेण समाप्तं तत्कृतं मुदा ॥ २२ ॥
 सर्वे स्वस्वकिंयां यकुः पुनः प्रातः समाययुः ।
 गर्हभो दुःखहीनः स बभूवे तत्क्षणात् मुने ॥ २३ ॥
 स ययौ स्वेच्छया युक्तः कालवेगान् ममार सः ।
 तस्मिन् काले य तं नेतुं गाणेशाः प्रययुर्मुदा ॥ २४ ॥
 तं गृह्य ब्रह्मभूतं ते यकुः श्रवणपुण्यतः ।
 तं दृष्ट्वा देवविप्राधाः स्वर्गस्था विस्मयं ययुः ॥ २५ ॥

(Page पं. ९ अ. २९ पान ७७)

अथो शृणु मलाभाग गौतमो ऽर्षनिर्भरः ।

आषाढ्यां पूर्णिमायां स समाप्तं तव्यकार उ ॥ २६ ॥

द्विजैः स प्रतिपदि यके वै पारणं पुरा ।

सर्वे ऽर्षयुतास्तं ते नत्वा स्वस्वाश्रमं ययुः ॥ २७ ॥

शम्भुः सुशीलया सार्धं जगाम स्वाश्रयं ततः ।

गणेशमभजन्नित्यं ज्ञात्वा योगवपुर्धरम् ॥ २८ ॥

ततः स्वल्पे गते काले सुशीला गर्भसंयुता ।

अभूव तां प्रदृश्यैवाभवच्छम्भुः सुविस्मितः ॥ २९ ॥

ततः शुभे मुहूर्ते सा सुषुवे पुत्रमुत्तमम् ।

सर्वलक्षणसंयुक्तं सुता अेवं त्रयोऽभवन् ॥ ३० ॥

वेदज्ञान् सर्वमान्यांश्च गाणपत्यपरायणान् ।

तान् दृष्ट्वा विस्मितः शम्भुर्गुरुं सस्मार गौतमम् ॥ ३१ ॥

मौद्गले तत्परः सोऽपि अभूवे नित्यमादरात् ।

अन्ते विघ्नेश्वरं प्राप तल्लीनः प्रअभूव उ ॥ ३२ ॥

नाना जना गणेशानं लेभिरे मौद्गलस्य य ।

श्रवणेन य पाठेन मुने तेषु कति ब्रुवे ॥ ३३ ॥

अेतत्ते कथितं विप्र जयेष्ठात् सार्द्धैकमासके ।

मौद्गलश्रवणस्यैव माहात्म्यं स्वल्पभावातः ॥ ३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमौद्गले मलापुराणे

नवमे भाऽः योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे मुद्रलदक्षसंवादे

महोदर्यरितमाहात्म्यवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ९.२९

९.२९ वर्षेण मौद्गलश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

राजाऽऽसीत् पुण्ड्रदेशस्य सुग्रीवः सर्वशास्त्रवित् ।

नानाधर्मपरः सोऽपि शास्त्रार्थज्ञो विचक्षणः ॥ १ ॥

तस्य देशे ज्येष्ठावृष्टिर्भूवे द्युभवर्धिनी ।

न वर्षर्ष कदा मेघस्ततो राजाऽतिदुःषितः ॥ २ ॥

धन्द्रस्य वरुणस्यैवानुष्ठाने तत्परोऽभवत् ।

ब्राह्मणैर्नित्यमत्यन्तं तोषयामास मेघपम् ॥ ३ ॥

ततो वै नव वर्षापि मेघः पापेन येरितः ।

वीक्ष्यातिदुःखसंयुक्तः सुग्रीवोऽभूत्ततो नृपः ॥ ४ ॥

राजा राज्यं परित्यज विश्वामित्रं जगाम उ ।

पप्रच्छ तं प्राणभ्याऽसौ मेघवृष्टिकरं परम् ॥ ५ ॥

तेन सङ्घथितं विप्र मौद्गलं शृणु भूमिप ।

देशे वृष्टिश्च सम्पूर्णा भविष्यति न संशयः ॥ ६ ॥

ततो राजा द्विजैस्तत्र लेभयित्वा य मौद्गलम् ।

यथौ स्वनगरं लृष्टस्तच्छुश्राव मडामतिः ॥ ७ ॥

जनैः सार्धं समीपस्थैस्ततो वृष्टिर्भूव उ ।

प्रारब्धे मौद्गले तत्र तत् दृष्ट्वा विस्मितो नृपः ॥ ८ ॥

सर्वे लर्षयुता लोका जाता पुण्ड्रनिवासिनः ।

राजा गणेश्वरं नित्यमभजद्भक्तिसंयुतः ॥ ९ ॥

(Page भं. ८ अ. २८ पान ७८)

भाद्रे शुद्धप्रतिपदि समारभ्य स मौद्गलम् ।

शुश्राव नित्यमानन्दात् पुराणं सर्वसिद्धिदम् ॥ १० ॥

पुनर्भाद्रपदं प्राप्य परां शुक्लचतुर्थिकाम् ।

समाप्तं तत् स पञ्चम्यां यके वै लर्षसंयुतः ॥ ११ ॥

अतिसंलर्षितो राजा श्रावणं प्राप्य सौभ्यदम् ।

शुक्लप्रतिपदि प्राज्ञैः प्रारभन्मौद्गलं पुनः ॥ १२ ॥

नित्यं शुश्राव सुग्रीवो गाणपत्यपरायणः ।

आषाढ्यां स समाप्तं तदमायां प्रयकार उ ॥ १३ ॥

पुनः प्रारभ्य सुग्रीवो जनैः श्रेष्ठैः समन्वितः ।

शुश्राव वर्षमध्ये स अयं वार्षिकमाचरत् ॥ १४ ॥

પ્રતિવર્ષં મહાભક્ત્યા શુશ્રુવુઃ સર્વનાગરાઃ ।
 ભક્તિયુક્તા ગણેશાનમભજન્ દુઃખવર્જિતાઃ ॥ ૧૫ ॥
 ન તત્ર વાન્ધ્યદોષેણ યુક્તઃ કશ્ચિદ્ભૂવ હ ।
 ન રોગશોકસંયુક્તઃ સુગ્રીવે રાજ્યકર્તરિ ॥ ૧૬ ॥
 સર્વસમ્પત્સમાયુક્તા જનાસ્તત્ર બભૂવિરે ।
 રોગદોષાદિભિર્ભાવૈર્હીનાશ્ચ ભયવર્જિતાઃ ॥ ૧૭ ॥
 તતઃ સર્વેઃ સ રાજર્ષિર્જગામ નગરસ્થિતૈઃ ।
 ગણેશં બ્રહ્મભૂતસ્તૈર્બભૂવે પરમદ્યુતિઃ ॥ ૧૮ ॥
 ગચ્છતો નિજલોકં વૈ તસ્યાડુગાદ્વાયુનાડપરે ।
 સ્મૃષ્ટા રૌરવસંસ્થાસ્તે પીડાહીના બભૂવિરે ॥ ૧૯ ॥
 તાન્ ગૃહ્ય ગાણપા વિપ્ર બ્રહ્મીભૂતાન્ પ્રચક્રિરે ।
 યમાદ્યા વિસ્મિતાઃ સર્વે પ્રશશંસુશ્ચ મૌદ્ગલમ્ ॥ ૨૦ ॥
 વિપ્રવાર્ષિકમેવં તે કથિતં શ્રવણસ્ય યત્ ।
 મૌદ્ગલસ્ય હિ માહાત્મ્યં સર્વસિદ્ધિપ્રદાયકમ્ ॥ ૨૧ ॥
 સુગ્રીવદેશગઃ કશ્ચિચ્છૃત્વા વૃત્તાન્તમદ્ભુતમ્ ।
 કુષ્ઠયુક્તો યયૌ તત્ર પુરાણશ્રવણાર્થતઃ ॥ ૨૨ ॥
 વાર્ષિકં રાજશાર્દૂલો સમારભત ભક્તિતઃ ।
 સોડપિ નિત્યં પ્રશુશ્રાવ કુષ્ઠનાશાર્થમુત્તમમ્ ॥ ૨૩ ॥
 શ્રુત્વા કુષ્ઠવિહીનઃ સ બભૂવે હર્ષસંયુતઃ ।
 જગામ સ્વગૃહં પદ્ભ્યાં ગૃહકાર્યરતોડભવત્ ॥ ૨૪ ॥
 ભુક્ત્વા ભોગાન્ મનોહાન્ સોડતે જગામ ગજાનનમ્ ।
 બ્રહ્મીભૂતો બભૂવાડપિ શ્રવણસ્ય ફલેન વૈ ॥ ૨૫ ॥
 એવં સકૃત્ સમાશ્રુત્ય મૌદ્ગલં વિવિધા જનાઃ ।
 ઇહ ભુક્ત્વાડભિલાન્ ભોગાનન્તે સ્વાનન્દમાયયુઃ ॥ ૨૬ ॥
 તત્રૈવ કતિ તે બ્રૂયાં નાલં વર્ષશતૈરપિ ।
 અતઃ સક્લેપતઃ પ્રોક્તં વર્ષશ્રવણજં ફલમ્ ॥ ૨૭ ॥
 ॥ ઓં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્ગલે મહાપુરાણે

नवमे भाषे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे
वर्षेण मौद्रलश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.२९
(Page पं. ९ अ. ३० पान ७९)

९.३० मौद्रलनित्यश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।
राजाऽभूय्याक्षुषे कश्चिन् सुमेधो नाम धारकः ।
नानाधर्मपरो यज्वा दाता मानी मडाबलः ॥ १ ॥
सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो द्विजदेवातिथिप्रियः ।
सप्तद्वीपाधिपो भूत्वा स यके राज्यमुत्तमम् ॥ २ ॥
अेवं राज्यपरो राजा सर्वेषां छितकारकः ।
वान्ध्यदोषसमायुक्तो बभूवातीव दुःभितः ॥ ३ ॥
नानोपायांश्चकाराऽसौ पुत्रप्राप्त्यर्थमादरात् ।
नालभत् पुत्रमानन्ददायकं दुःभितोऽभवत् ॥ ४ ॥
पत्न्या विचार्य राजाऽसौ त्यक्त्वा राज्यं तथा सल ।
प्रधानेषु वनं धोरं यथौ शोकसमन्वितः ॥ ५ ॥
बभ्राम भ्रान्तचित्तोऽसौ सुमेधा यत्र तत्र य ।
ततो मडावनं राजा ददर्श भयदायकम् ॥ ६ ॥
मरणे निश्चयं कृत्वा प्रविवेश मडावनम् ।
तत्र व्याला मृगा व्याघ्राः पपलुस्तं निरीक्ष्य ते ॥ ७ ॥
ततो राजा प्रियायुक्तो बभ्राम भ्रान्तवधया ।
तत्र क्तुं ददर्शापि मडायोगीन्द्रमुत्तमम् ॥ ८ ॥
कृताञ्जलिः स्त्रिया विप्रं प्राणनाम पुरः स्थितः ।
तुष्टाव तं विधेः पुत्रं तेजोयुक्तं प्रजापतिम् ॥ ९ ॥
सन्तुष्टस्तं मडीपालं समाश्रास्य जगाद ल ।
दुःखं किं ते मडीपाल किमर्थं वद यागतः ॥ १० ॥
राजा तस्मै स्ववृत्तान्तं कथयामास विस्तरात् ।

तच्छ्रुत्वा ध्यानसंयुक्तो बभूव मुनिसत्तमः ॥ ११ ॥

जगाद नृपतिं विप्रं कृतुस्तं उर्षयन्निव ।

मौद्गलं शृणु राजंस्त्वं पुत्रयुक्तो भविष्यसि ॥ १२ ॥

मुदितो राजशार्दूलस्तं प्राणम्य तदाज्ञया ।

यथौ स्वनगरं चित्रं पुरोहितमुवाच ॥ १३ ॥

श्रुत्वा वृत्तं गुरुस्तस्य शाण्डिल्यः सर्वशास्त्रवित् ।

जगाद तं महीपालं उर्षनिर्भरमानसः ॥ १४ ॥

शाण्डिल्य उवाच ।

मौद्गलं यानयिष्यामि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

श्रावयिष्यामि ते राजन् मा चिन्तां कुरु निश्चितम् ॥ १५ ॥

अेवमुक्त्वा यथौ सोऽपि कृतुं योगीन्द्रवन्दितम् ।

तं प्राणम्य यथान्यायं मौद्गलं श्रुतवान् परम् ॥ १६ ॥

लेभयित्वा स्वयं विप्रः शाण्डिल्यः सर्वतत्त्ववित् ।

यथौ सुमेधसं भूपं जगाद वयनं हितम् ॥ १७ ॥

शाण्डिल्य उवाच ।

मौद्गलेन समं राजन्न किञ्चिद्भर्तते परम् ।

शास्त्रं योगीन्द्रवन्द्यं तत् सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १८ ॥

क्तोः प्रसादमाहात्म्यान् मया ज्ञातमिदं परम् ।

शृणु नित्यं महाराज मौद्गलं सर्वमुद्गलम् ॥ १९ ॥

अेवमुक्त्वा स्वयं विप्रः समासत्तं उर्षितः ।

मौद्गलं तं प्राणम्याऽऽदौ जगाद नृपसत्तमः ॥ २० ॥

सुमेधा उवाच ।

मुदूर्तं पश्य विप्रेश शुभदं तत्पुनः प्रभो ।

मौद्गलं कथयस्व त्वं सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ २१ ॥

शाण्डिल्य उवाच ।

क्षणाभङ्गुरदेहोऽयं न विश्वास्यो महीपते ।

विघ्नराजं स्मर त्वं वै तेन कालः शुभो भवेत् ॥ २२ ॥

गाणेशं नृपशार्दूलं यत्किञ्चित् सर्वसिद्धिदम् ।

तत्र द्विविधभावेन स नरोत्तम आयरेत् ॥ २३ ॥

मुहूर्तं शुभमालोक्याथवा तं गणपं स्मरन् ।
समारभेन्न सन्देहो मान्यत्वं तु विचारय ॥ २४ ॥

अेवमुक्तो नृपस्तेन तथेत्युक्त्वा स्त्रिया सह ।
शुश्राव मौद्गलं नित्यं शाण्डिल्याद्धर्मसंयुतः ॥ २५ ॥

ततः स्वल्पे गते काले गर्भयुक्तां निरीक्ष्य ताम् ।
पत्नीं मडीपतिः सर्वैर्लर्षयुक्तो बभूव ह ॥ २६ ॥

पुत्रं सा सुषुप्ते साध्वी सर्वलक्षणसंयुतम् ।
राजा नित्यं सुहर्षेण शुश्रुवे मौद्गलं परम् ॥ २७ ॥

तदेकनिष्ठभावस्थो बभूवे नित्यमादरात् ।
अन्ते नगरसंयुक्तो जगाम गणपं परम् ॥ २८ ॥

तत्र दृष्ट्वा गणेशानं ब्रह्मीभूतो बभूव ह ।
जनैः सार्द्धं सुमेधास्तु पुराणश्रवणेन वै ॥ २९ ॥

शाण्डिल्योऽपि वनं गत्वा नित्यं विघ्नेशमालजत् ।
गणेशाग्रे पुराणं स कथयामास मौद्गलम् ॥ ३० ॥

नित्यं भावसमायुक्तो मौद्गले तत्परोऽभवत् ।
शान्तियोग्युतो भूत्वाऽसेवत्तं गणनायकम् ॥ ३१ ॥

सर्वत्र सर्वमान्यः स बभूव ब्राह्मणान्नाग्रीः ।
अन्ते गणेश्वरं प्राप योगिवन्द्यो मलयशाः ॥ ३२ ॥

तस्याश्रमो गणेशस्य क्षेत्रमाबूञ्च सिद्धिदम् ।
दर्शनाद्दूर्गमविप्रं सर्वसौभ्यकरं परम् ॥ ३३ ॥

अेवं नित्यजपे सक्ता मौद्गलस्य मडामुने ।
एह भुक्त्वा प्रभोगांस्ते ब्रह्मभूता बभूविरे ॥ ३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमद्भाग्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
नवमे भाष्ये योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे
मौद्गलनित्यश्रवणमाडात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३०

९.३१ वक्तुएडयरितश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

नानातपःपरः कुत्सः साक्षाद् द्विजवरोऽभवत् ।

तपसा शुद्धभावाः स ब्रह्मश्रद्धापरायणः ॥ १ ॥

शमी दमपरो भूत्वा जडोन्मत्तादिकं परम् ।

यथार स ततः शाक्तेऽभवत् ब्रह्मणि तन्मयः ॥ २ ॥

नामरूपात्मकानां तद्ब्रह्मासत्संज्ञकं मतम् ।

तज्ज्ञात्वा शान्तिधीनश्च बभूवे भेदसंयुतः ॥ ३ ॥

तत्रागतं स योगीन्द्रं याज्ञवल्क्यं प्रतापिनम् ।

ननाम तं मडाभागं कुत्सो धर्मविद्वत्तमः ॥ ४ ॥

सम्पूज्य उर्ध्वसंयुक्तः प्रपद्य विनयान्वितः ।

वद योगं मलयोगिन् शान्तिर्दं योगिनां मतम् ॥ ५ ॥

याज्ञवल्क्य उवाच ।

पञ्चयित्तमयी बुद्धिः संयोगायोगरूपिणी ।

तस्यां भ्रान्तिप्रदा सिद्धिर्नासासिद्धिप्रदर्शिनी ॥ ६ ॥

तत्र बिम्बं गणेशस्य पतितं मोहधारकम् ।

बिम्बभावं परित्यज्य ब्रह्मीभूतो भविष्यसि ॥ ७ ॥

तदर्थं वक्तुएडस्याऽऽराधनं कुरु सर्वदा ।

तेन शान्तिसमायुक्तो भविष्यसि न संशयः ॥ ८ ॥

बिम्बं मायायुतं प्रोक्तं मोहितं सिद्धिबुद्धिगम् ।

(Page पं. ९ अ. ३२ पान ८१)

तद्भावं छन्ति तुएडेन तेनायं वक्तुएडकः ॥ ९ ॥

मायासुषं नराकारं तस्माद्भक्तं परं मुभम् ।

तयोर्ब्रह्मसमायोगे वक्तुएडोऽयमुच्यते ॥ १० ॥

कण्ठाधो मायया युक्तो मस्तकं तद्विवर्जितम् ।

वक्त्राभ्यं तस्य विप्रेश तेनाऽयं वक्तुएडकः ॥ ११ ॥

अनेनार्थेन संयुक्तं वक्तुएडं भजस्व य ।

तेन शान्तिसमायुक्तो गाणपत्यो भविष्यसि ॥ १२ ॥

अेवमुक्त्वा यथौ योगी याज्ञवल्क्यो मलयशाः ।

कुत्सो ऽर्षसमायुक्तो वऽतुऽपरोऽभवत् ॥ १३ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन शान्तिं लेभे मडामुनिः ।

गाणपत्यस्वभावेनाभजत् वऽतुऽकम् ॥ १४ ॥

कुत्सो नित्यं मडायोगी वऽतुऽयस्त्रिकम् ।

भाऽं पपाठ भक्त्या स मौद्गलस्य सुऽर्षितः ॥ १५ ॥

तस्य गेडे कदाचित्तु अगमत् शूलसंयुतः ।

भगन्टरयुतः पापी द्विज आऽगिरसोऽभवः ॥ १६ ॥

दुःभयुक्तो ननामाऽसौ कुत्सं योगविदां वरम् ।

स्नात्वा सुष्वाप विप्रेश तत्सान्निध्येऽतिदुःम्भितः ॥ १७ ॥

कुत्सो गाणेशं सम्भूज्याऽपठत् वऽतुऽगम् ।

यस्मितं सोऽपि शुश्रावानायासेन गृडे स्थितः ॥ १८ ॥

सम्पूर्णे संश्रुते तत्र रोगडीनो भबूव उ ।

प्राणम्याऽगिरसस्तं य यथौ स्थानं स्वकीयकम् ॥ १९ ॥

भुक्त्वा स विविधान् भोगान् जगामान्ते गाणेश्वरम् ।

स्त्रिमाऽगिरसोऽभूतं पश्य शौनक ते नमः ॥ २० ॥

अेवं नाना जनाः सिद्धिं ययुः श्रवणमात्रतः ।

वऽतुऽयस्त्रिस्य मौद्गलस्थस्य मानद ॥ २१ ॥

तत्रैवं कति ते भूयां भया वऽक्तुं न शक्यते ।

अतः सङ्केपतः प्रोक्तं माडात्म्यं श्रवणे भवम् ॥ २२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भाऽे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे

वऽतुऽयस्त्रिश्रवणमाडात्म्यवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३१

८.३२ अेकदन्तयस्त्रिमाडात्म्यवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

पिष्पलादः पुरा कश्चिद्भूव ब्राह्मणोत्तमः ।

स शैवमार्गसंयुक्तोऽभजत्तं शङ्करं सदा ॥ १ ॥

गौतमीतीरसंस्थः स कृतो योगसंस्थितः ।

अभूव सल्ले संस्थः स्वाधीनत्वपरायणः ॥ २ ॥

ततो वेदार्थं योगं ज्ञात्वा शान्तिधरं परम् ।

सल्लं मोहनीं तत् दृष्ट्वा दुःखयुतोऽभवत् ॥ ३ ॥

जगाम गौतमं विप्रो भक्तिसंयुत आनमत् ।

पप्रच्छ योगशान्त्यर्थमुपायं ब्रह्मदं परम् ॥ ४ ॥

जगाद गौतमो विप्रं स पृष्टश्चैकदन्तकम् ।

ब्रह्म तस्यैव भक्त्या त्वं शान्तियोगमवाप्स्यसि ॥ ५ ॥

यद्यन्मायाविकारैश्च संयुक्तं मुनिसत्तम ।

मायया सल्लं तद्विद्धि ऐकशब्दप्रवायकम् ॥ ६ ॥

मायाहीनं स्थितं यत्तन्मायिकं वा द्विजोत्तमम् ।

दन्तसंज्ञं विजानीहि पश्य वेदे विचक्षण ॥ ७ ॥

तयोर्योगे गणेशान् ऐकदन्तं षति श्रुतः ।

तं भजस्व विधानेन शान्तियुक्तो भविष्यसि ॥ ८ ॥

अेवमुक्त्वा मलायोगी गौतमो विरराम ल ।

पिष्पलादश्च सन्नभ्य ययौ स्वस्याश्रमं परम् ॥ ९ ॥

तत्रस्थश्चैकदन्तं सोऽभजद्भक्तिसमन्वितः ।

गणेशकृपया विप्रो योगशान्तियुतोऽभवत् ॥ १० ॥

ततो नित्यं मलाविप्रं ऐकदन्तयस्त्रिकम् ।

अपठमौद्गले संस्थं गाणपत्यस्वभावतः ॥ ११ ॥

कस्मिंश्चित् समये योगी पूजयित्त्वैकदन्तकम् ।

अपठय्यरितं तस्य तत्सान्निध्ये सुभक्तितः ॥ १२ ॥

तत्र पत्नी स्थिता काचित् सा शुश्राव यस्त्रिकम् ।

ज्वरयुक्ता मलाभाग ज्वरहीना अभूव ल ॥ १३ ॥

देहान्तं गणनाथं तु जगाम यस्त्रिभ्रवात् ।

तं दृष्ट्वा ब्रह्मभूता सा अभूवे चित्रमद्भुतम् ॥ १४ ॥

अेवमेकरदस्यैव यरितस्य य सेवने ।

श्रवाणेन नरा नार्यो अरुमीभूता अरुविरे ॥ १५ ॥

तेषां न शक्यते वक्तुं यरितं केनयिन् मुने ।

अतः सङ्क्षेपतः प्रोक्तं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

नवमे भा३ः योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे

अेकदन्तयरितमाडात्म्यवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३२

८.३३ मडोदरयरितमाडात्म्यवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

माध्यन्दिनो मडाभागो मुनिः सर्वार्थकोविदः ।

स्वधर्मनिरतो नित्यं नानाअलतपोन्वितः ॥ १ ॥

स शान्त्यर्थं जगामैव व्यासं सर्वज्ञमुत्तमम् ।

तं प्राणम्य मडाभागं पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ २ ॥

माध्यन्दिन उवाच ।

शान्त्यर्थं किं नरैः कार्यं तन्मे वद मडामते ।

येन योगयुताः सर्वे अरुमीभूता अरुविरे ॥ ३ ॥

व्यास उवाच ।

संयोगाऽयोगयोर्योगे अरुमभूतो नरो भवेत् ।

तेन शान्तियुतो भावी सा शान्तिः सर्वसम्मता ॥ ४ ॥

स अेव गाणनाथस्तु मडोदर षति स्मृतः ।

तं भजस्व विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ५ ॥

संयोगाऽयोगरूपः सन् तथोरुदरगान् परान् ।

भुनक्ति सकलान् भोगान् स्मृतस्तेन मडोदरः ॥ ६ ॥

अरुमसु अरुमसौभ्यं यद्भोगरूपं प्रकीर्तितम् ।

भुक्तो भोगः स्थितो यत्र तदेव जठरे स्मृतम् ॥ ७ ॥

जगतां ब्रह्मणां विप्र जठरे संस्थितः सदा ।

(Page पं. ९ अ. ३४ पान ८३)

गणेशो भोगभोक्ता वै कोऽपि तस्योदरे न तु ॥ ८ ॥

प्रोक्तो मलोदरस्तेन वेदेषु गणनायकः ।

अेकस्तं भज भक्त्या वै तथा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ९ ॥

अेवमुक्त्वा मलायोगी व्यासो योगीन्द्रसत्तमः ।

विरराम स तं नत्वा आश्रमं स्वं जगाम य ॥ १० ॥

मलोदर्यरित्रं स मौद्गलस्थं विशेषतः ।

सेव्ययोगपरो भूत्वाऽभजत्तं तु मलोदरम् ॥ ११ ॥

तस्मै तुष्टो गणाधीशो ददौ योगं सुशान्तिगम् ।

ततः शान्तियुतो नित्यमभजद्गणनायकम् ॥ १२ ॥

मलोदर्यरित्रं यदपठन्नित्यमादरात् ।

मलायोगी स्वयं तत्र स्थापयामास विघ्नपम् ॥ १३ ॥

कदाचिद्गणाराजं स पूजयित्वा पपाठ तत् ।

मलोदरस्य माहात्म्यं तत्र चित्रं बभूव च ॥ १४ ॥

मण्डूको दैवयोगेन शुश्रावाज्ञानसंयुतः ।

निर्मात्ये संस्थितस्तत्र भयभीतः समन्ततः ॥ १५ ॥

ततो बहौ गते काले मृतं तं कुत्रचित् स्थले ।

मण्डूकं य समानेतुमगमन् गाणपा मुदा ॥ १६ ॥

सङ्गृह्य ब्रह्मभूतं ते यङ्कुरेकश्रवात् परम् ।

पाठस्य पश्य विप्रेश माहात्म्यं परमाद्भुतम् ॥ १७ ॥

अेवं नाना जना विप्र मलोदर्यरित्रकम् ।

संसेव्य भुक्तभोगास्तेऽभवन् ब्रह्ममयाऽमृताः ॥ १८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे

नवमे भा.३ योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे

मलोदर्यरितमाहात्म्यवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.३३

८.३४ गजानन्यरितश्रवणपठनमाहात्म्यवर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

आश्रमलायनवंशस्थो ब्राह्मणः सुरुचिः पुरा ।

नाम्ना स्वधर्मनिष्ठः स ब्रह्मज्ञानपरोऽभवत् ॥ १ ॥

नानायोगकृमे सक्तः शमी दमपरायणः ।

यथार योग्यथर्थां तामन्ते सङ्गोऽभवत् ॥ २ ॥

तत्र स्वाधीनतां दृष्ट्वा विस्मितः प्रयथौ स्वयम् ।

स्वगुरुं तं प्रणम्याऽऽदौ योगं पप्रच्छ उत्तमम् ॥ ३ ॥

सुरुचिरुवाच ।

वद योगं मलायोगिन् शान्तिदं सर्वभावतः ।

अस्माकं त्वं परा काष्ठा गुरुर्वंशधरः प्रभुः ॥ ४ ॥

आश्रमलायन उवाच ।

पैलेन कथितो योगो मध्यं शान्तिप्रदः परः ।

तं तेऽहं कथयिष्यामि ब्रह्मीभूतप्रदायकम् ॥ ५ ॥

चित्तं पञ्चविधं त्यक्त्वाऽहं ब्रह्मेति प्रबोधतः ।

सरसं तेन शान्तिस्थो भविष्यसि न संशयः ॥ ६ ॥

सरसं चित्तकं यस्मात् सम्भूतं यन्मयं मतम् ।

अन्ते यत्र गतं तत्त्वं गजं जनीहि मानद ॥ ७ ॥

तदेवाननकं यस्य तं भजस्व विधानतः ।

गजाननं सुशान्तिस्थो भविष्यस्यधुना मुने ॥ ८ ॥

अेवमुक्त्वा मलाविप्र आश्रमलायन आदरात् ।

तूष्णीं स्थितः स तं नत्वा यथौ स्वस्याश्रमं पुनः ॥ ९ ॥

गजाननपरो भूत्वाऽभजत्तं नित्यमादरात् ।

गजानन्यरित्रं सोऽपठन् मौद्गलसंस्थितम् ॥ १० ॥

तेन तुष्टो गाण्धीशो ददौ योगं प्रशान्तिदम् ।

भक्ताय वै सुरुचये भक्तवाञ्छाप्रपूरकः ॥ ११ ॥

ततस्तेन रत्नस्यं यश्चतुर्वेदसमुद्भवम् ।

ज्ञातं गजाननाभ्ये तत् स्थितं ब्रह्मणोदितम् ॥ १२ ॥

गच्छन्ति यत्र सर्वाणि विश्वानि ब्रह्मकाणि तु ।
योगरूपेण यस्तेषु स गच्छतिग उच्यते ॥ १३ ॥

सर्वगं ब्रह्म सत्प्रोक्तमृगवेदे सारगं परम् ।
तदेव गश्च विज्ञेयो मुने नाम्नि गजानने ॥ १४ ॥

जायन्ते विविधान्येव विश्वानि ब्रह्मकाणि य ।
तस्मादहः स जः प्यातोऽद्वितीयात्मक अेककः ॥ १५ ॥

आदिमध्यान्तभावेषु यादृशं तादृशं भवेत् ।
यजुषि ब्रह्म सम्प्रोक्तं स्मृतोऽजः स गजानने ॥ १६ ॥

पञ्चयित्तमयं सर्वं नाशवन्नात्र संशयः ।
नष्टं नकारगं विद्ध्योऽऽसमन्तादा य तत्र वै ॥ १७ ॥

नष्टभावेषु यस्तिष्ठेदासमन्तात्तदेव तत् ।
ब्रह्म साम्ना समाभ्यातं स्थित आनो गजानने ॥ १८ ॥

पञ्चयित्तमयं सर्वं नष्टं ज्ञातव्यमञ्जसा ।
तदेव योगभावेन ब्रह्मरूपं प्रकीर्तितम् ॥ १९ ॥

अथर्वणसमाभ्यातमहमात्मा न संशयः ।
अज्ञानेन विनाशाभ्यो न स्मृतः स गजानने ॥ २० ॥

अेतद् ब्रह्ममुभेभ्यश्च यतुर्भ्यः सारमीरितम् ।
गजाननो मडाविप्र यतुर्वेदात्मकः स्मृतः ॥ २१ ॥

अेवं गजाननं ज्ञात्वाऽऽभजतं सुरुधिः सदा ।
अपठत्तस्य माडात्स्यं तत्र चित्रं बभूव ह ॥ २२ ॥

कपोतो वृक्षसंस्थः कः तत् शूश्राव यस्त्रिकम् ।
स रोगसंयुतः पापी रोगडीनो बभूव ह ॥ २३ ॥

अन्ते गजाननं गत्वा ब्रह्मीभूतोऽभवन् मुदा ।
अज्ञानश्रवणेनैवाऽतः क्वलं किं वदामि ते ॥ २४ ॥

अेवं नाना जना भर्षं यद्गजानननामकम् ।
श्रुत्वा पठित्वा भुक्त्वान्ते भोगान् ब्रह्म प्रलेभिरे ॥ २५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 नवमे भाष्ये योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुगलसंवादे
 गजानन्यरितश्रवणपठनमाडात्म्यवर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ८.३४
 (Page पं. ८ अ. ३६ पान ८५)

८.३५ लम्बोदर्यरितवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

भार्गवः कपिलो नाम सर्वशास्त्रविशारदः ।

कपिलस्य वरेणैव समुत्पन्नः सुधर्मवित् ॥ १ ॥

नानातपःसमायुक्तो योगनिष्ठो बभूव ह ।

तदर्थं शुनकं सोऽपि जगाम विनयान्वितः ॥ २ ॥

तं प्रणम्य माडात्मानं स्थित आर्जवसंयुतः ।

कदाचित्ते मडाभागं पप्रच्छ पितरं मुदा ॥ ३ ॥

कपिल उवाच ।

योगशान्तिप्रदं नाथ वद ब्रह्मणि तन्मयम् ।

त्वं नो गुरुः समाख्यातस्तारयस्व भवार्णवात् ॥ ४ ॥

शुनक उवाच ।

विश्रानि विद्धि तं योगं ब्रह्मणि निःसृतानि य ।

यदाधारेण वर्तन्ते ते गच्छन्ति यदात्मनि ॥ ५ ॥

तदेव योगदं ब्रह्म लम्बोदरप्रवायकम् ।

तस्योदरे स्थितं ब्रह्म विश्वं य भज तं सदा ॥ ६ ॥

तेन शान्तिसमायुक्तो ब्रह्मीभूतो भविष्यसि ।

नान्यथा त्वं मडाभाग सिद्धिबुद्धिविमोहितः ॥ ७ ॥

अेवमुक्त्वा मडायोगी शुनको विरराम ह ।

तं प्रणम्य ययौ सोऽपि स्वाश्रमं उर्षसंयुतः ॥ ८ ॥

लम्बोदर्यरित्रं स मौद्गलस्थं जजाप ह ।

गणेशं पूजयामास नित्यं भक्तिपरायणः ॥ ९ ॥

तेन तुष्टो गणधीशो ददौ योगं सुशान्तिदम् ।
 कपिलाय स्वभक्ताय भक्तवात्सल्यकारणात् ॥ १० ॥

शान्तियुक्तः स्वयं योगी तज्जप यस्त्रिकम् ।
 नित्यं पूजयित्वा भूत्वा लम्बोदरसमीपगः ॥ ११ ॥

तत्र चित्रं कदाचिद्धैः भूयः शृणु शौनक ।
 भलीवर्धः स्थितः कश्चिद्रोगाकान्तः पपात ७ ॥ १२ ॥

शुश्राव तस्यस्त्रिं स सम्पूर्णां ज्ञानहीनतः ।
 सद्यो वै रोगनिर्मुक्तो भूयः उर्ध्वसंयुतः ॥ १३ ॥

नाजानंस्तन् मडत् पुण्यं भलीवर्धः कदाचन ।
 कालेन स मृतस्तत्र भ्रूमीभूतो भूयः ७ ॥ १४ ॥

अेवमज्ञानतो वाऽपि ज्ञानतो विविधा जनाः ।
 भ्रूमीभूता भूयः मया वक्तुं न शक्यते ॥ १५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 नवमे भाऽे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे
 लम्बोदर्यरितवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.३५

९.३६ विकटभाऽमाडात्म्यवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।
 अश्वत्थामा मडाभागो द्रोणपुत्रः प्रतापवान् ।
 कृपेण मातुलेनैव जगाम वनमुत्तमम् ॥ १ ॥

भारते संस्थितं सारं ज्ञात्वा कृष्णमुप्राख्युतम् ।
 बुद्धेः परतरं भ्रूमाऽभवत्तत्रैव लालसः ॥ २ ॥

बुद्धेः पत्युर्गणेशस्य हृदि ज्ञानं कथं भवेत् ।
 परिपूर्णां तदर्थं स गौतमं शरणं ययौ ॥ ३ ॥

कृपस्तं विनयेनैव प्रणम्याश्रमसंस्थितः ।
 सेवार्थं भागिनेयेन संयुक्तः परमार्थवित् ॥ ४ ॥

कदाचिद्योगिनां मध्ये गौतमः संस्थितोऽभवत् ।

कथयामास योगं स शान्तिदं योगसेवया ॥ ५ ॥

तत्र ङर्षेण संयुक्तोऽश्वत्थामा विनयान्वितः ।

पप्रच्छ कृपसंयुक्तः संशयस्थापनुत्तये ॥ ६ ॥

अश्वत्थामोवाच ।

योगप्राप्त्यर्थमानन्दात् कस्योपासनमाचरेत् ।

योगरूपस्य योगीश बध सर्वज्ञ ते नमः ॥ ७ ॥

गौतम उवाच ।

गणेशोपासनं मुख्यं पूर्णं शान्तिप्रदायकम् ।

योगाकारः स वै वेदे नरे गजमयत्वतः ॥ ८ ॥

पञ्चयित्तात्ममोडेन तेन सर्वं विमोक्षितम् ।

न जानाति परं भावं योगदं गणनायकम् ॥ ९ ॥

समोक्षं चित्तमुत्सृज्य स्वयं चिन्तामणिर्भवेत् ।

तस्माद्धिकटभक्त्या स लभ्यते विकटः प्रभुः ॥ १० ॥

पञ्चयित्तमयं यद्यत्तस्माद्धिकटभागतः ।

भ्रमं त्यक्त्वा स्वयित्तस्थं तं भजस्व गजाननम् ॥ ११ ॥

तच्छ्रुत्वा विस्मिताः सर्वे मुनयस्तं प्राण्य य ।

स्वस्वाश्रमं समागम्य विकटे भजने रताः ॥ १२ ॥

अश्वत्थामा कृपश्चैव तं प्राण्य मलामतिम् ।

स्वस्वाश्रमं समागत्य विकटे भजने रतौ ॥ १३ ॥

मौद्रलस्थं यस्त्रिं तौ विकटस्य मलात्मनः ।

प्रपेठतुर्मलाभक्त्या पूज्य नित्यं गणेश्वरम् ॥ १४ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन सन्तुष्टो विकटोऽभवत् ।

ददौ योगं स ताभ्यां वै पूर्णशान्तिप्रदायकम् ॥ १५ ॥

तथापि तौ मलाभागौ पाठं यङ्कतुरादरात् ।

भाऽऽस्य विकटस्यैव विकटे पूज्य नित्यदा ॥ १६ ॥

अेकदा पाठसंयुक्तावभूतां य द्विजोत्तमौ ।

तत्र श्वा य कृपस्यात्रे शुश्रुवे संस्थितो मलान् ॥ १७ ॥

अश्वत्थामश्च मार्जारः समीपस्थित आशृणोत् ।

तौ रोगाद्यैर्विहीनौ य जतावज्ञानतः श्रवात् ॥ १८ ॥

अन्ते स्वानन्दगौ जातावेकश्रवणपुण्यतः ।

अतः कं मखिमानं ते कथयामि ख्यपारकम् ॥ १९ ॥

अश्वत्थामा कृपश्चैव स्वस्वांशे सङ्गतौ मुदा ।

अन्ते योगयुतौ विप्र विकटे भजने रतौ ॥ २० ॥

शौनक उवाच ।

योगयुक्तौ कथं सूत स्वांशगौ तौ भभूवतुः ।

गणेशेन तदाकारौ मख्यित्रं वदस्व माम् ॥ २१ ॥

सूत उवाच ।

देवाः क्वांशभावेन भूभाखरखणाय वै ।

भवन्ति मानवाधास्ते नानासामर्थ्यसंयुताः ॥ २२ ॥

छल पापं यदा कृत्वा गखन्ति यमपं मृताः ।

पतन्ति नरकेष्वेव यथा दशरथादयः ॥ २३ ॥

अथवा पुण्यमुग्रं ते कृत्वांस्ते स्वर्गगा मुदा ।

भवन्ति भोगसंयुक्ता यथा रामो यमस्थले ॥ २४ ॥

भवन्ति योगयुक्तास्ते यदा स्वस्वांशगास्तदा ।

तदाकारा गणेशानं कल्पान्ते सङ्गता मुदा ॥ २५ ॥

यथा विदूरकः सधः कौरवे यमदेखगः ।

यमाकारो गणेशानमभजद्वभक्तिंसंयुतः ॥ २६ ॥

अन्ते योगसमायुक्तो यमः परमपावनः ।

यथौ गणेश्वरं विप्र ब्रख्मभूतः स्वभावतः ॥ २७ ॥

अेतत्ते कथितं पूर्णं यरित्रं श्रवणात्मकम् ।

विकटस्यैव भाखस्य सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २८ ॥

अेवं नानाजनाधाश्च श्रुत्वा भाखं मखाद्वभुतम् ।

विकटस्य सुपुं भुक्त्वा ब्रख्मीभूता भभूवरे ॥ २९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मखापुराणे

नवमे भाखे योग्यरिते दक्षमुद्गलसंवादे योगामृतार्थशास्त्रे

विकटभाखमाखात्यवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.३६

(Page पं. ९ अ. ३७ पान ८७)

९.३७ विद्वराजभाषुश्रवाणपठनमाडातयवर्णनं नाम समत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

विभीषणो मडाभागो लडुं प्राप्य सुदुधृतः ।

रामं पूज्यं स्वयं नित्यं लक्तियुक्तोऽलजत् परम् ॥ १ ॥

तत्रादौ गणनाथस्य पूजनं वेदसम्मतम् ।

विचार्य विस्मितः सोऽपि दुःभयुक्तो ललूव उ ॥ २ ॥

धारयामास मनसि गणेशं अलमनायकम् ।

सर्वपूज्यं गणेशस्योच्छिष्टलुजोऽमरान् परान् ॥ ३ ॥

कदाचित्तत्र योगीशो नारदः स्वेच्छयाऽऽगतः ।

तं प्राण्य प्रपूज्यैव परं पप्रच्छ तृत्स्थितम् ॥ ४ ॥

विभीषण उवाच ।

गणेशोच्छिष्टलोक्तारो देवा विष्णुमुभा मुने ।

अत्रपूज्यप्रभावत्वात् किमिदं वेदसम्मतम् ॥ ५ ॥

नारद उवाच ।

अलमाकाराः शिवाधाश्च नानायोगप्रधारकाः ।

अलमाण्यन्नमुभान्येव वेदेषु कथितं लुधैः ॥ ६ ॥

तेषां स्वामी गणेशानो अलमणस्पतिसंज्ञितः ।

अलमणं पातृभावाद्दे पालयितृप्रभावतः ॥ ७ ॥

तेषां योगप्रदानार्थं देडधारी ललूव उ ।

गजननादिचिह्नैः स संयुक्तो अलमरुपकैः ॥ ८ ॥

विद्व्रा सत्तात्मकाः प्रोक्तास्तेषां स्वामी गजननः ।

विद्वैः सर्वान् प्रमर्द्वैव ष्जेवते योगरुपधृक् ॥ ९ ॥

अलमाणि विद्वयुक्तानि लवन्ते राक्षसाधिप ।

सत्यसङ्कल्पलीनानि तदा तमलजन् परम् ॥ १० ॥

पराधीनस्वभावं य जनन्ते तानि नित्यदा ।

स्वकीयं य ततः प्रीतो गणेशो जायते परः ॥ ११ ॥

ददाति योगमुष्यं स्वं गणेशस्तेभ्य आदरात् ।

तदा विघ्नविहीनानि भवन्ते वीर्यवन्ति तु ॥ १२ ॥

अतो गणेश्वरः पूर्णः सर्वेषां पूर्णतां गतः ।

पूर्णासर्वादृतां वेदे ज्येष्ठराजप्रभावतः ॥ १३ ॥

अेवं विघ्नेश्वरं नित्यं भज त्वं शान्तिदायकम् ।

रामः स अेव विघ्नेशः कलांशेन न संशयः ॥ १४ ॥

गणेशभजने कस्य व्यभियारो भवेन्न वै ।

समूढानां पतित्वात्तु समूढा विषणुमुष्यकाः ॥ १५ ॥

अेवमुक्त्वा मडायोगी नारदो गणपं स्मरन् ।

यथौ सोऽपि मडाबुद्धिर्विचार्य गणपे रतः ॥ १६ ॥

पपाठ विघ्नराजस्य स भा.३ं मौद्रलस्थितम् ।

नित्यं भक्तिप्रयुक्तः सम्पूज्य तं गणनायकम् ॥ १७ ॥

ततः शान्तिसमायुक्तो भूभूवेऽ विभीषणः ।

गणेशभजन्नित्यं परं रामैक्यमार्गतः ॥ १८ ॥

अेकदा राक्षसाधीशो ङ्यगमत् सेतुबन्धनम् ।

मडोदरं प्रपूज्यैव तत्रस्थः पाठमाकरोत् ॥ १९ ॥

तत्र भेकी जले संस्था शुश्रुवे भा.३मुत्तमम् ।

विघ्नराजस्य तेनैव सुभयुक्ता भूभूव ॥ २० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सा सर्पोऽ धृताऽभवत् ।

अस्ता ममार गणेशैर्नीता स्वानन्दके पुरे ॥ २१ ॥

भेकीं गृह्य भ्रमभूतां यङ्कुर्धसमन्विताः ।

अेवमज्ञानतः पुण्यं विघ्नेशरितोद्भवम् ॥ २२ ॥

नाना जनाद्यो विप्र श्रुत्वा भा.३ं ययुर्मुदा ।

स्वानन्दं भुक्तभोगाश्च मया वक्तुं न शक्यते ॥ २३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

नवमे भा.३ योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुदलसंवादे

विघ्नराजभा.३श्रवणपठनमाडात्स्यवर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ९.३७

(Page पं. ९ अ. ३८ पान ८८)

९.३८ धूम्रवर्णयरितमाडात्म्यवर्णनं नाम अष्टत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

वरतन्तुर्मुनिश्रेष्ठो नानाविधतपः परः ।

शान्तिं न तपसा लेभे ततः भेद्युतोऽभवत् ॥ १ ॥

नश्वरं विश्वमेवं स ज्ञात्वा ब्रह्मपरोऽभवत् ।

तत्राऽऽजगाम पौलस्त्यो विश्रवा मुनिसत्तमः ॥ २ ॥

तं दृष्ट्वात्थाय विप्रेशं प्रणाम पुपूज उ ।

पप्रच्छाऽऽभोज्य उर्षेण युक्तः परमपावनम् ॥ ३ ॥

वरतन्तुरुवाच ।

त्वं साक्षाद्योगिनां वन्द्यः पावनो हि समागतः ।

महापुण्येन ते पादपद्मं दृष्टं मया प्रभो ॥ ४ ॥

योगशान्तिप्रदं ब्रूहि येन शान्तो भवाम्यहम् ।

नश्वरं सर्वमुत्सृज्य तदर्थं लालसोऽधुना ॥ ५ ॥

विश्रवा उवाच ।

ब्रह्मज्ञानं विना तात न शान्तिं लभते नरः ।

ब्रह्म नानाविधं वेदेषु प्रोक्तं वेदवादिभिः ॥ ६ ॥

तेषां पतिं गण्डीशं ब्रह्मणस्पतिसंज्ञितम् ।

तं भजस्व विधानेन तदा शान्तो भविष्यसि ॥ ७ ॥

विश्वं वपुः शिरो ब्रह्म गजं योगे तयोर्मतः ।

सिद्धिबुद्धिपतिः साक्षात् परः स्वानन्दवासकृत् ॥ ८ ॥

वर्णा धूम्रायिता यत्र मनसा मुनिसत्तम ।

तेन धूम्राक्षरः प्रोक्तो ब्रह्मभूयप्रदायकः ॥ ९ ॥

धूम्रवर्णं गण्डीशं भज यत्नेन मानद ।

तस्यैव भजनं कृत्वा शान्तिं प्राप्नोऽहमुत्तमाम् ॥ १० ॥

नान्यथा पूर्णशान्तिं तु लभते कोऽपि निश्चितम् ।

વેદાદિભિર્મુનીન્દ્રૈશ્ચ વેદાદૈઃ પશ્ય તં વિભુમ્ ॥ ૧૧ ॥

પુલસ્ત્યેનોપદિષ્ટોડહં નાનાયોગપરાયણઃ ।

ત્યક્ત્વા બ્રહ્માણિ તન્નિષ્ઠઃ સદાડભૂવં ન સંશયઃ ॥ ૧૨ ॥

એવમુક્ત્વા મહાયોગી વિશ્રવાઃ સ્વસ્થલં ચયૌ ।

વરતન્તુર્વિચાર્યેવં ગણેશભજને રતઃ ॥ ૧૩ ॥

ખાણ્ડં મૌદ્ગલસંસ્થં સ ધૂમ્રવર્ણાત્મકં પરમ્ ।

જજાપ નિત્યમાનન્દાત્ પૂજ્ય વિદ્વેશ્ચરં પરમ્ ॥ ૧૪ ॥

પૂર્ણશાન્તિયુતો જાતો યોગીન્દ્રઃ સર્વપારગઃ ।

ગણેશકૃપયા નિત્યમભજદ્રણનાયકમ્ ॥ ૧૫ ॥

એકદા તીર્થસંસ્થઃ સ ધૂમ્રવર્ણ પુપૂજ હ ।

તસ્યાગ્રે નિત્યકં પાઠં સ ચક્રે ધૌમ્રવર્ણકમ્ ॥ ૧૬ ॥

તત્ર કાકઃ સ્થિતઃ સોડપિ વૃક્ષશાખાપરાયણઃ ।

શૂલયુક્તઃ સ શુશ્રાવ ધૂમ્રવર્ણચરિત્રકમ્ ॥ ૧૭ ॥

સદૈશ્ચ શૂલહીનઃ સ બભૂવે હર્ષસંયુતઃ ।

ઉડ્ડીય પ્રયયૌ તસ્માદ્ વૃક્ષાત્ સ્વેચ્છાપરાયણઃ ॥ ૧૮ ॥

અન્તે ગણેશ્ચરં ગત્વા બ્રહ્મભૂતો બભૂવ હ ।

અજ્ઞાનશ્રવણાત્ પુણ્યં પશ્ય કિં કથયામ્યહમ્ ॥ ૧૯ ॥

એવં નાના જનાઃ શ્રુત્વા ધૂમ્રવર્ણચરિત્રકમ્ ।

બ્રહ્મીભૂતા બભૂવુસ્તે ભુક્ત્વા ભોગાન્ વિશેષતઃ ॥ ૨૦ ॥

તેષુ કિં તે મહાવિપ્ર કથ્યતે તત્ર શક્યતે ।

અતઃ સક્લેપતઃ પ્રોક્તં શ્રવણસ્ય ચરિત્રકમ્ ॥ ૨૧ ॥

॥ ઐ તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્ગલે મહાપુરાણે

નવમે ખાણ્ડે યોગચરિતે યોગામૃતાર્થશાસ્ત્રે મુદ્ગલદક્ષસંવાદે

ધૂમ્રવર્ણચરિતમાહાત્મ્યવર્ણનં નામ અષ્ટત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૯.૩૮

(Page ખં. ૯ અ. ૩૯ પાન ૮૯)

९.३९ नवमभाऽऽमाहात्म्यवर्णनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

प्रह्लादो नाम विख्यातो योगी योगपरायणः ।

मयूरेशं समाम्रित्याऽभजत्तं भक्तिसंयुतः ॥ १ ॥

स्वप्ने ददर्श देवेशं मयूरोपरि संस्थितम् ।

सिद्धिबुद्धिसमायुक्तं गजास्थं भक्तवत्सलम् ॥ २ ॥

तं प्रणम्य ननर्ताऽसौ साश्रुनेत्रो मलायशाः ।

तं जगाद मयूरेशो वरयस्व वरान् परान् ॥ ३ ॥

स तं प्रणम्य विघ्नेशमगदद्धर्षसंयुतः ।

योगशान्तिप्रदां देहि भक्तिं तेऽतितरां प्रभो ॥ ४ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा तं जगाद गजाननः ।

मौद्गले नवमं भाऽं पश्य योगप्रदायकम् ॥ ५ ॥

तेन योगीन्द्रवन्द्यस्त्वं भविष्यसि मलामते ।

भक्तिर्मे भविता ते तु दृढा सम्पूर्णाभावतः ॥ ६ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ मयूरेशो मलामतिम् ।

सञ्जागृतोऽभवत् सोऽपि स्मृत्वा स्वप्नं सुविस्मितः ॥ ७ ॥

ततो मौद्गलसंस्थं स भाऽं योगात्मकं परम् ।

पपाठाऽविष्य भक्त्या स नवमं नित्यमादरात् ॥ ८ ॥

योगगीतार्थकं योगमलभत्तत्प्रसादतः ।

ततोऽतिर्षसंयुक्तोऽभजत्तं नवधा प्रभुम् ॥ ९ ॥

क्षेत्रसंन्याससंयुक्तो नित्यं भक्तिसमन्वितः ।

पपाठ पाठकृत् पूर्णं नवमं मौद्गले स्थितम् ॥ १० ॥

कदा दैत्येन्द्रमुष्यश्च बहुधा सिन्धुसंज्ञितः ।

क्षेत्रमूर्तिं गणेशस्य भाऽयामास संस्थिताम् ॥ ११ ॥

सिन्धोश्च प्रतिमां तत्र स्थापितां दैत्यपैः पुरा ।

प्रह्लादो द्युभसंसक्तोऽभवद् दृष्ट्वा य शौनक ॥ १२ ॥

क्षेत्रवासिजनाः सर्वे त्यक्त्वा क्षेत्रं मयूरकम् ।
 प्रपेलुर्भयसंयुक्ता यत्र तत्र सुदुःभिनः ॥ १३ ॥
 प्रह्लादो योगिन्यः स क्षेत्रसंन्यासभक्तितः ।
 उपोषणपरो भूत्वाऽतिष्ठत्तत्रैव नित्यदा ॥ १४ ॥
 मानसीमकरोत्तत्र पूजां विघ्नेश्वरस्य सः ।
 तस्योच्छिष्टं बुभुक्षेव मनसा भक्तिसंयुतः ॥ १५ ॥
 दृढाऽऽग्रं तस्य दृष्ट्वा मयूरेशोऽमृतं सदा ।
 भक्ततालुस्थं तु कृत्वा तोषयामास तेन तम् ॥ १६ ॥
 अत्रैव गते काले शिवपुत्रो बभूव उ ।
 मयूरेशोऽवधार्याय सिन्धोर्द्विर्षिभिस्तुतः ॥ १७ ॥
 स समागत्य सिन्धोश्च भाऽयामास मूर्तिकाम् ।
 तत्रस्थां स्वयमेवं तु निवासमकरोत् प्रभुः ॥ १८ ॥
 दृष्ट्वा तं पूजयामास प्रह्लादो योगिनां वरः ।
 पारणं स यकारैव उर्षनिर्भरमानसः ॥ १९ ॥
 प्रत्यक्षं गणराजस्तं प्रसन्नो वरदोऽभवत् ।
 स वप्रे सन्निधानस्थो भजामि त्वां तथा कुरु ॥ २० ॥
 ब्रह्मैव ब्रह्मकल्पान्ते मयूरेशश्चकार तम् ।
 अन्यं सन्निधिवारास्यं गणं ब्रह्मप्रियाभ्यकम् ॥ २१ ॥
 अन्यथ्य शृणु विप्रेश विश्वामित्रो मडामुनिः ।
 यकार मौद्रलस्यैव भक्त्या पारायणं परम् ॥ २२ ॥
 सरठस्तत्र वृक्षस्थः शुश्रावाज्ञानभावतः ।
 ज्वरयुक्तः कदाचिद्वै नवमं भाऽमुत्तमम् ॥ २३ ॥
 सधो हि ज्वरहीनः स बभूवे पुण्यगौरवात् ।
 यथेष्टं विषयान् भुक्त्वाऽते स्वानन्दगतोऽभवत् ॥ २४ ॥
 गणेश्वरं तत्र दृष्ट्वा ब्रह्मीभूतो बभूव उ ।
 अत्रैव नाना जना ब्रह्म लेभिरे भाऽसंश्रवात् ॥ २५ ॥
 कति तेषु ब्रवीम्येव केन वक्तुं न शक्यते ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदश्चायं भाऽो नवमसंज्ञितः ॥ २६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
नवमे भाऽे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे
नवमभाऽमाडात्म्यवर्णनं नामैकोन्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ९.३९

९.४० नवमभाऽमाडात्म्यवर्णनं नाम यत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

अयं ते कथितः पूर्णः भाऽो योगात्मकः परः ।

नवमः सर्वदः साक्षात् पूर्णयोगप्रदायकः ॥ १ ॥

अेकस्य श्रवणेनैव भाऽस्यास्य मडामते ।

सम्पूर्णां मुद्रलस्थं यत् कृलं प्राप्नोति मानवः ॥ २ ॥

न शक्यते मया विप्र माडात्म्यं भाऽसम्भवम् ।

यत्र योगपतिः पूर्णो वर्णितो गणनायकः ॥ ३ ॥

यतुर्वेदभवं पुऽयं श्रवणेन लविष्यति ।

साऽगैः साधनकैश्चास्य भाऽस्यात्र न संशयः ॥ ४ ॥

अष्टादश पुराणान्युपपुराणानि यस्तथा ।

शृणुयात् स नरस्तस्मादनन्तं त्वस्य संश्रवात् ॥ ५ ॥

शब्दब्रह्ममयान्ना शास्त्राणि निःसृतानि तु ।

तेषां श्रवणतो जन्तुरस्थानन्तं कृलं लभेत् ॥ ६ ॥

तीर्थानि सकलान्येव यः कुर्याद्विधिसंयुतः ।

तेभ्योऽनन्तगुणं पुऽयमस्य श्रवणतो लभेत् ॥ ७ ॥

क्षेत्राणि विविधान्येव यः कुर्याद्भक्तिसंयुतः ।

तेभ्योऽस्य श्रवणेनैव लभेतासऽभ्यर्कं कृलम् ॥ ८ ॥

दानानि विविधान्येव यः कुर्यान् मानवोत्तमः ।

अस्य श्रवणमात्रेणानन्तं तेभ्यः कृलं लभेत् ॥ ९ ॥

यज्ञान् कुर्याथ्य सम्पूर्णां यथा शास्त्रप्रमाणतः ।

तेभ्योऽनन्तं कृलं प्रोक्तमस्य श्रवणमात्रतः ॥ १० ॥

छष्टापूर्तादिकाभ्येव नाना सत्कर्मकानि यः ।
प्रकुर्यात् स क्लं तेभ्यो नरोऽनन्तं लभेच्छ्रवात् ॥ ११ ॥

बहुनाऽत्र किमुक्तेन नानेन सदृशं भवेत् ।
साधनं योगभाण्डेन योगो यत्र निरूपितः ॥ १२ ॥

सम्पूर्णां योगभाण्डस्ते कथितो व्यासवर्णितः ।
अतः परं गमिष्यामि स्वाश्रमं त्वाज्ञया य ते ॥ १३ ॥

सम्पूर्णां मौद्गलं तुभ्यं कथितं सर्वसिद्धिदम् ।
अतः परं पुराणं य नास्ति शौनक ते नमः ॥ १४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
नवमे भाण्डे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्गलसंवादे
नवमभाण्डमाडात्म्यवर्णनं नाम यत्त्वारिंशोऽध्यायः ॥ ९.४०
(Page पं. ९ अ. ४१ पान ९१)

९.४१ पुराणसमाप्तिवर्णनं नामैकयत्त्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

पुराणेषु मडाभाग संशयैर्विविधैः परैः ।
प्राप्तैस्तैः संयुतोऽहं य संस्थितः षेदसंयुतः ॥ १ ॥

अन्यस्यैव पुराणस्य संशयाः श्रवणेन मे ।
गमिष्यन्ति मडाबुद्धे विचार्यैवं स्थितोऽभवम् ॥ २ ॥

आन्त्यं मौद्गलकं श्रुत्वा संशया मे गताः पुरा ।
निःसंशयः कृतः सूत त्वयाऽहं नात्र संशयः ॥ ३ ॥

अेको मे संशयश्चैव लृष्टि तिष्ठति तं नुद ।
गच्छ पश्चान्निजं स्थानं धन्यं मां कुरु शान्तिद ॥ ४ ॥

गणेशस्य रडस्थं यज्ञज्ञातं व्यासेन धीमता ।
सर्वातिगं मौद्गलस्थं मडच्छित्रं परात्परम् ॥ ५ ॥

ततो व्यासेन शास्त्रं तत् कृतं भारतकं परम् ।
धर्माधर्मव्यवस्थानं ब्रह्मसायुज्यदायकम् ॥ ६ ॥

तत्राऽऽदौ गणनाथस्य पूजनं स्मरणं कृतम् ।
 पश्चाद्गणेश्वरस्यैव वर्णनं न कृतं किल ॥ ७ ॥
 सम्पूर्णे भारते जाते कृतकृत्यो महाभुनिः ।
 अभवन्नात्र सन्देहः किमिदं कौतुकं वद ॥ ८ ॥
 शौनकस्य वयः श्रुत्वा सूतः सस्मार तं गुरुम् ।
 तत्क्षणात्तत्र योगीशोऽभवत् व्यासः समागतः ॥ ९ ॥
 तं दृष्ट्वा उर्ध्वसंयुक्ताः सूतशौनकमुप्युक्ताः ।
 उत्थायाऽऽपूज्य ते नेमुः स्थाप्य प्राञ्जलयोऽभवन् ॥ १० ॥
 ततः समीपे संस्थाप्य जगाद मुनिसत्तमः ।
 व्यासः शौनकमुप्यांस्तु ज्ञात्वा सूतप्रयोजनम् ॥ ११ ॥
 व्यास उवाच ।
 मया शास्त्रं कृतं विप्र भारतं नात्र संशयः ।
 तत्रायं बुद्धिगः साक्षाद्दर्शितो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ १२ ॥
 सिद्धिदो ब्रह्मरूपोऽयं मुष्यं तदेव सम्मतम् ।
 विकुण्ठाद्ये अयं वै नाशयुक्ताः प्रकीर्तिताः ॥ १३ ॥
 सिद्धिबुद्धिवरेणैव मोक्षितोऽहं न संशयः ।
 गणेशं सर्वभावेन वर्णितुं विस्मृतोऽभवाम् ॥ १४ ॥
 अन्यं ग्रन्थं ततः कर्तुमुद्यतोऽह्यभवं मुने ।
 तत्राऽऽकाशमवा वाणी मामुवाच शृणुष्व तत् ॥ १५ ॥
 गणेशवर्णनं पूर्णं प्रशस्तं मा कुरुष्व वै ।
 मोहनार्थं गणेशेन जनानां रथितं त्विदम् ॥ १६ ॥
 मुद्रलं मुनिमुष्यं च त्यक्त्वा सर्वे मुनीन्द्रकाः ।
 स्पष्टं गणपते रूपां वर्णितुं न क्षमाः कदा ॥ १७ ॥
 श्रुत्वाऽहं तां नमस्कृत्य संस्थितो मौद्गले रतः ।
 अतः संशयहीनस्त्वं मौद्गलं भज भक्तितः ॥ १८ ॥
 पुराणेषु गणेशस्य स्वरूपं वर्णितं परम् ।
 ब्रह्मणस्पतिबोधस्य दायकं नात्र संशयः ॥ १९ ॥
 तथापि मोक्षिताः सर्वे विप्राद्या न गजाननम् ।

जानन्ति तादृशं तेषु सिद्धिबुद्धिवरेण ते ॥ २० ॥

गणेशवरदानेन भक्त्यै मौद्गलकं परम् ।

दृष्ट्वा गणेश्वरं पूर्णं ज्ञास्यन्ते नान्यथा क्वचित् ॥ २१ ॥

अतो मौद्गलमेकं त्वं भज वै नित्यमादरात् ।

कलिदोषेण लीनः सन् सर्वं च लभसे परम् ॥ २२ ॥

अेवमुक्त्वा मलायोगी व्यासस्तत्र मलामतिः ।

विरराम च तत्रैव धूम्रवर्णः समाययौ ॥ २३ ॥

तं दृष्ट्वात्थाय नेमुस्ते गणेशं भक्तिसंयुताः ।

सम्पूज्य तुष्टुवुस्ते वै गाणेशैर्गाणपप्रियैः ॥ २४ ॥

धूम्रवर्णः सञ्जगाद तुष्टस्तान् लास्यसंयुतः ।

स्वभक्तान् गाणनाथस्तु वचनं सुभदायकम् ॥ २५ ॥

धूम्रवर्ण उवाच ।

कलेः पराङ्मः सर्वो मया सम्पूर्णाभावतः ।

अण्डितो मुनिमुખ्याश्चाऽधुना चरत निर्भयाः ॥ २६ ॥

अेवमुक्त्वा गाणधीशस्तान् गृह्य धरणीतले ।

स्थापयामास धर्मेण युक्तांश्चक्रे स मानवान् ॥ २७ ॥

जगाद मुनिमुख्यांस्तान् मौद्गलं मे रक्षस्यदम् ।

जपध्वं नित्यमानन्दान्दातेनाऽलं वशगो भवे ॥ २८ ॥

नानेन सदृशं किञ्चित् प्रियं थोपनिषत् परम् ।

यत्राऽलं पञ्चधा संस्थो योगाकारस्वरुपधृक् ॥ २९ ॥

पञ्चधा मे स्वरुपं तु मौद्गलेन प्रकाश्यते ।

श्रवणेन पुराणस्य पठनेन तदर्थतः ॥ ३० ॥

मौद्गलं यत्र विप्रेशाः पठ्यते श्रूयते जनैः ।

तत्राऽलं संस्थितः सर्वैर्भक्तिग्रहाणलोलुपः ॥ ३१ ॥

ब्राह्मे बुद्धिस्थितं रुपं वर्णितं मे तदंशतः ।

तत्राऽलं संस्थितश्चैव निर्गुणाकृतिलक्षणः ॥ ३२ ॥

ब्रह्माण्डे प्रणवाकारो नानाप्लेखसमन्वितः ।

विश्वाकारप्रभावेणान्दशेन तत्र स्थितो मुदा ॥ ३३ ॥

गाणेशे मूर्तिगोऽलं तु तयोर्ज्ञानप्रकाशकः ।
गजवङ्गनादियिक्तेः संयुक्तस्तिष्ठामि सर्वदा ॥ ३४ ॥
अन्येषु च पुराणेषु शिवविष्णवादिरूपभृङ् ।
संस्थितस्तत्कलांशेन नानाभेदविहारतः ॥ ३५ ॥
मौद्गले योगरूपोऽलं तिष्ठाम्युपनिषद्गतः ।
सर्वेषां मे स्वरूपाणां योगस्तत्र प्रकीर्तितः ॥ ३६ ॥
तेषां प्रकाशकं पूर्णं तथा योगप्रकाशकम् ।
मौद्गलं मे प्रियं तस्मात्तत् समं नैव विद्यते ॥ ३७ ॥
भक्त्या सम्प्रार्थितोऽलं तु सृष्ट्याऽऽद्यै मुनिसत्तमाः ।
तदा मया वरो दत्तो भक्त्यै भक्तिविवर्धनः ॥ ३८ ॥
तदर्थं मौद्गलं पूर्णं रचितं च मया पुरा ।
मुद्गलस्य हृदि क्षिप्तं सर्वसौभ्यप्रदायकम् ॥ ३९ ॥
मयाऽसौ प्रेरितो योगी परं दक्षाय मौद्गलम् ।
कथयामास सम्पूर्णां पुराणां मे मुदाकृती ॥ ४० ॥
ततः शिवादिभिर्देवैर्मरीचादिमण्डर्षिभिः ।
शेषादिभिर्नरैः सर्वैः सेव्यते मे पुराणकम् ॥ ४१ ॥
न मौद्गलं विना विप्राः स्वरूपं मे यथार्थतः ।
ज्ञायते केनचित् क्वापि पूर्णं सर्वप्रकाशकम् ॥ ४२ ॥
अन्यत्र मे स्वरूपं तु वर्णितं पूर्णभावतः ।
तत्र मोहो भवेन्नूनं सिद्धिबुद्धिकृतः परः ॥ ४३ ॥
सृष्ट्याऽऽद्यै सिद्धिबुद्धिभ्यां प्रार्थितोऽलं विशेषतः ।
जगतां मोहनार्थं च ब्रह्मणां जेवकारणात् ॥ ४४ ॥
तदा मया वरो दत्तो मौद्गलं त्यज्य मां कदा ।
ज्ञास्यन्ति न य विद्यानि तेषु ब्रह्माणि संस्थितम् ॥ ४५ ॥
अतो मां मौद्गले संस्थं भजध्वं त्वेकचेतसः ।
तेन मे भक्तिसंयुक्ताश्चरिष्यथ निरन्तरम् ॥ ४६ ॥
नानेन सदृशं किञ्चिन् मत्प्राप्तौ साधनं परम् ।

सर्वसिद्ध्यर्थमेवं तु ज्ञातव्यं द्विजसत्तमाः ॥ ४७ ॥

अस्य श्रवणमात्रेण कृतकृत्यो नरो भवेत् ।

न शक्यते क्लं वक्तुमपारत्वान् मया कदा ॥ ४८ ॥

मौद्रलश्रवणेनैव सन्तुष्टोऽहं मदर्षयः ।

दास्यामि सकलाभीष्टं वृणुध्वं निर्विशङ्कया ॥ ४९ ॥

शौनकाद्या उच्युः ।

भक्तिं देहि त्वदीयां नौ योगं शान्तिप्रदायकम् ।

यद्यद्विच्छामहे नाथ तत्तत् सिद्ध्यतु सर्वदा ॥ ५० ॥

गाणपत्यांश्च नः सर्वान् कुरु त्वं सर्वदा परान् ।

धमान् वरान् गुणाध्यक्ष प्रार्थितान् देव देहि नः ॥ ५१ ॥

तथेति तानथोक्त्वाऽसौ गणेशो ब्रह्मनायकः ।

व्यासादींश्च जगादाऽसौ वृणुध्वं वाञ्छितान् वरान् ॥ ५२ ॥

तैस्तथैव गाणाध्यक्षः प्रार्थितो गाणपप्रियैः ।

तथेति तानथोक्त्वा च सूतभूये च विद्मपः ॥ ५३ ॥

वरान् ब्रूहि मडाभाग त्वया संश्रावितं परम् ।

द्विजेभ्यस्तेन सन्तुष्टो दास्यामि स तथाऽब्रवीत् ॥ ५४ ॥

तथेति तमथोक्त्वाऽसौ धूम्रवर्णो गजननः ।

अन्तर्धाय स्वमात्मानं स्वानन्दस्थो बभूव ह ॥ ५५ ॥

सर्वे सन्तुष्टचित्तास्ते स्वं स्वं स्थानं ययुस्ततः ।

मौद्रलं तत् समाश्रित्य गणेशमभजन् परम् ॥ ५६ ॥

धमां मुद्रलज्जो श्वोडैः संडितां वेदभृडिताम् ।

त्रयोविंशतिसाडस्रैः सार्धैकशतसंयुतैः ॥ ५७ ॥

अष्टाविंशत्यधिकैश्च अध्यायैश्च यतुः शतैः ।

भाषडैश्च नवभिः पूर्णां सर्वसिद्धिमयीञ्चिताम् ॥ ५८ ॥

मुद्रलः कथयामास सर्वेषां डितकारणात् ।

शब्दब्रह्मरडस्याभ्यां साक्षाद्ब्रह्मप्रदायिनीम् ॥ ५९ ॥

(Page पं. ९ अ. ४१ पान ९३)

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

नवमे भाषे योग्यरिते योगामृतार्थशास्त्रे दक्षमुद्रलसंवादे

पुराणसमासिवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ९.४१

॥ श्रीगणननार्पणमस्तु ॥

॥ श्रीवक्रतुण्डाद्यष्टमूर्तिधरः गणेशः प्रसन्नो वरदो भवतु ॥

॥ इति श्रीमुद्रलपुराणे नवमः भाषः समाप्तः ॥

॥ इति श्रीमुद्रलपुराणं समाप्तम् ॥

Proofread by Yash Khasbage

——
MudgalapurAna Khanda 9 Yogacharitam

pdf was typeset on September 18, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

